

Samling

af

Serfer

på Swenska.

IV. Selen.

Stockholm,

Tryckt och finnes til köps hos LORENTZ
LUDWIG GREFING, 1753.

Imprimatur
N. OELREICH.

Stettin
Printed and bound in type for LORENZ
LUDWIG GRIFFING, 1833

J. G. HALLMAN. Poësiens och Poeters värde
i Sverige.

Och äldla poësie, du himlens egna skänk,
Du är en gyllend' wagn, i hwilken wisshet
prälar,
En hand, som dygdens glants med äkta färgor målar,
Så råck som skönsta brud på rödan sammets bänk:
Et nöje ogement för hwart et ädelt sinne,
En ewig runa för de stora hieltars minne.

De käckta hjertan, som dig råckt sin trohets ring,
Och lärdt at rener ton på wälstald luta taga,
Har sielswa himlen wist sig ju så wäl behaga,
Att han dem brukat har til många stora ting:
I Biblen finner man, at Gud har haft poët
Til sina redskap, ja til Kungar och Propheter.

Wår kalla Nordska werld utaf den fördel lyst,
Att åfwen Skalders råd har stödt den Nordska Cronan,
Och mången Hermlins-påls är synt kring Swenska
Thronen,

Som under purpur-glants den bästa Skalden lyst; (ra
Bo Jonson, Gyllenhielm och Lindschiöld wi värde
En Palmfelt, Gyllenborg och Liljestedt med flera.

Om längre ner man ser på Swenska Skalders bref,
Sår man en stor poët, som Haquin Spegel heter,

En Biskops Spegel och en Spegel för poëter,
 Ty ingen a'n än han Guds wärk och hwila skref:
 Rudén Ostgötha Bisp ej honom estergiswit, (wit.
 Nu Lund en Biskop * fädt som wackra werser skrif

De Swenske Skalder dugt til hwad man dem wil ha,
 Til dom- och predikstol, til wärja, bok och penna,
 De ha förnustets frång så hurtigt wetat spänna,
 Alt både tiens och Skald tillsammans städt sig bra;
 Ty intet Cronans tjenst i deras wårdnad lidit,
 Och intet deras wers sig under råsten wridit.

Tidomstol ha de dugt, wår Stiernhielm ware nämnd;
 Ty predikstol de dugt: därpå är långt register,
 Broms, Lohman, Kolmodin och mången snäll Magi-
 Dahlstiernas Kungs-skald är i bästa toner stånd, (ter.
 Som wisar, at en Skald kan ock bland cirklar trifwas.
 In mer poëter kan ibland soldater gifwas.

Hos Jendrik Lithou står wårt fosterland i skuld,
 Som med des hieltars lof fring wida werlden klingar,
 Hans diupa skald sig in i hiertats skrefwa tvingar,
 Et wårde, som är wårdt at fattas in i guld;
 När Linderstolpe kraft i Swenska blomster letar, (ter.
 Hans mogna Skaldekonst straxt räknar'n bland poë-

Wår lärda Lagerlöf, wår stora Hermelin
 Utur de lärdas hop min Clio endast nämnar,
 Fast mången lärder Swensk med billigt fog man läm-
 Alt han i poësie är rätt så fåck och fin: (nar,
 Det wises och är klart, at dese Herrar floke
 Så diupt i Skaldekonst ha legat som i boken.

Registret är för långt, och linnet är för kort,
 Eld, Frese, Wexion; än den wi Sappho kalla?
 Vår Triauld, Werfving med: jag kan ej minnas
 Hwars lagrar aldrig dock i Norden frysa bårt: (alla
 som ej nämnas här, och dock af Skald-konst lysen,
 Jeder ädla eld ej någon afund hysen.

G. P. **Sfwer folks ombytelighet
 i beröm och tadel.**

Turba tremens sequitur fortunam semper,
 oditque damnatos. Juven. Sat. 10.

Si tycket följer lyckan åt och alla följa lyckan:
 Föraktet följer motgång åt och alla sty för fryctan.
 Där lyckan är, dit samlas ros, dit samlas makt och åra:
 Dit offras smicker af det folk, som lyckans bejor båra.
 Kring lyckans tempel trånga sig de ärelystna själar,
 Och wid dess altar hänga sig de blinde mammons trålar.
 En mächtig man med lyckans ståt, far fram bland äre-sto-
 lti hans wälde samta sig de rika Pactols floder: (der,
 Hans herradöme ökar sig med guld och gröna flogar,
 Hans åtrar fylla tusend-tals hans korne-golf och logar.
 I hans palats är dagligt spel med harpor och med gigor,
 Där dansa ungerswåner kring med Fönsta landsens pigor,
 Där är et dagligt gästabud och idlig rikmans råtter,
 Där wändas nåttren uti dar, och dagarna i nätter.
 I hans Palats där samla sig de ädla landsens Förstar,
 De buga sig til jorden ned för honom som den största.
 Där offras ros med bögda knån af låga och af höga,
 De täfla hwar at dra til sig dess nådefulla öga.
 Men så snart lyckan wänder sig, så ändrar sig ock tycket,
 Han hatas sen så högt, som han förut war älskad mycket.

För menig man är lika lätt at älska, rosa, banna,
 Och mannen, som i förgårs fick et allmänt Hosianna,
 Kan så i dag et allmänt hat, et allmänt *crucifige*.
 Si! så är folkets ros och hat så helt ombytelige.

S. E. BRENNER.

Lifwets elände.

Den sina sinnen har och rätt besinna wet,
 Hur rik wår lifstid är på wedervärdighet:
 Hur många plågors slag där följas åt i rad,
 Den finner ämne nog at sällan synas glad.
 Se alt ifrån den dag wår första far och mor
 Ej fyllest nögda i sin första sällhet wor,
 Allt sedan har wår werld, wår hela wandrings lopp,
 Mot wåra goda dar framhårdigt satt sig opp.
 Wis nu bland alla stånd, wis mig hos bägge kön,
 Bland hwarjehanda folk i wida werlden en,
 Den all ting fogat har, den intet händt ell' skedt,
 Sin hwad med hans behag och önskan hållit et.
 Nej, suck och flagan ha för långa gräntor fädt:
 Så wida solen går är ingen utan lätt.
 Af motgång eller mehn, hur mången blifwer tryckt,
 Ifrån de spåda år, in til sin ändalyckt;
 Finns sedan en och ann' som lycksam blifwit född,
 Och sedt sin ungdoms bahn med rosor öfwerströdd:
 Den flagar merendels, at bladet wändt sig an,
 Uppå hans halfwa wåg ell' sena ålderdom.
 En ann' har lyckan skött och äran satt på stol,
 Men icke förr än mot hans sena afrons sol.
 Och den sin mandom ser med makt och medgång fylld,
 Minns ofta med förtret sin wagga oförgylld.
 Där sörjer en för det han wåld och orätt led:
 Den suckar at hans wån är utan redlighet.

Den plågas utom gårds; den finner innom dörr,
 Hwad hemligt honom tår, och han ej klaga tår.
 Dock plågar ingen ting vårt arma kött och blod,
 Så håstigt, som en swår och långwaraktig sot:
 Den efter we och wårk öf ger den sista rest,
 Och binder döden på vår usla kropp til gäst.

O. BRÖMS.

Graf-skrift öfwer en dygdig.

Tiden fick, och dygden gaf:
 Mycket fångit, mycket gifwit!
 Hwad han fick är ewigt blifwit,
 Hwad han gaf nu läggs i graf.
 Allt hwad tiden kunnat wårfswa,
 Dygden bör allena årfswa.
 Läs, och utaf denna lär:
 Dygden mer än tiden är.

J. H. MÖRCK

Öfwer en ynglings dödsfall.

Där ligger dygd och slit och wett,
 Som snart sin fulla mognad sedt;
 Och därför fick så tidigt skära,
 Och sina kårswar sammanbära.

A. E. FORS

En annan.

Där stannar hoppet i sit lopp,
 Och blomman i sin fulla knopp.
 Tänk! wandringsman, at denna sten
 Betäcker i sin gråtta en,
 Som war för god i werlden bo.
 Farwål war wån, och sof i ro.

T. RODÉN.

Om människans korta lifstid.

Din hade jorden ej kånnt hunde-stiernans brann,
 Din hade solen ej i Lejon-huset skridit,

Men sommar-dagen närmst til qvällens tysta lidit,
 Då til en ensam skog jag hos mig åtrå fann.
 Jag går åstad, jag ser, jag undrar hwad där finns;
 Jag ser en lummig gran til nedre werlden rotad,
 Jag ser et furo-tråd, hwars topp sielf himlen hotat,
 Hwars barndoms år och wårt min farfars far ej mins:
 Jag ser en ek på den de tekn at låsa stå,
 De namn, som något af de äldsta tider smaka:
 Jag Cedrens ålder ser så många år tillbaka,
 Jag undrar hur et tråd så länge dura må.
 Jag tråder ån et steg, jag skådar alla djur,
 Jag skådar arten dem i lättan fiäder-tröja,
 Ell dem, som undflyckt sin med egna fiåt plå röja;
 Jag finner ibland alt en hårdande natur.
 Si kråkan uti luft, si hjorten uppå fält,
 De weta, som det sägs, mång hundra wintrar tälja;
 Un korpen, som ännu en längre tid kan dwälja!
 Un Phoenix, som i så mång åldrar födan smålt!
 Un hade jag mit sinn tilfyllest ej förnögt,
 Un wille jag et wett om skogens kynne hämta,
 Då si en sorglig röst å örnehinnan klämta:
 Nu har en menniska sit lopp åt grafwen bögt.
 Och himmel! roppte jag, hwi är wår tid så fårt?
 Hwi är den bästa skänk åt skog och bestar sparad?
 Hwi är den ädla tid of menn'skom ej förwarad?
 Hwi fallar du wårt lif i sielfwa början bårt?
 Hur månd' den förra werld ha hindrat Atrops sax?
 Si! hennes första folk snart tusendtalet hinte;
 Wår tid står däremot at lifna mindr' ån inte,
 Och är en år-säll man, som nu ser siutti ar.
 Wi få knappt hålsa förr'n wi måste biud' farwål;
 Ur waggan stige wi i grafwen helt bedröfde,

Vi warde genom qwal och tusend sorger öfde,
Och blåsa ut en, aeh! en utarbetad själ.

AND. WAHLSTRÖM.

Tid och Otid.

Alt har sin wisa tid, at födas, wåra, gistas,
Sin tid har lyckans gunst, sin tid ock olycksfall,
Alt fattig bli och rik, at få och mista kall,
Af stoft at blifwa kött, af kött til stoftet skiftas.
Når tiden mogen war, kom otid straxt i knoppar,
Wid förras fulla wårt den andra halfwårt war.
För rätt och laglig tid nu otid framsteg har:
För otid wi ock få i otid swaga kroppar.
I tiden leswom wi, men måst i otid göres:
I otid sørje wi, i otid wi ock le:
I otid fruktan ha, i otid söke, be;
I otid hafwe hopp: i otid klagan höres.
Man sørjer, då man bör sig frögda med de glada:
Wi sørje wid wårt kors, som mycken nytta gör:
Wi glädjas öfwer det som of i fallet för:
Of ångslar andras wål, of frögdar egen skada.
Så kan war ådla tid of ondt i otid skaffa;
Wi leswom liten tid, som otid gier beswär;
Men en gång rönes wål hur tiden nyttiad är:
Hwad orätt tiden sker skal ewigheten straffa.

O. FLYBACH.

Trågen winner.

Si någon menn'ska är, som längtan icke finner
Hos sig, at komma til det mål han satt sig för:
Doct ofta häruti man slutet vlist spør:
En snart, en annan sent, en aldrig dit at hinner.
Nu rusar en åstad, som skulle han tillika
Begripa alt i hop, och stiernor riswa ner;

Men när uti hans lopp et ringa motstånd sker,
 Tilbaka åter så, som fram, han börjar sika.
 En an, om slutet år, i hoppet ännu större,
 Han håller stadigt i, fast saken ej är lätt;
 Men som han mödar sig på oförsiktigt sätt,
 Så sker, at föga mer han vinner än den förre.
 Nej trådet faller ej i första hugget neder;
 Den ser ej heller Rom som up åt Norden far;
 Men si, när håremot försiktigheten har
 I följe stadighet, hon wist til målet leder.

Om Kärleken.

Hiertat ber mig kärlek wörda,
 Men förnustet säger nei;
 Swad för swär och stridig börda
 Af de båda har jag ej?
 Allskwärdt se och icke röras,
 Gör i wett och hiärna bry,
 Bägges lag skal dock fullgöras,
 Men jag wil för faran fly.

* * * * *

Den som på sit hjerta vinner,
 Har den rätta läkdom färdt;
 Ej förnustet alltid hinner
 Gifwa kärlek dödligt skott.
 Glycften bästa läkdom sänder;
 Ho wil sielf til fångslet gå?
 Men om det af wäda händer,
 Må wäl hierat råda få.

J. E.

Swär samma ämne.

Kärk, kärlek är en drift, som alla menniskor prisa:
 De ungas liuslighet, och gamla gubbars fel:
 Gör

För dårar läkedom: en snara för de wisa;
De högas tidfördrif: en fattigs bästa del.

Kärlek orimlig.

Af kärlek mången Nymph i kåra armar lindas;
Men kärlek kan dock ej i rim-slut aldrig bindas.
Mot kär står ofta tvåar, och lek med swet beswaras,
Men sättes kärlek hop, i rim han aldrig paras.
Franfosen sin amour med tour, jour, cour kan rinna,
Och Lyfken i sin Bers ser Trieb' mot liebe glimma:
Mot Ungelmannens lowe sin bowe ju Astrild bår:
Såg hwarför kärlek oß då så orimlig år?

J. FRESE. **Warning til Psyche, at icke låta
förleda sig af Amandi spel.**

Sörst i wårens spåda grynne
Gick Amandus om en dal,
Och i ganska gladlynt lynne
Hörde på Fru Näcktergal;
Efter hwilkens liufwa sång
Djuren höllo dans och språng.

* * * * *
Når han såg alt hwad här skedde,
Tog han ock sin pipa fram;
Och sin hand til spels beredde,
Ståld' sig mot en eke-stam,
Dår Fru Näcktergal satt qwar,
Hårdad' henne, hon gaf swar.

* * * * *
Venus kom från närmste lunder
Med en fager Jungfru-fläck;

Wårk=

Mårkte på naturens under,
 Stadnar litet med sin skåck,
 Bad de wille lysna til,
 Hwad af detta warda wil.

* * * * *
 Psyche, som för andra sköner,
 Hörde först med alswar på,
 Tog af marken, som stod gröner,
 Snart et blomster då och då,
 Bandt ihop en kånstig krants,
 Af de fagrafte där fanns.

* * * * *
 Hör, sad' hon, Fru Venus wåna,
 Och i systrar af mit kön,
 Må jag skal hans pipa löna,
 Gifwa'n denna krants til lön,
 Hans, som spelar wid den ef,
 Där som diuren hålla lek?

* * * * *
 Venus sade: Glicka lilla,
 Är din frihet ren försald?
 Ackta dig, at dig går illa,
 Om du råkar i hans wåld;
 Ackta dig, at du ersar:
 Pipan foglen hålst bedrar.

* * * * *
 Nej, Fru Mor; nej, nej, Fru Fröja,
 Aldrig nånsin någon dag
 Skal han så mit sinne böja,
 Aldrig skal det tåga lag:
 Före skal himlen smälta bårt;
 Wilda hafwet blifwa tårt.

* * * * *
 Gör då hwad dig göra lyster,
 Tag dig sielf dit fria wal;
 Sin et ord, wår sata syster,
 Hropad hwar af Venus tal;
 Sin et ord: gör ock din slit,
 Att du honom sielf får hit.

* * * * *
 Därmed hon ifrån dem hastar
 I en nått och låtter gång,
 Krantsen i hans händer kastar,
 Som uppå sin pipa sång.
 Hör Amandus, sade hon,
 Lär mig denna pipe-ton.

* * * * *
 Krantsen wil jag dig föråra,
 Den jag dig i handom bar;
 Wil du något mer begåra,
 Tag då alt ehwad jag har;
 Men med sådant förbehåld,
 Att min wilja blir din wåld.

* * * * *
 Utaf hennes Guda = tycke
 Och des anlets dejlighet:
 Utaf hennes alt för mycke,
 Som jag ens ej nämna wet,
 Siudde alt Amandi blod,
 Så at han i undran stod.

* * * * *
 Ej! Gudinna, werldsens under,
 Sade han, gack bårt från mig;

Söker du i skogens lunder
 Någon som kan lära dig?
 Gack til Gudar, Guda-barn,
 Hwad skal silke hop med garn?

* * * * *
 Du äst silket det jag söker,
 Du äst Gudars Guda-son;
 Wälluft på dit altar röker,
 Om din gunst är mången mån.
 Lär ell' lån mig kånsten din,
 Den jag önskar wara min.

* * * * *
 Gerna skal du den få lära,
 Du naturens dyrste skatt,
 Som äst bland dit kön en ära,
 Främst i deras ordning satt;
 Men där höfves tid därtil,
 Om du henne lära wil.

* * * * *
 Hon med honom, han med henne,
 Fölgdes åt i kärlighet.
 Nu om dessa säta twenne
 Jag ej mera nämna wet.
 Venus sade: Glickor små,
 Sad' jag ej, det skull så gå?

**Öfwer Hans Majts Konung ADOLPH
 FRIEDRICHS Bröstitbild, guten af
 Gerh. Mejer. 1752.**

Ung ADOLPH FRIEDRICHS bild, som sig här
 föreställer,
 Öf minner på en tid, som sågnsam är och säll.

Wår

Wår fågnad : Swensker kånst och detta profwet gaf :
 Wår sällhet : Swerges Kung des Swerge håller af.

PET. LAGERLÖF.

Himmelska Tankar om Jorden.

Från det glädie-rum, där trogna själar stamma,
 Högt öfwer månens hwalf och öfwer solens
 bana,

Jag ögnar hit och dit och skådar allstäds om,
 Hur'dan sig ter den ort från den jag nylig kom.
 Jag ser et litet flot med böljor halst begutit,
 Och rundt med måln och sky, med rök och damb omslutit.
 Hielp Gud! är det den prick, som nämns den wida world?
 Är det, som strides om med så mångt ifrigt hwåd?
 Är det den kula, som så mycken örlig skiftar,
 Den man med mord och brand i så mångt rike skiftar?
 Hielp Gud! fins ämne där til så dyr are-törst?
 Är måhn och möda wårdt, ho där skal heta störst?
 Et mörkt och kulit qwas, som i sig sielf sig dränker,
 Som sig från solens sken så fierran undansänker.
 En kлимп, som är af matk och otäck hyra full,
 Där det, som sagraft är, ej annat är än mull:
 Et skrom, som alt tar mot, och släpper alt som säller,
 Och wåylar alt i alt, men ingen ting behåller:
 En grundwal utan fröd, förutan wagg och tak,
 Som bäfwar för hwar blixt och för hwart åske-brak:
 Som måste för en storm och hagel-iling rysa:
 Kan den så stålta mod och dryga tankar hysa?
 Kan något tyckas fast, det intet sielf sig bår?
 Kan där nå'n höghet bo, där alt så nedrigt är?
 Hwad är o! Himmel dock, hwad är som ändtlig waller,
 Att man den usla jord så kär och dyrbar håller?

Swart

Hwärt ut jag hugsar om, jag allståds mera ser
 Det olust, sorg och nöd, än det som fågnad gier.
 Bland den ringa hop syns idel släp och möda,
 En mager och fast dyrt med swett betalter föda,
 Et sålikt oförstånd: dock jag ej säga wet,
 Om klofhet bättre är än des enfaldighet.
 Bland dem som lyckan har lyft up til högge ställe,
 Hur tunt är deras tal som rått må räknas fälle!
 Jag ser bland deras hop en harm och afunds strid,
 Et spel af list mot list, en hierte-frätand id:
 En trofts- och wåge-kamp, et ewigt lyckans tummel,
 Och omildt gåckeri: et sken som är med grummel
 Och brister alltid mångdt: en wåg som slipprefull
 Snart kastar den som står på ånda tvärt omfull:
 En blind lyckfalityhet, som intet wet sin ånde,
 En usel prakt och prål, och et förnämit elände.

ULR. RUDENSCHÖLD.

Om Lyckan.

Du hala lycka hwad är åt,
 Att werlden dig tilbeder?
 Du wärlar snart wår frögd i gråt,
 I hån wår heder.
 Den fågnad du of gifwer,
 Den är så falsk, som wårklig är
 Den olust du of bår.
 Hwad är då, som of drifwer,
 Att med så trågen iswer,
 Wi löpe kapp dårhån,
 Att winna dig til wån?
 Är det nå'n winst, först lyftas opp;
 Sen kastas diupar' neder?

Slycklig! hwem du leder:
 Men dygden of bereder
 Et oomstöttligt hopp:
 Wål swårt, dock säkert lopp.
 Nu lycka stå tillbaka,
 Jag lär dig ej omaka,
 Och guld för stofft försaka.

A. M. S.

Et lustigt sinne.

Tänk! hur stadigt nöje tryter
 Uti alt hwad nöjsamt är.
 Tänk! hur fågnad sig förbyter
 Uti oro och besvär.
 Alt hwad ögat ser och märker,
 Hwålsfwer i förandrings lopp:
 Munnen ler och hjertat wårker.
 Ach! hwad är wårt glädje-hopp!

* * * * *
 Skal jag mig då nedersänka
 Uti ångstan och förtret?
 Nej, just därför wil jag tänka
 På hwad lust och ro jag wet.
 Sorg och olycks bördor tunga
 Trycka ned försagda bröst:
 Jag wil gråta, jag wil siunga,
 Blanda så min sorg och tröst.

C. H. **Öfwer en Fiscals giftermål, som fick
 enda dottren til hustru.**

Så litet som en eld wid isen sig kan sästa,
 Samt solens klara lius i jordens gömor gåsta:

Så litet tyckes ock at kärlek kan bli fal,
 Ell' diupa rötter få hos en som är Fiscal.
 Dy huru kan det ske, när som des måsta göra
 Består däri, at folk på olycks-klippor söra?
 Och synes, som han läst sit Fader wår då bäst,
 När han til andras fall har giordt beslag som måst.
 Hur kunna kärleks-werck på honom såleds falla,
 Om man ej socker-saft skal präka utur galla?
 Men större under är om någon gifwes til,
 Som af en sådan man beständigt hålla wil.
 Dock saken ser ej ut så illa som hon låter:
 Fiscalen bör ej bry sig om, at udygd gråter;
 Dy skedde intet ondt, samt många undersley,
 Så tror jag samma tjenst i hast til intet bley.
 Ho wil då lasta den som fäckt sin sussa sköter,
 Och orättwisans gång i alla winklar möter?
 Han älskar ju alt det, som godt och lofligt är,
 Dy bör han jennwål af de goda hållas kär.
 Si detta lären J Herr N. N. at Er taga;
 Nej, hållen litet up, och låten Er behaga,
 Alt man bewisar det J syslan öfwerträdt,
 Samt dershör pliktat har med största skäl och rätt.
 Säg om wål nånsin står i Instructionen detta,
 At få med listig hand Fiscaliska krockar sätta
 Uti et årbart hus, där aldrig minsta pricc
 Kan wara contrebande, men i sit bästa skick.
 Den hök som snappar up et höns bland många andra,
 Kan skytten om han wil med lifwet låta wandra;
 Men med en sådan bör processen göras kårt,
 Som tager ur et by den enda hönan bårt.
 Dy man må billigt le, när som en sluger råfwer
 J gropen faller sielf, den han at andra gråfwer,
Fast

Fast jag tör säga, at wi önskad' all i hop
 Ha redan fallit i en sådan nöjsam grop:
 Jag menar bundne af så kärleksfulla händer,
 Som åt des fångar tro och hierta gie i sänder,
 At sedan uti ro förnöta sina dar,
 Till åldren lemna dem ej mera krafter qwar.

H. C. NORDENFLYCHT.

Tänkar om lyckan.

Här jag beser de ting som werlden kallar lycka,
 Då ryser mit förnuft och ned i båstran far:
 Jag ser en wäderbild med färgor sig utsmycka,
 Som intet verkligt godt uti sit sköte har.
 Här lyser magt och guld, lust, höghet, namn och titlar:
 Ach! en bedräglig glans, som swaga ögon titlar.

Om denna skönhet slås den stora werldsens skara,
 De brinna all i hop af håstig kärleks brunnst;
 Men denna kärleks lust drar mången diupt i fara,
 Och byter ändtlig dygd och samwet bårt i dunst.
 Den falska lyckans nåd sig låter dyrt betala;
 Ty tusend hiertan stå för hennes blickar fala.

Skal jag då trängas med de oförwågna själar,
 Som kämpas hwar om an, ho måst kan yswa sig,
 Som i en bräcklig glans, doel' åro, usle trålar,
 Med afunds wapn gå emot hwaran i frig?
 Ach nej, mit sinne kom, den lyckan är ej säker;
 Här finns en annan wäg, som sinnets trångtan låker.

Til årans branta bärg min hog sig icke wänder,
 Den rätta årans rot består i dygd och wett.

Min siäl är ädel nog, hon är från himlens länder,
 Des höghet är, at hon at dygden sig har giedt.
 Jag wil ej någon glans af andras fiädrar låna,
 Den största äran är, at dygd och wisshet tiäna.

O. BROMS.

Om rätt och orätt.

När lag blir i sit lag, ej land och riken swigta,
 När rätten blifwer rätt båd' arla serla stund,
 Där stöder all ting sig uppå en faster grund,
 Och efterkommand' ej för fädens synder plikta.
 Där lag en malört blir, och rätt förwänds i galla,
 Där giftbestruken tand sin nästa skada får:
 Och en oskyldig hals inunder swärdet går,
 En allmän wälfärd måst som gräs til jorden falla.

C. F. M.

Om Lårdom.

En grundlig lårdom fordrar tid,
 Mångt natte-wak, en trägen id:
 Man måste lefwå bland de döda.
 Ju mera tilwänt siälen får,
 Ju mera Kroppens kraft förgår,
 Och gästen huset wil föröda.

* * * * *
 * * * * *
 Man intet hinner, wil ell' kan
 Bid lyckans smide lägga hand;
 Ty påsar saken sig så galet,
 At af den kostnad lägges ner,
 Man sällan interessellet ser,
 Men aldrig winner Capitalet.

* * * * *
 * * * * *
 Med mycken möda lårdom finns:
 Men hwad är det som därmed winns?

Den

Den frögd, at käck och lård få heta,
 Och intet mer. De toma evd,
 De daga ej på dis och bord,
 När lyckan ej wil deraf weta.

* * * * *

Ännu gier lårdom ewigt namn,
 Som trycks i lärda skrifers famn.
 Dock, ödet slift ej mångom skifter;
 Och det med sådan stius-mors art,
 Att mången dödt af hunger snart,
 Som lesrwer uti lärda skrifter.

* * * * *

När dygd och lårdom skiner ren,
 Bli den en afunds stöte-sten:
 Förtiensten hindrar mångens lycka.
 Chryfippus sade fordom nått:
 Gud wredgas, om du ej gör rått,
 Men gödt plå menniskor förtycka.

* * * * *

Den ej wid skalet hänger blott,
 Men lårdoms sötma smaka fadt:
 Den ödets hårdhet aldrig plundrar:
 Han hwilar i nögd sinnes bo,
 Och kan wid boken åga ro,
 Lugn inne, när det ute dundrar.

G. P.

Öfwer samma ämne.

Fundskapen aflas af id, och arbete lönas af åran:
 Bratt' Helicon och Parnass är, och högst uppå
 fullen
 Står, uti törnena hwas', de lufwa och dejliga blommor:
 Dit låt lyfta dig up; högst up du wäntas af åran.

T. R.

Råd för Friare.

Det liud, som skallar mot när man til skogen talar,
 Men aldrig otiltalt nå'n med sin röst hugswalar;
 Den söta återklang en estersyn of gier,
 Hur måst vårt Fruesolk i ålskog sig betar.
 Du må wål Ungerswenn, du må med kläder stutsa,
 Må krusa up dit hår, må hatt och handskar putsa,
 Må giöra hwad du wil; så länge du äst dum,
 Och yttrar ej din häg, är Jungfrun jemwål stum.
 Det blyga slågtet kan ej sielf sin gunst utbjuda,
 De måste wisa köld, fast än de innom siuda;
 Och blir derwid, at den måst mål i munnen ha,
 Som låra wil sin wån at stafwa J och A.
 Bryt derfor, Ungkarl, löst, kanske dig Astrild gynnar.
 Skal du ock kalsstin få: är ej så godt du skynnar,
 Som länge hiad bli? det är et stort förråd,
 J kärlek bry sig med et alt för långt beråd.

E. E. M.

Menniskans lefnad.

Hwad är wår barndoms tid, när drågten är en liuda?
 Det är en tanflös gråte-tid, då wi med syn å blinda.
 Un sen? då största prydnad blir en fall-walk och en kält,
 Då torde Puppen kan ske tro sig wara något stält:
 Då börjar menlösheten gie den spåda åldren nöje,
 Och blandar nu så småningom wår gråt med litet löje;
 Men barnsligheten giör ännu wår sagnad ganska klen,
 En wårt begrep om alla ting på styrka lider mehn.
 Dårnäst när åren börja, då föräldrar flitigt laga,
 At alt som odlar up wårt wett må tidig början taga;
 Då tror man sig ha mera mist än hälften af sit wål,
 Då tycker man sig fångslad bli och wara hwardags träl.

När

Når man nu åndtlig himnt så længt, at någon kunskap åga
Om sig och werldens yttre glans: hwad tro det alt wil
saga?

Då blir alt wåndt i hufvudbry och tusend tankars tal,
Hur man skal bröd och lycka få: nog har den tiden qual.
Når man har lekt och lallat fram de spåda barndoms
åren;

Med flit och nit sen anlagt wål den friska ungdoms wåren,
Så at hon grönskar, frögdar sig och låfwar mödan lön,
Då blommar hjertats lilja täck och rosen tusend stön.
I tankar rinner Fröja up, som friskar hjertats krafter,
Och gör en liuflig blomster-tid med dygdens rena safter.
Wår mandoms sommar swalkas då i stuggan af en wån,
Och ålders hösten fågnar oss med egen frukt igen.

JAC. FRESZ.

Kånst har gyldene bottu.

Kånsten, som sit wårda namn

Medelst flit och låra wunnit,

Då hon först i nödens famn

Minst det lena silke spunnit,

Bli af ålder aldrig trött,

Alldrig af sin flit förnött.

Tidsens wana werldens lopp,

Och de mörka skifnings öden,

Mången kånst ha' hunnit opp,

Blifwit den en dryck til döden;

Men af mödans warma fläck,

Har hon blifwit åter wäck.

Kånsten är ar alla år,

Hwar hon eljest kånst kan kallas;

Pryder grå och hwita hår,

Med det namn: hon är ej allas;

Ty hon aflas af besvär,
 Och har hårda dagar får.
 Aldren är hon aldrig tung;
 Ungdom heter hon en åra;
 Lika gammal, lika ung,
 Kan han sig och sina nära;
 Blott af misbruk är det swif,
 Stundom fattig, stundom rik.
 Annars den sin kunskap lårdt,
 Ej den guldne botten tryter;
 Arbet är det arf beskårt,
 Som af rika ågor flyter;
 Arf som aldrig Mor och Far
 Sinom arfwom samlat har.
 Ho sig sielfwom årswa får,
 Och sin hånders gärning dyrka,
 Wisar där, at kånst består,
 Kan med winst sit yrke yrka;
 Mådan smakar honom wål,
 Trötter kropp, en styrcker siäl.

ELSA ALFWARFAM.

Fabel.

En tupp, som ännu ung och knappt fullwuxen war,
 Gick liwål = = = mycket spanskt, klef steg som
 woro dryga:

En gång så tänkte han högt up mot skyn at flyga,
 Men måste på et planē i flykten stadna qwar.
 Där får han si, me'n han där fåfång står och gapar,
 En frodig Tysker tupp, som til at skaffa mat
 Ut sina höns och sig, i jorden flitigt skrapar,
 Til honom fattar han et oförsonligt hat.

Wår

Vår unga tupp helt wred gier straxt en krigs-signal.
 Han ropar: håll din skålm, jag skal dig platt förgöra.
 Den andre ser sig om wid han får detta höra,
 Och skrattar bara åt et så förmåtit tal.
 Men denne håller fort i mulen til at hacka,
 At sparka grus och stofft och wil begynna krig:
 Han yfs, hans fiädrar stå som borstar i hans nacka,
 Tills Tysken ändtelig ock måste rusta sig.
 Men kampen börjas knappt förr'n unga tuppen får
 En örfil och en knuff så dugtig i sin sida,
 At han för sweda skull ej orkar längre strida;
 Han flyr på det at han ej må få flera sår.
 Si! den som för en stund så modig gick och sprätta,
 Hur nersligen han nu til harewårjan tar.
 Så går det til i krig. Och detta alt med råtta,
 När den wil skryta måst, som minst förmåga har.

Swer otidigt bekymmer.

Alla narrars narr är den som sig wil qwälja
 Med otidig sorg uti sin ungdoms år,
 Och för nöjsam ro en fäfsång ångslan wälja,
 Gråma sig för skörden wid en faller wår:
 Solen kan de tioccka molnen drifwa;
 När det en dag rågnat blir en annan klar:
 Rågnet plår ibland en hårlig nytta gifwa,
 Och den åkren pryda som stod blott och bar.

* * * * *

När man wil se på hur menskans wandring
 Andras och omstiftas på en liden tid;
 Lycklig och olycklig, god och ond förändring,
 Hielper, stielper, höjer up och störtar nid;

Lycks mig den ha större fog at ångslas,
 Som på hala lyckans trapper stigit opp,
 In som en gemen i armod börjar fångslas,
 Och ej mera har än blott sit eget hopp.

* * * * *
 Och! hur mången är, som har lust at sörja:
 Morgondagens sorg i hiertat rotad är.

Gud gör ej til pak, ty wil man selswer börja
 Wrida lyckan, som så länge warit twår.
 Men hwar dag må ha sin wedermöda,
 Tokug den för morgondagen sörja wil:
 I morgon finnes du kan hånda bland de döda,
 Kan du se hur långt din omsorg räcker til.

J. L. EKESTUBBE.

Verldens Äldrar.

Suld, silfwer, koppar, järn. Igenom dessa skiften
 Ha werldens äldrar sig i sämre halt förbytt.
 I wise, sägen mig hwad namn I ändtlig skiften
 För våra tiders art? Här fordras något nytt:
 Den slättaste metall måst likwål något wåga;
 Men vår lättfinta tid bör namn af wäder äga.

J. G. HALLMAN.

Om Twedragt.

Fru Twedragt, som Spinnelen spinner sit nåt,
 Och bygger i Hofwen, som foglen i trä't,
 Sit bo och sit näste;
 Sen hon up i himlen gjordt buller och gny
 Bland Gudarna, måst hon åt jordene fly
 Från himmelens fäste.
 Hos menskliga släktet sit bo tog hon in,
 Des bror Ja och Nej, och des far Din och Min
 Wor' wid hennes sida.

Fru

Fru Tvedragt war hurtig, ty hon for omkring
 På Riksdag, på möten, på stämmor och ting,
 Att friden bestrida.

Fru Fama war dersöre illa tillfreds,
 När tvedragt behöfdes, hon war ej tilreds
 Och stod ej at finna;

Än war hon wid { Stockholm } än war hon wid { Hio
 Euphrat } Po

Ty borde man wälja wist säte och bo
 För denna Gudinna.

Sen Gudarna mände suppliquen motta,
 Så fölgde uppå deras bifall och ja

Sidst Jupiters loswen;

Men, som ej för hand något Nunn-kloster war,
 Så fick hon af Jofur det myndiga swar:

Gack in uti Hofwen.

J.G.HALLMAN.

Fabel om Wargen och Lambet.

Et litet lamb wid bäcken gick at släcka så sin törst,
 Då hungren ock en snåler warg til samma ställe
 förde,

Af hwilkens glupna gap och trut det dessa orden hörde:
 Hwem gör dig arma fråk så dierf, at du törs dricka först?
 För mig du wattnet grumlar, ty jag tror at du är seg.

Nej, Herre, swara lambet då, war ej så grym och wreder,
 Hur kan jag det? I står ju där, högt up, och jag här neder,
 Desputan mellan mig och Er å' fulla tiugu steg.

Wist gör du det, sad' wargen, och tilredde sina flor,
 Att det war du, som för et år mig bannat, jag ock menar.

Jag, swara lambet, är än spådt och dir min moders spenar.
 Nå, fast det intet war du sielf, så war det dock din bror.

Jag

Jag hafwer ingen. Nu stor sak, det war ändå din släkt.
 Jag har ock hört, at et parti, ert folk och edra hundar
 Förfölja mig i hamn och hæl, i skogar och i lundar.
 Slift öfwerwålde mäste wål ju en gång blifwa ståkt.
 Dermed war slut: det lilla lamb blef rof för ulfwens tand,
 Han lade det på ryggen fort och bårt åt skogen flydde,
 Han åt det up och intet sig om Josephs skada brydde.
 Så går ock til, när wåld för rätt regerar i et land.

J. G. HALLMAN.

Om ära och afund.

Där äran har sit hof, wil gerna afund bo,
 Hwar äran åter fram, plår afund stå på medan,
 Bland ärans örter wil ock afunds näflan gro,
 Ja ärans måne plår gå ned i afunds nedan.
 Dock sloctnar icke där, men straxt i nyet lyser,
 Då afund hemst och flat för ärans strålar ryser.
 Den sanna äran är en hundra-årig ek,
 Hwars rötter fasta stå, fast winden skakar toppen:
 Ej blifwer månan för et hundglafs rådd och wef,
 Det är ju gammalt lag, at skuggan följer kroppen.
 Låt afunds ormar sig kring ärans armar slingra,
 När en gång tider blir, så sku de sig förskingra.
 Min wån, om äran dig wil biuda i sin sal,
 Så wet at afund står på post i alla hörnen,
 Och mättar efter dig med smådskott och förtal;
 Ja, hela ärans wåg är all bewårt med törnen;
 Men sen hon rosen sådt, hwad wil då taggen galla?
 Sen äran wunnen är, stor sak låt afund stålla.

A. RYDELIUS.

Werlds - Bekymmer.

Sit ej på glas, det brister så gerna,
 Skrif ej i sand din räkning så lång;
 Ser

Ser du i öster upgå'r en stierna,
 Wet at hon har til wäster sin gång.
 Tidt eller sent hon måste gå under
 Bårt til sin ort.
 Näkna då fram de ångsliga stunder,
 Gagnar ej stort.
 Swebfulla werld, ho kan dig berömma,
 Som känner dig rätt?
 Fågnas i dig, är fastande drömma
 Alt magen är mått.

LAUR. HALLMAN.

Sorg- och Glädje- tid.

Alt flyger wäxel-wis, alt timligt brår på tiden,
 Snart börja wi en tid och strax är han förliden,
 Gud wet hwart han blef af;
 En lefwer glädjen wäl och sorgen sätts på stegel,
 En seglar sorgen friskt, och glädjen stryker segel
 På werldsens wilda haf.
 Här är en sørge-tid, ej höfs of det inbilla,
 Nog hörs här mycket nytt, men måsta delen illa,
 Och sällan något godt;
 Så at wi något hwar ha orsak at förmoda,
 Alt mot et skeppund endt wi knapt utaf det goda
 Et fierndels qwintin fädt.
 Här är en sørge-tid, när penningar och medel,
 Utur så mången pung måst ta sin orlofs-sedel,
 Och armod wåyer högt;
 När den har ingen ting, som all ting bäst behöfwer,
 Och den som intet höfs har ganska långt deröfwer,
 Så går wårt öde trögt.
 Här är en sørge-tid, när dygden blir förhafder

Och

Och äran hennes barn i sielfwa andan qwasder,
 Måst ta sit rese-pas;
 När pengar, gunst och list, mer än de böra, gålka,
 När wi på årans skog med deras hyror falla
 Så dryga heder-slag.

Här är en sorge-tid, när redlighet sig grufwar,
 När trohet rifs omkull, och löften byggs på skrufwar,
 Af arghet, list och svek;
 När skyldskap står och skäms, när afund står och skryter,
 När wänskap intet mer från sielfwa hiertat flyter,
 Men är blott ordalek.

Här är en sorge-tid, när kärlek galit systar,
 När äkta hionelag i sång och såte snyftar,
 För blindan ålskogs håg;
 När flåttjan håller hus, och Kåttjan bäddar sängen,
 När arghet pigan slår och niskhet swälter drängen,
 Och alt går wind för wåg.

Här är en sorge-tid, när ingen sitter säker,
 Förrn döden honom kull på sote-sängen wråker,
 Och sidst i mulden ner;

Wi sorg om hiertat som wi flor om hatten wefwa,
 Och se'n wi så en tid i sorg ha humnit lefwa,
 Så ä' wi intet mer.

Här är en glädie-tid, nu skal wår glädie börjas,
 Så se wi dock ibland at glädie-tider spørjas,
 Och midt i sorgens tropp;

Så kan ej sorgens ris mot glädjens palmer spisa,
 Ty skulle sorgen då och då sig wilja wisa,
 Så har dock glädjen hopp.

Här är en glädje-tid, fast mycket nytt ej ligger,
 Så är det dock en tröst, at weta folket liuger,
 Och at ej alt är sant;

Här är en glädje-tid, när Himlen handen öppnar,
 Och gifwer af den skatt, som ta's med fulla göpnar,
 Ur Pactols klara ålf,
 Ut den, det samma kan på nyttig wigtskål wåga,
 Och den det intet får, kan likwål glädje åga,
 Ut nöjas med sig sielf.

Här är en glädje-tid, när dygden sitter trygger,
 Och äran sina slätt på hennes frålse bygger,
 Som trotsa ewighet.

När pengar, gunst och list bli hållna platt för fiäller,
 Men wett, förtienst och dygd sin rätta pris behåller,
 Fru dårskap til förtret.

Här är en glädje-tid, när redlighet får timra
 Uppå sin rätta grund, när wånskaps dygd får skimra
 I sina rätta klår;

När ed och ord är ett, när falskhet ligger döder,
 När hierta, mun och hand är troгна foster-bröder,
 Och dit är mit begär.

Här är en glädje-tid, när kärlek kastar ankar,
 På hushålls-wett och dygd, at skeppet intet wanke
 På slättians diupa siö;

När dygd och ungdoms frögd läggs innom åfta brå,
 Så lär wi wål få se, hur samma ådla såden (den,
 Med tiden går i frö.

C. J. LOHMAN.

Obeständighet.

Det trinda flödet, som wår wandring fotar på,
 Har hela sit bestånd i obestånd och skiften:
 Af döden ödes det, men ökas genom giften,
 Och wil war femti år i annat folk bestå;
 Wi rinne up; wi gro; wi stå i flor; wi paras;
 Wi tage af; wi dö; wi ligge at förwaras.

Sfwer

CARL ELDH.

Sfver samma ämne.

Swad kånsten sunnit up det tynar tiden af,
 Ghuru kånstens barn af wettskap sig förmåta,
 Naturen måste sielf sin egna foster frata,
 Och bära inuom bords sin kista och sin graf.
 All börljan spår förut, at slutet måste följa,
 Som tiden följer tid och börljan följer börlja.

Werlden en Skåde-plats.

Tag ser en Skåde-plats, som sig hwar stund förbyter:
 Hwar öpning nyhet har, hwar nyhet stadga tryter;
 I sken af nöjsamhet och stillhets tysta dröm,
 Drolighet och qual där brusa som en ström.
 På detta giller-sält fördålda kånster spela,
 Och mörka nidings-wärk, som lyckans gåfwor dela:
 En arghet prunkar där, som under fromhets skygd
 Gör wäl betänkt alt ondt, och ser så ut som dygd.
 I detta trolldoms land gör ondskan måsterstycke;
 Man friar med förakt; man prisar utan tycke:
 Af högtård kryper man; af swaghet gör man larm,
 Man skadar utan hat, och tienar folk i harm.
 Man swäljer ormar ned, och minsta ord man wäger,
 Man skånker bort sig sielf, tills man sin önskan åger;
 Alt låfwa utan tro, en an'n at låcka fram,
 Och sielf sig draga från, det är här ingen skam.
 I denna Labyrinth all nöjsamhet sig samlar:
 Försiktigheten sielf på slump i mörker famlar:
 Swad måst mot hedren går til heders-trappan för,
 Swad säkrast gör förtienst i lyckan hinder gör.
 Den skönsta medgångs wäg til onåd oftast leder,
 Man slipper blott förakt med mistning af sin heder:
 Man

Man undflyr olycksfall för blott et annat drup,
 Att stupa ned i hat och afunds arga glup.
 En wärklig ren förtienst, som tycker sig förmåten,
 Om han sig sielf gier an, blir derfor just förgåten:
 Och den sig wisa tör, strax alla farlig tycks,
 Man råds en sådan glants, han wördas och förtrycks.
 Man glimmar i en werld, där last af åra skruter,
 Där aldrig wånsfaps band wår lefnads nöje knyter:
 Där lyckan föder hat och medgång blott förakt,
 Där dygd är snart en skam, och list en wäg til makt.

OL. CELSIUS, Sonen.

Meniskans lefnad.

Wår lefnad är en ständig möda:

Wårt lif sin början tar af gråt:

Wi slute det med samma lät;

I swett och omak wi oss föda:

Den ena är den andras trål.

Wi suckom och på ödet klandra:

Wi tråta, kiswa med hwarandra;

Allt detta roar oss likwål.

Wi äro stundom lyckans slafwar,

Hwar dag bekymmer-sulle gå,

I en regerings-staf at få

Förbyta wåra herde-stafwar.

Men sen wi lyckan fådt til wån,

Samt fådt den prakt wi efterstråfwa,

Da börja wi för högden båfwa,

Och önska oss wårt torp igen.

Om oss en ständig wålgång smeker,

Och til wår tienst et godt förråd

Wi undfådt ha' af ödets nåd,

Äf alt hwarpå wår wilja leker,

En galen lättja of dock bryr:
 Wi ledsna snart wid goda dagar;
 En mindre ro of mer behagar:
 Då gå wi sielt' i åfwentyr.
 Sen wi of fast i sadan snara,
 Då klage wi båd' jämt och tidt,
 Fast wi wår lycka sielt' ha smidt;
 Ja, bli' wi hulpne ur wår fara,
 Wår hug dock lika brydder är:
 Wi så knapt lugnets sötma smaka,
 Förr'n wi i faran gå tillbaka,
 Och fasta of i nytt beswär.
 Wilt döden då wårt omak sluta,
 Samt biuder of at sofwa sött,
 Från alt det buller som of mött,
 Wi mot med båda håndern sfiuta;
 Hans biudning anse wi för hot;
 Wi rope hwila med all iswer,
 Men när of hwilan buden blifwer,
 Då ta wi henne ej emot.
 Se så förwåndt är menskans sinne:
 Hon tänker wål och talar rätt,
 Men lefwer ej på samma sätt;
 Wi ganska snart wår dårskap sinne,
 Men ändra ej så snart wårt fel;
 Wår siäl den himla=gåfwan dyra,
 Som borde of med rätta styra,
 Hon rår ej med wår samre del.

JONAS MALMEORG.

Om Tidsfördrif wid lediga
 stunder.

År mödan någon tid wid syflor warit trägen,

S
 113

Ca

Så blir man ju til ro och tidsfördrif benågen:
 Ty ho kan gå så jämt i tråldoms ofets band,
 ut han ej önskar sig en ledig stund ibland?
 Om bågen länge spänd ej stundom hwila niuter,
 Så mister han den kraft, som pilen eljest skiuter;
 Wårt sinne lika så blir slappt, all lust förgår,
 Om ingen ledighet man under tiden får.
 Som dock den ädla tid bör städse guld wård skattas,
 Så bör på fri-stund ock ej sysslor aldels fattas.
 Man kan på ledig tid ha ro wid handa-slögd,
 En artig bok giör ock en tröttaed hierna nögd.

JOH. ISR. TORPADIUS.

En Dikt om tiden och Lyckan.

När gamla Tid af släp och resor swag,
 Som gubbar plå, på äldren gistas wille:
 Af wänner han på Lyckan fick förslag,
 En mö bekant af fågring, fragd och snille.
 Han tänkte då, at ödet honom delst
 En ålders hielp; men hoppet hans slog felt.
 Til prål och stat Fruen angrep Tidens skatt:
 Omgifwen med en swärm, som henne dyrka,
 Hon honom ur all auda-wördning satt;
 Ty hennes mod gief öfwer gubbens styrka.
 Af Lyckans magt och goda dagars glans
 Båd Kung och träl til hennes träl förbans.
 För slik förtret på pannan gubben drog;
 Han wille sielf i huset wara Herre,
 Men Fruen til hielp mot Tidens wrede tog
 Den grofwa Slump, och det som än war wärre,
 Med honom hon en dotter Wana fick,
 Som werlden satt uti förwirradt skick.

I Tidens hus hwart foster som blef födt
 Af Wanans lads uppå Fru Lärjas bäddar:
 På Lustans arm det sof så tryggt och sött,
 Att ingen Tio det dumma fräket råddar.
 Des le-nad blef så nedrig, grof och plump,
 Att alt des wäl kom an på nåd och slump.
 Frun sielf lopp yr i blindhet til och af,
 Och sag ej hwem hon nåd och skänker delte:
 Hon hieltebref och loford ofta gaf
 Att den båd dygd och wett och mandom felte;
 Hon mången warg i fara-mantel satt,
 Och gaf et nôt den bästa Doctor-hatt.
 Det sällan är hon följer gubben åt:
 Han efter blir, när hon begynner löpa.
 Den tror sig säll, som hittat hennes stråt,
 Att nåd för mynt, för bön och squaller köpa;
 Men minnes ej hur snäll hon wara plår,
 Wid minsta wink hon of ur händer är.
 Man därfor sig ej mer förundra må,
 Att Lyckan tidt ei ställe öfwer gifwer,
 För'n Tiden med sit lunk kan hinna på,
 Då medlertid et uselt tilstånd bliwer:
 En bister tid, en mer än fastlig längd,
 Då trälen blir från sin Gudinna stängd.
 Så plår det gå, men hugnom of der wid,
 Att man mot Lyckans dårskap styrka äger,
 När man med hug, med arbet och med id
 Sin dyra tid på tunger gullwigt wäger:
 Då alstras dygd uppå fornuftets arm,
 Som trygg i alt bespottar Lyckans härm.
 Du som din tid skal lyckans wägar gå,
 Fölg hålst den stråt förnuft och dygd dig låra;

Dår står du flat och wåaar ej uppå,
 Din swaga själ med sådan tyngd beswåra,
 Si wanan har of pålagt dumbhets of:
 Hwar wil bli rik, men ingen wil bli flok.

C. J. LOHMAN.

Om Tycket.

Twerlden ser man ej et ansikte så mager,
 At icke någon finns, som deråt blifwer får;
 Så tycke wara tycks dår intet tycke är:
 Ja! dödsens syster ter sin fåstman något sagert.
 Hwar ögnas twårt emot så lifligt ångla=tycke
 Ur muntra ögon of med kraft sin wårma gie,
 At icke en och an skull, som i solen, se.
 Hur åfwen fläckar stå i fågrings bästa smycke.
 Mistycke rinner då ur samma brunn som tycke:
 Du kallat jungfrun tåck; jag tycker hon är ful;
 Jag nämner gumman hwit; du swår at hon är gul;
 Wi se med dubbel syn på et och samma stycke.
 Har tycket då ej grund, emedan ej det sköna,
 Som ur ens anlet lys, just alla slår i twång?
 Är ej det fula fult; emedan någon gång
 En gammal mormor förs af swennen i det gröna?
 Är fågring icke dår, hwar hon på thronen prälar,
 Och hwitt och rödt hwaran på kindren kykar gie?
 Är hon i tycket, som med briller måste se?
 Är wäsende ell' fårg, som fågra flickor målar?
 Si fult blir fult ändå, och mager blifwer mager:
 Den som med moget wett sit tycke mörnat opp,
 Ser intet mullig rot ha fårg af gröner topp,
 Och det då sagert tycks, är enom wårklig sagert.

Herda-lefnad.

När lyckan flygtigt swäfwar
På werldsens wida fält:

Jag ej för ofall båswwar

Uti mit Herda-tält.

Jag lefwer nögd och fri,

Och i mit sinne gåswwar

Et präcktigt slafweri.

* * * * *

När sielfwa lasten klifwer

På werldsens thron med pock:

När äran wunnen blifwer

Utas en nedrig flock,

Med frögd jag dygden ser,

Utur min foja drifwer

De laster jag beler.

* * * * *

När redligheten lysar

Uti en menlös siäl,

När höga tankar hysar

En ringa slaf och träl,

Så wördar jag det mer,

Än när som dygden fryser

Smunder färgadt ler.

* * * * *

När fåfång lystna drifwer

De fräcka sinnen om,

Och dem för mödan gifwer

En dunst, en kittland gom;

Min tanke i sin högd

Til ådla nöjen Elifwer
Och har en stadig frögd.

* * * *

När folk hwart ögnbleck skiftar
Sin önskan och sit wal,
Och som en fiäder wiftar
Bland tusend nöjens tal:
Då nyttiar jag i frid
Den lag som dygden skiftar,
Och röres ej därwid.

* * * *

Jag håller det för heder
Alt följa mina får;
Min lycka gräfs ej neder
Om jag ej mera när.
I frid jag gläder mig,
Fast jag mig stundom reder
Med odiur föra krig.

* * * *

Och fast än mig kan tryta
Et wida kunnigt namn,
Däraf jag dock kan skryta,
Jag känns af mina lamm.
Min pipa wördas så,
Alt jag ej ens wil byta
Med dem som widast rå.

* * * *

Så nötas mina dagar,
Af tiden och mig sielf;
Jag kring min hydda jagar
Och fiskar i min ålf:

Och min Herdinna wet
 Af våra kärleks lagar
 Uti vår enslighet.

Beskrifning af et Skeppsbrott.

Där sofwer skeppar'n sött och styrman sömnig nickar,
 Skeppsfolket spela fort och tända pipor opp,
 En skaffar sig et rus, en annan sotlös wickar,
 En löper wanten op til mastens högsta topp:
 Af tvenne oförtänkt om bara lappri kistwas,
 Och flere dragas til at stötas, slås och ristwas.
 Med samma molnar til, at wädret börjar blåsa,
 En ilig nord-ost wind begynner hastigt gå;
 Wårt manskap rönes trött af sidsta slagsmal slåsa,
 Sielf skeppar'n sofwer sött och styrman kan ej stå;
 Hans wäg förlorad är; fort wänner up at hielpa!
 De springa hwar om ann', och hel försträckte stielpa.
 Gör skyndsamt styret fast, som wägen håstigt wrider,
 War' tröste, fatter mod, hwad hielper rop och gråt?
 Arbetar med all makt förr'n det til slutet skrider,
 Sök efter ankar-grund, och skiuter ut er båt:
 Fort slapper seglen ned, låt os vår wälfärd sköta,
 Ut wi ej i en hast på bank och reftar stöta.
 Dock blifwer råd för sent, båd' stam och master brakar,
 Det dånar i vår köl och knarrar i hwar wrå;
 Hwar wrånga sönderbryts, i styr- och bakbord knakar,
 Och böljan wil vårt skepp i tusend spileor slå;
 En ilning tafel, tyg med want och tågwerk rister,
 Hwad blifwer här til råds? topp-seglet redan brister.
 En mulen bister natt til os med mörkret hastar,
 Och hassens gröna bärg på alla sidor gå,

Wårt

Vårt fartyg af och an bland skum och frädga kaster,
 Som hotar swäljas up i waterns diupa blå.
 Nu siet det sista stöt, at i hwar fogning knarrar,
 Det rånar under däck, båd' sud och spegel darrar.
 Då är med oss bestält: vårt skepp på klippan ränner,
 Och stötes här i kras, det bryts i stycker små.
 Farwål vårt fosterland, farwål wår släkt och wänner,
 Wi skolom sista blund i salta wattenet få.
 Ach! den som kunde sig wid underskeppet hänga
 Och på det stötte skrof wår lefnads tid förlänga!

ERIC BRANDER.

Sweriges Förmoner.

Sid jordens norra kant har himla magtens hand
 Bland skär och klippor sträckt et ganska härligt
 land.

Kom du som Swerges bärg och wilda skogar dömmar,
 Och om des frost och snö så grymt och fastligt drömmar:
 Kom, kasta dig i stoft för himlens Herre ner,
 Då du des nådes fiät i is och grästen ser.
 Om du för något Swenskt har orsak til at ysa,
 Så rys för den metall de Swenska bärgen hysa;
 Och om du köldens kraft i Norden frukta bör,
 Så frukta för de bröst och kroppar som den gör.
 I öfrigt se et diup af nåd och wishets lagar,
 Samt räkna klara och så wål som mulna dagar.
 I skiften himlen har de största nöjen satt;
 Wår sommar är wår frögd, och wintren är wår skatt.
 En tid naturen här på hwira dukar målar
 En prakt, som likt chrysell och alabaster prälar,
 Så mycken glants den har, så mycket gagn den gör;
 Då rånas jord och luft, och alt förgiftigt dör:

Då kan man siö och bärg til jämna wägar göra,
 Och rikets skatter ut kring hela landet föra;
 Då hwilar jordens qwed och hämtar sig en magt,
 Alt wisa fram sin wär i en fördubblad pragt.
 Glöm Maro litet bärt de Elisæiske parker,
 Och siung om årets glants uti de Swenske marker:
 Om man en målning här lik med naturen gör,
 Of sielfwa Indian wårt land misfunna bör.
 Jag lemnar alt det präal som jorden allmänt hyser,
 Hur ång och mark och skog af tusend färgor lyser
 Hur åkren hundrafallt sin rika gröda bär:
 Jag talar blott om det som Swerges egit är.
 Jag ser hur Himlens hand emot de skarpa wäder,
 Hwar fruct- och blomster-park med bärg och högar
 Som trapp-wis sina tråd upskiuta in til skyn, (kläder,
 Och ställa wägwis fram en prägtig ögnasyn:
 En liten forland' bäck i hwarje skogspark rinner;
 En liten fisk-rik siö i hwarje dald man finner;
 En skog som Eden lik i ewig grönska står,
 Blott nya foglars sång och nya knoppar får.
 Den aldrarensta luft man här i Norden andas,
 Ej källans is-christall här med förgifter blandas;
 Af grymma drakars sorl man aldrig nånsin hör,
 Och knappt nå'n enda warg herdinnans ro förstör.
 Kårt sagt, den sig ej nögd med Swerges del kan finna,
 Lär ej haft wett och tid des sällhet at besinna.

J. G. HALLMAN. Fabel om Lejonet och Flugan.

Wårt hän du skam och odygds fläck,
 Du jordens affkrap, usla gäck,
 Som plär til intet duga;

Dit wäsend gör mig tiden lång,
Bort hån din wäg, så sad' en gång,
Et Lejon til en fluga.

En liten fluga är ock snäll,
Slit tråta med en hård Duell
Har ofta blifwit sliten;

Det samma wiste flugan wäl,
Hon med et à la mode skäl
Sin owän bød på pliten;

Håll här, sad' hon, och willigt tig,
Mon Kunga titlar skräma mig?
Dig detta ej inbilla.

En ore wäl din styrka har,
Jag lika fullt med honom far,
Som jag plår sielfwer willa.

Sen flugan så had' gedt sit liud,
Hon i den grymma lejon-hud
Straxt tar sit fasta fäste.

Wår tyrfot Kung war då ej trygg,
I näsa, öron, hals och rygg,
Den snälla flugan gäste.

Det stora Lejon pintes swårt,
In war det tyst, än skrek det hårdt,
För egna flor det båswa.

Des ögon brann i raseri,
Och hela kroppen syntes i
En dödlig fara swåswa.

Och när det sidst åt marken drog,
Den lilla flugan satt och log,
Och segerwisor drillar:

Utaf en ringa fiends arm,
En stälter här fådt ofta harm;
Förakta ej den lilla.

J. G. HALLMAN. Fabel om Döden och Astrild.

Den magra död, som gör på lifwet ända
 Och Paphos barn, som friskar lifwet opp,
 De reste fordom, liksom nu plår hända,
 Kring jordens widd, de gjorde jämt sit lopp.
 Den ena drog de gamla i sit rike,
 Den andra gaf de unga hwar sin life.
 De dref sit wärk, det war så ödets wilja,
 Det är ju rätt: naturen wil så ha.
 De gamla bör sig ju från werlden skilja,
 När kroppen kan sin siäl ej längre dra.
 De unga bör ju i sin bästa styrka
 Gie werlden folk och redlig kärlek yrka.
 Men dessa två, när de en gång sig satte
 På gräset ned, wid brådden af en skog,
 Af slitig möda trottnade och matte,
 Så hände sig när hwar sin doning tog,
 Att deras pilar woro sammanströdde,
 Att skilja dem de fåfångt sig bemödde.
 Stor sak, låt gå, de taga hwad de finna,
 Och döden får af Astrilds tyg en del.
 En del fick den, hvars ögon woro blinna,
 Af dödens träs, det war et hufwud-fel;
 Ty döden eld i gamlas hiertan tände
 Men Astrild ungdom ned i graswen sände.
 Den stora Jofur log åt deras willa,
 Men wille dock ej låka deras brott;
 Men tänkte så: at fast de ha giordt illa,
 Så kan deraf dock födas något godt.
 Jag tror det ock, om folket wore wisa,
 Så skul' de wist slik ödets wilja prisa.

Vi lefvom nu emellan hopp och fruktan,
 Rätt som wi gå, så tumle wi omfull;
 Om werlden ej had denna ädla tucktan,
 Så wor' hon mer af last och arghet full.
 Nu Gudi lof, får odygd betsel pröfwa,
 Och dygden her hwarmed hon sig kan öfwa.

J. G. HALLMAN.

Om upkomst til ära.

Hur skal jag komma up på årans höga trappa?
 Jo genom ädel dygd, och genom moget wett.
 Hur skal jag winna det? jo genom flit och swett.
 Ah nej, hwem orkar swett med flit ur pannan tappa?
 Säg mig et annat råd, ty detta duger intet.
 Nå lös på pungen då, och tag Ducaten opp,
 Hwad fastning kan bestå för denna bombens lopp?
 Det går ej heller an, jag äger intet mynte.
 Gack stad och gift dig då, och sök dig up en flicka,
 Som är af plåtar tung, så kan du komma fram.
 Ell' ock at utom dem hon är af gammal stam.
 Nej, kanske jag då tör få surt för Nectar dricka.
 Nå, än et råd: begynn at lofwa och at liuga,
 Löp, rånn och buga dig, war falsk som bara hin;
 Not om en liten stund ethundra semti skinn,
 Si, detta rådet kan för mängen annan duga.
 Men arma tokar, håll, hwart wiljen Jwål hamma?
 Eron J at åran köps för lumpigt glitter-gull?
 Mon genom linnen du dras up til årans full?
 Mon du i falskhet kan den sanna åran famna?
 Jag wet man åran nu i slika daglar stöper:
 Men samma åra är så skör, som bräckligt glas,
 Så snart män sitter högst, man ner at marken dras,
 Ev lyckans stora hiul förutan hwila löper.

Låt vara du en tid lyckes sitta uti åra,
 Du råds dock på din thron, för minsta fingerknäpp,
 Fast än at dit beröm wor på hwar endas läpp,
 Så plår ens samwet, dock det sannsta witsord bära.
 Den första wäg är bäst, fast han med möda löpes,
 Ty när man hinner fram, så mins man sitter fast,
 Man ler åt lyckans bång och blinda tårning-fast,
 Ty mins, at åran bäst med dygdens gyllen köpes.

JAC. FRESE.

Om fyra Elementer.

Glden fria liden söker,
 Och åt den swäswand' far;
 Gnistvar, sprakar, dammar, röker,
 Hwar han icke öpning har.

Utur jordens stängda wrå
 Swer bergen han sig håfwer,
 Fräter alt hwad honom qwåfwer,
 Alt han frihet winna må.

Wattner, som så sällsamt flyter,
 Har så mångahanda lopp;

Snart det utur skyn sig bryter,

Snart ur jorden qwäller opp;

Hwart som hålst det rinner af,

Bårt i siwar, strömmar, floder,

Samkas dock til sina moder

I det wida wilda haf.

Wådret, skönt wi icke weta,

Hwar des råtta tilhåld är,

Wil de dålida rum dock leta,

Dår des hwila wara plår.

Bäst wi höra til des gny,

Att det sälas, snys och fräser,
 Samt i stormand' wrede hwäser,
 Måst' det i sit dällda fly.

Jorden, som utur sit sköte
 Tusend' handa alster bär,
 Orter, gräs och frukter söte,
 Och hwad likt och vlikt är,
 Måste med sin wärters slag,
 Med det minsta frö och blomma,
 Til sin jord tillbaka komma,
 Följer all naturens lag.

J. E. **Sfwer en illa giord Klädning.**

Cloris sade åt sin sata:
 Står mig wäl min nya drägt?
 Jo, min skönhet, ganska täckt.
 Men, J måsten mildt förlåta,
 Att jag lägger dertil skäl:
 All ting klär en skönhet wäl.

C. ELDR. **Sfwer tidens bruk.**

Så framt det unga folk besåg de många sporr
 Utaf en gångse wäg, Syd, Öster, Wester, Norr,
 Som enar unga är och deras gröna blomster
 Med hårens hwita snö i tysta sammankomster:
 Så fölgde derutaf en lärdom och en id,
 Tilbringa såleds fram sin ungdoms första tid,
 Att man i mogenhet, för'n döden kommen wore,
 Och sedan wäl beredd uti det tysta fore.

Slut

C. G. Slut-Tal wid Comedien kallad
Sprätthöfen.

Se här, god' Herrar, nu : tag åt Er hvem som wil
En Sprätthök : lycka til !

En Sprätthök är det ej, som man så lätt kan få,
Som finns i stad, i bygd, i hof och hvarje vrå :
Som föds en sprätthök up, som sprätthöks lycka gör,
Som lefwer sprätthöks-lif och som en sprätthök dörr.
Et sådant wärligt diur

Kan utan underverk ej ändra sin natur :

Han är så genomklof, at ingen tror sig mer :
All werlden ser en narr, sig sielf han intet ser ;
Och fast han löper mot i hwart et hål och dörr,
Så blir den stackarn dock en sprätthök sen som förr.
En sådan är ej rar :

I se'n, god' Herrar, den ibland Er alla da'r ;
Men den wårt Skåde-spiel har förestält i dag,
Den är af annat slag :

Det är du sprätthök wäl, ja wist, det är en tok ;
Men som dock ändras kan och blir på slutet klof.
At fela menskligt är ; men fara fort i fel,
Det är et fanners spel.

Nej, tacka wil jag den,
Som är en narr en tid ; men wänder sen igen :

Han blir med heder klof : ja men, hwad är det mer ?
Han blir så god som du där bårta står och ler.

Bland all den narrehop, som famlar af och an,
Har Stockholm knapp et tiog, som rätt den kånsten
kan.

Ach, ädla medicin,
Har du en Doctor ej, som kan gie folket in

En bot för denna sot? dock nej, du svarar: nej.
Men hvarför? kåre säj:

Go derför at du ei skull dårwid hafwa winst,
Om narren wiste det, du säge honom minst.
En narr wil ej bli klok, det är hans hufwudfel:
Han tror sig endast sådt all klofhet til sin del.
Wålan då kloka gåck, som ingen råtta kan,
Om ingen medicin och bättring står dig an,
Så wår jag dig som wån, at wår Theater fly;
Ty han kan narrar bry.

Ja blif man fritt hårfrån: det wor' enfaldighet,
At först gie ut dit mynt och sedan ha förtret:
Nej bättre kan du ha: du kan til ro dig gie,
Bland kort och sus och dus, när wi här at dig le:
Låt os den mödan ha: hwad skadar det din qwäll,
Dit mål, din goda sömn? = god natt, min wån, farwål.
Men J som inte tron, at J allena sådt
Will klofhet til Er lott:

Wålkonne ofta hit at se wårt skåde-spel,
På det wi råtta må med slit hvars annars fel.

JONAS HIORTZBERG
LARSSON.

En trogen daga - Karl.

Såst Atlas icke än om sina skuldror qwider.
Såst hela wärket går uti sit gamla lag;
Såst hwårt et hjul sig på sin kréts och axel wrider,
Såst oron knäppar än de wijsa sina slag;
Dock wisar säjaren, at det nu börjar lida
Och stora lodet wil nu snart til golfwet skrida.
Skönt hafwet wältar högt, och skrida floder brusar;
Skönt marcken årligt hys uti sin stålta præct;
Skönt luften spelar fram och ibland löfwen susar,
Skönt elden hettsig är at öfwa ut sin mæct;

Dock äro alle nu på ålderdomen ense,
 Itt måstaren skal dem i sina låglar rensa.
 Om lejonet det går än hit än dit och swansar,
 Om fisken badar snällt på sit bestämde grund;
 Om hästen gnäggar högt och under bördan dansar;
 Far voglen pipan an i första morgonstund;
 Dock är et hemligt rop, at de i hiertat trängta,
 Och de, så wäl som wi, ur tråldoms huset längta.
 Du Adam med din barn, all mödas far och amma,
 Du wedermödans hus och jammers samleplat,
 Som ledes wid din mat, men lagat sielf den samma,
 Som pustar wid ditt öf, men huggit sielf ditt last:
 Är skuld? är brist på bröd? är möda som nu tränger?
 Itt du åt qwällen ser, och skoftet wid dig hänger.
 Sen gamla mor fick lof at knäppa sina händer,
 Itt man med wett och makt skal bryta kafan fram;
 Fick Mödan ock qwarter i våra hus och länder,
 Som strukit an vårt bröd med blod, med swett och dam.
 Nu swär hon: Elden sku förr glödgå alla hörnen,
 Din hon kan brännas ut med sina hwarfa törnen.
 Ej Herren skickat så, at stekte duswor farit
 Dig Adam uti mun, fast du ock Herre war;
 Men möda, ohust, trång och orätt har ej warit,
 Om du ej sielf om råd det sällskap tagit har.
 Så heter det ännu: at kärlen skal arbeta,
 Fast matt och swettig han skall bita på sin beta.
 Fördensfull daga-karl, up titta efter dagen,
 Dig hushöndens i dag til arbets har beställt;
 Hör waktar-ropet går, och kloctan är nu slagen,
 Din syssa wäntar dig på Herrans arbets fält.
 Tag pund och ämnet som du fadt i dina händer,
 Bed Herren följa med hwart hån du dig ock wänder.

Så skal en dagakarl med kropp och siäl i sänder,
 Warm kropp och ifrig siäl i sina syflor gå,
 Med staf uti sin hand och gördel om sin lånder,
 Från morgonvädnan greyr tills qvällen kommer på;
 Med lust i swett och dam wid bördan pusta, slämta,
 Tills han omsider hör et lussligt helgsmäl slämta.

J. G. HALLMAN.

Onnda och goda ibland människorna.

Löfesta lusten sig fotar en kropp,
 Et hvalfwande flot, som med snällesta löpp
 förändrar de flygande tider;
 Och med sit förvandlande minner oss på,
 Hur alt som är til under himmelen blå,
 förwansfeligt sig wänder och wrider.

* * *

* * *

* * *

På hvalfwande jordflotet ligger en stad,
 hwars folk at beskrifwa mitt qwådande bläd
 Dilträckeligt intet kan wara.
 Om nienskor gies utan menisflighet,
 Då finns där af menskor förwisso jag wet,
 En nästan oräknelig skara.

* * *

* * *

* * *

Där lyser et skarn som det rödesta gull,
 En ånglalk går utaf bitterhet full,
 Och Herdar sig ulswarna falla:
 Så spökar bland dem båd förskällning och list,
 Man kan dem ej känna; men det wet jag wist,
 Et köpmänner äro de alla.

* * * * * *
* * * *
* * * *

Af grundten härskar en glupande warg,
 Mot folket i staden så hiertelig arg,
 Men spaker af utwärtens lynne:
 Han har sig af ålder så listeligt bragt,
 Med dessa här köpmån i handelscontract,
 Som sent nog sin skada få finna.

* * * * * * *
* * * * * *

Här handlar så dårligt et werldenes barn
 Bårt himmelska skatter för werldsligit skarn:
 Och, hwilka förblindade siälur!
 Som blott i et lappri, i träck och i mull
 Förwandla sit redbara silfwer och gull,
 Och sälja sig sielswa til trålar.

* * * * * * *
* * * * * *

Men finns där ock gråbårg, så fins där ock malm,
 Där ligga ock hwetkorn bland agnar och halm,
 Där finnas ock köpmänner wisa;
 Så wisa, at sielswa den wisaste mun,
 Af grundlösa nådens och kärlekens brunn,
 Har welat dem saliga prisa. (*)

H. C. NORDENFLYCHT.

Om Kärleken.

Climene fly kärlekens liufwa swef,
 Som esteråt med plågor dig förföljer;
 Han är en orm, som sig i blomster döljer,
 En driick som bränns, en kånst, bedråglig lek.
 En söga lust, som föder långa qwal;
 En rosengård, som wattungas jämt med tårar;

(*) Math. 13. v. 45, 46.

En mörker stog, hvars falska stig sidst dörar,
Och leder in i ångers diupa dal.

En swiflig fruct som hysar dödligt gift;

En Labyrinth, där sig förnustet willar;

En nöjsam dröm, som sofwand' sinnen drillar;

Et älskadt of, en leswand' menn'skas grift.

En sällsam eld, som sig af kolden når;

Et frätand sår, som är den siuka liufligt;

Et helfwete, så mycket mera grusligt,

Som glömskans flod ej finnes där.

C. G. E.

Tillsats.

Gly därför, fly, det är det bästa råd,

Eker det med twång, kan slift dock faran dämpa;

Et wäldsamt band bryts ej med bara lämpa:

Styr wäld med wäld; det är ej öfwerdåd.

Dock wäga fritt, när mogenhet och wett

Skadt wiljans tön kring fria händer linda,

Och nöjen så med ordning sammanbinda,

Ut godt förstånd och kärlek göra et.

J. FRESK.

Om Nycktet.

Det är ej hälften sant, som wåre tider liuga,

Och måstedels är lögn, af det de säga sant;

Ey i wår gamla werld ha folket blit så sluga,

Och alt hwad hända skall, det wil de weta grant.

Nu af de gifnings-mähl, som förwettts siukan wäcker,

Sit utrop Nycktet ut i lögn och sanning sträcker.

Det rinner hastigt opp, det mognar utan möda,

Som ogräs lika wäl i ny och nedan trifs;

Ut af sitt eget frö har det sin wårt och föda,
 Des lif består i det: det talas och det skrifs.
 Det tar där intet är: och hwar det tryter, fyller:
 För niugga händer man förgäfwes det beskylles.
 Det finnes swårt som bly, och är dock lätt som fiaders;
 Det synes wekt som war, och är dock hårdt som ben;
 Det gies så tungt som järn, och är dock wigt som wäder;
 Det kannes skört som snösk, och är dock starkt som sten:
 Och at des wärkan mot des wäsend är så stridig,
 Det tror en hwar, som i förstånd är något tidig.
 Det hwilar utan somn emellan moln och skyar,
 I wäder och i wind det bygger och det bor;
 Hwad de i Sta'n sagt sant, är lögn i nästa byar;
 Hwad det på landet lög, i sta'n man troligt tror;
 Så föds det oforsedt, sielf tiden är des moder,
 Förwärling är des far, och lögn des äldsta broder.
 Utkwål det mellan at för rätt och sanning rider,
 Som pårlan til sin wårt af wägen sköjas wil;
 All gifning i sig sielf, som lögn mot sanning strider,
 Dock kan där sanning bli, när sanning faller til.
 Ju mer ens rhyete görs, ju mer det mången gagnar,
 Det gifwes hwyete och bland tåtel = frö och agnar.

T. R.

Öfktensskapets nöje.

Fegna sinnens trålar,
 Som kärlek sielfwe sky,
 Och twinga fria själar
 Det samma äfwen fly:
 I mästren efter Ert behag,
 Bad Guds, naturs och folkens lag.

Hall

Sax

* * * * *
 Har GUD ej welat neka
 Et oförnuftigt diur,
 Med makan sammanleka;
 Hwi skal då wår natur
 Alf edert enwett bli fördömd,
 Alt ha all kärleks frögd förglömd?

* * * * *
 Hwi har Gud Könen skiljat,
 Och hwar sin åtrå gedt,
 Om han uck icke wiljat
 Dem skulle nöje skedt?
 Hwi har han äfwen skönhet giordt,
 Om man den icke älska torde?

* * * * *
 Så länge elden wårmer,
 Och stiernor ha sit lopp;
 Och månen solen härmar
 Alt lysa jerden opp:
 Så länge blir den seden qwar,
 Alt ungdom kärlek med sig har.

* * * * *
 Ty låt ha ondt den suka,
 Låt trumpen ha sin lätt:
 Of står ej an misbruka
 Den förmån wi ha fadt.
 Wi jaga Munkes-käpan hän,
 Och frögda of hwar med sin wän.

* * * * *
 Låt sitta ofwänögda,
 Låt lasta hwem som wil:

Hvem hiertat mit kan frögda,
 Den håller jag mig til.
 Min wån är rik och ädel nog,
 När hon förnöja kan min hog.

O, KOLMODIN.

Lycka i Giftermål.

Hwar den sländan går, som äckta banden spinner,
 Hwar de knutar slås, som foga kön i par;
 Hwar den ledjan smids, som hiertan sammanbinder,
 Så är en undershand, som denna sysslan har:
 Så blindt och oförtänkt bli giften ofta delte,
 Som könen hwar med an en drucken blindbock spelte.
 Hwad gör, at mången Karl, bland flera tusend sköna,
 Som sira ut hans dygd, får en ej tycke får,
 Men på en annan ort får han med undran vöna,
 Ut hans beskärda wån för honom färdig går?
 Hwad gör, at mångens bröst i kärleks-brasa tändes,
 Til den han tusend gång har sedt och aldrig brändes?
 Snart finner ej en Swensk i hela Swerige maka,
 Men måste gilje-gång åt nya werlden gå:
 Snart wil för Tysker man en Swensker kärlek smaka:
 Snart råkar en Fransos ur Tyskland hustru få:
 Snart stadnar mången där, och låter sig behaga,
 Hwad han torde swärja på ej tierna för hans maga
 Sir blinda lyckan den som menstör så förenar,
 Och slumpas giften hop i hennes norr = Cantli?
 Eli' ödet, monne det i hårda marmorstenar
 Hwart gisto-bref har prent, som det skall äntlig bli?
 Här det hwart par och par i sina tafflor skrifwit,
 Och wiljans frihet ut ur sina skantsar drifwit?
 Nej, lyckan är et glas, et fnas, et as, et inte:
 På lyckans städ är hwar sin egen lyckos smed.
 Och Odens öde är en dröm af säfång-sinte,

Som

Som wiljans wäl ej världen härsmohn dra på sned.
 Den magt på hednist mål, man slika gudar unnar,
 Det lemnas Guds försyn af rätta Christna minnar.
 Ty Guds försyn är den som stiftar lyckans lagar,
 Från då, när werlden i sit öde inte låg;
 Som skref vårt öde up för början utaf dagar,
 För tidens gryning hon hwart hionlag paradt såg.
 Hon är som hiertan än så und'ligt sammangiuter;
 Dock så, at men'skan sielt härwid sin frihet niuter.
 Det sägs, at äkten'skap i himlen warda slutne:
 Det sannas ock på dem, som låta himlen rå.
 Dock tror jag, många bli i afgrunds wärkstan knutne,
 Och hoppas kunna med den sanning wäl bestå:
 Så mörka sigar man til giften sig begifwer,
 Så diefwulst wäsend man i giften ock så drifwer.
 Men den sit gifte Gud betror, och honom beder,
 Och på en dygds magnet drar up sin segel-nål,
 Tro säkert, Guds försyn hans gifto-fart tå leder,
 Och blås hans segel in i lyckligt giftermål.
 Ehwar han oförtänkt och mot förmodan hamnar,
 Så wet han himlens nåd om honom säkert sannar.

Om Afwund.

Så följas guld och slagg; den sköna och den fula.
 Där äran har sit slätt, har afwund strax sin kula.
 Är skuggan mycket mörk, så lysér lampan klar:
 En usel ära den, som ingen afwund har.

ULR. RUDENSCHÖLD.

Olifhet i Rärlek.

Rärlek hos de flygtigt sinte
 Börjar snart, blir snart til inte ::
 Blåddran lif som fort uprinner,
 Och sig ter behagligt an,

Men så snart ej nämnas kan
Som hon undan ögat svinner.

* * * * *

Men den kärlek dygden värfar,
Sig mot tid och skiften stärker ;:
Som et träd, hvars rot sig gräfver
Djupt i jordens gömor ner,
Fäster sig allt mer och mer,
Och för intet öwår båfwar.

AXEL DAN, LEBENBERG.

Om Förtal.

Förtal, du landsfördärf och denna tidsens påst!
När skal man slippa at sig öfwer dig beklaga?
När skal din galenskap en gång en ånda taga?
När wil du höra up, at wara den du åst?
Mig tyckes höra dig förmåtit här til swara:
Så länge werlden står skal detta kynnet wara.
Förtal är worden nu en sådan allmän last,
At den, som öm i barm, i mångas munnar hyses,
Och utaf ganska få i band och landsflyckt hyses:
Knappt komma två ihop, så är den tredje fast.
Man giör utaf et grand en stor och gruslig bietke;
En mygga til camel, och mast utaf en stielke;
En talar om Placat, en annan om Förbud;
En säger illa nog; den andre ånu wårre:
Den tredje: wore jag en stor och wåldig herre,
Så skulle det snart bli i skällan annat liud.
En knotar öfwer det, at handwårk drifts i städer;
En annan öfwer dens och dennas nya kläder.
Du far i ondskan fort, och skonar intet stånd.
Då giör du herdens staf och Konungs spiran lika:

Här gäller det en arm: där slystas på den rika;
 Här göres wisdom til det största oförstånd.
 Ja til at tadla Gud du wore wäl benägen,
 Om oförmögenhet ej läge dig i wägen.

Om Lyckan.

Dwi delar lyckan sina häfswor
 På et så obegripligt sätt?
 Den minst förtienar hennes gåfswor,
 För honom faller all ting lätt.
 Då en med snille, mod och wett,
 Med kråfad hielm och nöttan fräder,
 Han brättas jämt med afwogt wäder,
 För all sin möda, blod och swett.

* * * * *

Go! lyckan alltid wisligt delar,
 Och styres af försynens råd:
 Alt hon så obegripligt spelar,
 Är största teckn af des nåd.
 Den magt, som öfwer Solen bor,
 Om han ej wärket således drefwe,
 Ej dygden nånsin hårdad bleswe,
 Och ingen uti motgång stor.

Herda-lefnad.

Som min Cloris lilla,
 Låt oss fly en werld,
 Som i lustar willa
 Näsar i sin flård.
 Långt från hennes bullex
 I en liten wrå,

På vår herde = fullar
 Sku wi nöjde gå.
 Himlen skal oss skydda
 I vårt herda = bo;
 Wi sku i vår hydda
 Trosfa Kunga = ro.

* * * * *

Ach! förnögda lefnad,
 Swad har du för wäl!
 Du gier ro och trefnad
 I en menlös siäl,
 Dina parter hysa
 Dygden i sin prackt,
 Och Er kjojer lysa
 Af en Guda = mackt:
 Som förnöjer lifwet,
 Måttar des begär:
 Cloris, himlen gifwe
 Wi ock wore där!

E. J. LOHMAN.

Om Adelskap.

När ådelt blod och dygd uti et hierta mötas,
 När barnen göra wäg af ätte-fäders spår:
 När stammens fructer så på grenarne försötas,
 Ut landets minsta dwärg i trädets skugga står:
 Wist gamla werlden med den nya sammanträder,
 Och stam- och grenars lof med liud och genliud qwäder.
 Så äger Kung i fält en mur af muntra drakar,
 Och raska lejon, som ej spara adligt blod
 För åderlätning skull; men bida sina makar,
 Och önska riksens wäl med ådrens purpur = flod
 Så wattna. Ur det frid, har Kungen månn som mogna

J wett, så wäl som i sit hierta finnas trogna.
 Här är då dubbel frågd: en som med adels-blodet
 Genom åkta flod i deras ådrar förs;
 Den andre, som til pris och wett och hielte-modet,
 Ur årones basun kring werlden klinga hörs:
 En dygd har frantsen, som naturen åt dem ämnat,
 Med flera blomster prydd, på deras hufwud lemnat.
 Men ho från modrens bröst sin hela adel råknar,
 Han uader gyllenduf en siuk lefamen bär;
 Han andras egendom uti sin råkning teknar,
 Och en härträttnad qwist på ätte-trädet är:
 Som han ej liuset sit med ättens strålar enar,
 Så står hans arehåll på murfna småleks stenar.
 Hans ädla anors graf sielf på hans lefnad klagar,
 Och ångrar at han har fädt suga ädelt bröst:
 När han i ondskans natt insöfwer sina dagar,
 Sig sielf til mycken skam, sin ätt til ingen tröst:
 Skull' ej åtankan sielf ikläda röda färgen,
 När anors skrot och korn så göms af odygds årgen.
 Dock ån kan gammalt skrot och korn bland adel wisas;
 In pryder mången mer, ån prydes af sin glants;
 In kan så börd som dygd i adlig wandel prisas,
 Som ingen nåhla tål i anors blomster-frants:
 In fins, den anors lius til sådant sten upwåcker,
 At han det mera klart åt sina foster råcker.

C. G. C.

Gamla Årligheten.

Hwar finnes i wår tid så redeliga män,
 Som fordna tiden haft? Kan ske ej många hundra:
 De gamle sitta nu uti en wå och undra,
 De kånha intet mer wår nya werld igen.

Dwis.

H. A. L. **Öwifhet i Lärdoms berömm**

San täflar ömsom här och där,
 Hvem som det största läsford bär,
 Ut wäl ha läst boken.
 Man gifmildt kastar frantsen ut,
 Men råkar kan ske til et slut,
 Just på den största token.

ULRIC RUDENSCHÖLD. **Til Ungdomen.**

Säll den uti sin wår
 Får skära mogen fruct,
 Och uti unga år
 Sit hopp fullkomna.
 På åldren först bli nögd,
 Det är en ögna = frögd
 När man skal somna.

H. T.

Wifhet eftersökes.

Fordna tidens dar fants uti Grefeländ
 Ej flera på en tid än siu af wisa männer ;
 Men siu af oslugt folk nu näpplig någon kanner,
 Så syns at wifhet snart har tagit öfwerhand.
 Dock som stor skilnad blir emellan den där rätt
 Är wis, och en som nog om lärdom kunde skryta,
 Där honom lell' ej mer än wifhet torde tryta,
 Fast han med glants och klang af lyckan blifwit mått ;
 Ty wore mödan wårdt, at söka efter en,
 Som med sit leswerne des lärdom har bekräftat,
 Och all sin wandels dygd med wifhets lag omhåstat ;
 Den skulle sedan bli wår wifhets profwe-sten.

Dm

O. KOLMODIM.

Om Hof-lefvernet.

Se på hur farligt är i höga Hof at wistas;
 Hur snart den största nåd kan minskas där och
 mistas:

Snart blifwer man där hög, snart åter ganska låg;
 Som hafwet lyfter up och faller wäg om wäg.
 Med många trappors steg man klifwer där til heder;
 Men måter dem i et, när det bår åter neder.
 Man klänger där til högd med möda eller list,
 Men snafwar oförsejdt på minsta sten och qwist.
 Där kan et ringa fel, et ord, en elak tunga,
 Et fallsammt infall en snart nog af högden slunga.
 Och tå man är i fall, straxt andre redo stå,
 At hielpa resan fort och skiuta gerna på.
 O! huru bittert tå ens fiäl och hierta kränker,
 När man i diupan dy sin förra högd betänker!
 O! huru önskar man, at ej den äran sedt,
 Så hade honom ej den stora skammen skedt.
 Fast man i Hofwet ock kan allsköns framgång hafwa,
 Man går på iämnna gälf, och aldrig råkar snafwa:
 Dock slites tiden måst i skärd och slättja där;
 Och desto mera då det tilstånd farligt är.
 Dy råder jag, at de som Hofswets wida portar
 Ej än igenomgått, må sky de höga orter;
 Och dem, som äro där, at ganska warligt gå,
 Och först det mössligt är, at skynnda derifrå.
 Säll den, som höga ting ej församt eftertraftar,
 Men lyckans skymtesken i låga tiäll föraktar;
 Och låter hennes wagn sig rulla rundt förbi,
 Han bor för olycksfall hos råtta lyckan fri.
 Lycksalig den, som ej på lyckans altar röker,

Ej heller hennes swet i högga Hof försöker;
 Men på sin stilla bygd bor tryggt i samwets lugn,
 Och bakar frihets bröd i nöjsamhetens ugn.

T. R. Astrilds Krig.

Fast swärd och spjut til plogbil smidas,
 Och spinnlen wäfwoer skolden full;
 Fast sänja mellan grannar lidas,
 Och alt fientligt ligger full;
 Fast all ting åger liuslig frid,
 Doct stillas ej lill' Astrilds strid.

* * * * *

Et allmänt örlig Pilten förer,
 I sig, i luft och öfwoer land,
 Allt hwad är qwicket, alt hwad sig rörer,
 Det lyda måst hans segrand' hand:
 All djuren är' hans wäldes tolf,
 Ej slippa wattnens tysta folk.

* * * * *

Hans skätt å' blind, de hiertat dela,
 Fast huden wisar intet spår;
 En måst gå frank sin lifstid hela,
 En annan plåster tidigt får.
 De skätt, af hwilka saren kom,
 Måst tiena sen til läfedom.

* * * * *

Er ögon å' hans hwaka pilar,
 I Venus döttrar, jordens jir:
 Ert bröst den borg, där Pilten hwilar,
 Men öf' mång tusend oro ger.

J ha fådt nycklen til vårt bröst,
Er ägnar ock at gifwa tröst.

* * * * *

Men skulle någon hårdsinnt flicka,
(Som slivsten hvättjar, sielf ej skär)

J håstig eld ens sinne stricka,
Vell mot hans tjänster ewigt twär;

Så tro den is det hiertat för,

J tårar en gång smälta för.

* * * * *

Den ros, som för et kärligt finger

Sig gömmer under törne-tagge,

En hetlig sol å lycten twingar,

It gapa efter himlens dagg;

Doek måst hon falla bladen sist,

Deh terkas bärt på egen qwist.

* * * * *

Låt derför hårdhet härberg leta

Hos otamt folk oå wilda diur!

Wår Himmel wil ej sådant weta,

Dy lefwom efter hans natur:

Så lefwie wi en gyllend' tid,

Når kärlek är den endsta strid. ||

s. J. **Roje och Misnöje.**

Är någon wal fönnogd i werlden til at finna,

Som icke sträfwar an et annat mål at hinna?

Hvem är tilfrids med sitt? en annans bättre är:

Hopp, tankar, flyga fring ju lättar' an en fiår.

Slikt hör man allestäds: man ser ock i naturen

Den hönan utom är, wil in; men den i buven,

Wil ut. Så menniskan! wid det hon har hon leds;
 Får hon ej wårla om, hon illa är tilfreds.
 Mång ledes wid sig sielf, när motwinds wåder blåser,
 Går lyctan för tu sköt, man mycket fåfångt piåsar.
 Den medgång spelar med, sig säger mindre trygg:
 Alt båra goda dar wil wara stærker rygg.
 Wist dygden har sin ban, wil medelwågen gå:
 Et mått är wal i alt, men swårt at finna på.
 Som en är stadd til mods, så warder hågen bögd,
 Och blir derwid: Med sit är ingen wal förnögd.

SAM, COLUMBUS.

Man och Hustru.

At Man och Fru är et, det tros, förutan då,
 När de sins mellan slås, då kån de äro två.

S, COLUMBUS.

Qwinnan byggd af sido-refwet.

Som Moses of förtålt, af Adams sido-ref,
 När Gud det serffils tog, den första qwinnar
 blef.

Ej under, at ännu til manfolk qwinnfolk långtar:
 Hwad förer war sammansatt, det äter sammantrångtar.

ULRIC RUDEN-
SCHIÖLD.

En Dikt öfwer Högstsal. Hennes Maj:t Drottning ULRI- CA ELEONORAS Födelse.

Anappt hade detta lius uti wår Nord uprunnit (*),
 Knappt war den sälla börd i närmsta städer spord,
 Då alla dygder sågs för Himlens Drott sig funnit,
 Och hwar för sig begynt, at föra fram sin ord.
 En liuslig strid bland dem, som aldrig strida plåga:
 Ty hwar stod på för sig des omsorg ensam åga.

Guds

(*) år 1688.

Gudsfruktan först, som bar den helga bok i händer,
 Med utlyst öga, och en jord-förackrand' min,
 Så talt: O! fader, jag, som från de flästa länder
 Er biltog, detta bröst lät mig få taga in;
 Uti des spåda själ lät mig mig sielswan spåda,
 Så skall hon framdels dig, och hela werlden, glåda.

O talet henne föll Wissheten, frönt med lager,
 Och böd här fram sin miölk med få och walda ord.
 Råttredigheten sen näst henne rummet tager,
 Hos henne annat ej än ärbarhet war spord:
 Hon bar i handen wig, som ord och gärning wåger,
 Jämwal et dragit swärd, som odygd hämma plågar.

Näst henne Suldhet stod, som sig och Nåd plår falla,
 Den himlen oftast plår för Rätten låta gå:
 Med et beweckligt tal hon bad, at fram för alla,
 För detta landsens hopp förmynderskapet få:
 Hon tyckte, man des rätt des mindre böra klandra,
 Som de i dopet sådt förknippas med hwarandra.

Jämnmodigheten, som för motgång sig ej gifwer,
 Som under föttren trår den sielswa bistra död,
 Och under olycks storm alt mera fager blifwer,
 Tilböd sig, denna själ at hårda mot all nöd.
 Förstektighet, ja alt hwad namn af dygd månd' åga,
 Enhålligt biuda sig, at trogen wänskap plåga.

Neu himlens Herre nögd, så liuslig strid at höra,
 Med hårlig stråle-glants, därmed han lustens krets,
 Uti et ögnablick, plår klar och molnsfri göra,
 Den sag af högden an, och stälde strax til freds:

Så taland' dygder, nu uphörer mer at quida,
 Af eder ingen i sit hopp skall afflag lida.

J wihen hwar och en Er denna skatt tilägna,
 Så tager hwar och en des hierta til Ert bo:
 Ty det allena skal Er alla wäl undsfägna,
 Där eder idrott J fan öfwa uti ro.
 Hon skal i sinom tid fast mycket godt uträtta,
 Och jämwäl eder i ert fordna wärde sätta.

När nattens dimba flydt och dagens lius tilstundar,
 Strax morgonrädnan i sin purpur-drägt förut
 På hwalfwet skrider fram och en klar dag förkunnar:
 Ett så, när dygdens twist wann et så önsfligt slut,
 En fager rodna på de hwita kinder stänktes,
 Et förbad til den lust dem nu i hoppet stänktes.

De genast glade i sit nya hemwist tråda,
 Och med en sannad hand sit wärk de gripa an:
 Des hiertas kamrar de bereda, pryda, städa,
 Och ingen uti slit den andra öfwerwann:
 Stroligt är hwad i der spåda siäl de wärka,
 Och kunde redan man des Jui-mors affbild märka.

De med så lycklig drift sin anförtrödda skötte,
 Och hon med så stor lust tog hwad de lärde mot:
 De blefw' at lära före, än hen at fatta, trötte;
 Ty goda frukter ej långt falla från sin rot.
 Ty kan en hwar wid sig wäl utan gifning finna,
 Hwad de uträttat hos sin höga Lärjunginna.

Som hon då hemma war en allmän Landsens heder,
 Hon utomlands ock wardt et almänt Prinsars hopp;

En hur kan så stor dygd i tysthet qwäfwas neder?
 Hur kund et lius så klart, och så högt lystadt opp
 I werlden, dölja sig? hålst rucktet alla stunder
 gör färdigt sprida ut kring werlden slika under.

J. G. HALLMAN.

Huru man bedrages af ut-
 wärtes anseende.

Svara född i silkes fångar
 Fostras up i höga Håf,
 Åga Riken, gods och pengar,
 Höra ymnigt ros och låf,
 Kladder gå i guld och siden,
 Giöra hwad man nånsin wil,
 Är et mål som denna tiden
 Allt för gerna syftas til.

Flåttjan så med folket stimmar,
 Allt det intet märker grant,
 Om det alt är gull, som glimmar,
 Eller all Christall Demant;
 Summa: Hwad för ögat skimrar
 Det tar werlden alt för godt,
 Och på slika grund uptimrar
 Årans höga luste-slott.

Den som blott sin anor leder
 Ifrån hög och ädel stam,
 Ingen nöd, nog får han heder,
 Nog skal han i werlden fram;
 Fast i purpur-fången sofwer
 Ofta nog en präktig tof,
 När ur låga torpar-kåfwer
 Kommer mängen wis och flof.

Si! om intet magra stannar
 Wära i en feter häck:
 Ofta dämnes klara dammar,
 I en stem och oren häck;
 Hielteblodet alt för ofta
 Stannar i en nedrig siäl;
 Ofta ock en sammets kosta
 Hölja tör en odygds träl.

Si! där odygd har sit näste,
 Hur en skamlig rådsla bor,
 Hur man innom borg och fäste
 Sig med möda säker tror;
 Minsta knäpp för tordöns röster
 Far en sådan odygds wän.
 Fare dock til wäst ell' öster,
 Himlen finner'n wäl igen.

G. P. **Små sår och fattiga Fränder**

Hårt och stackot är wår tid
 Full med idel omwiskheter:
 Himlen ömse sänder nid
 Glädje och förtretligheter.
 Ingen wét hwad förestår,
 Dets wägar å' så dälde:
 En läggs döder ned på bår,
 Som sådt ondt blott af en bälde.
 En kan af en Thais gunst
 Få en liten ledsam hetta,
 Och måst se'n sin kärleks dunst
 Pinsamt ut hos Dammens swetta.
 Getings gadd en annan stinger,
 Som kan bli des bane-sår:

En har ondt i minsta finger,
 Och därpå sin bane får.
 Ty låt dig ej ringa tycka
 Arma fränder och små sår:
 Arma fränder kan få lycka,
 Liten quivsla kan bli swår.

A. D. LEENBERG. **Ämne til Bröllops-Skrifter.**

Det wore ingen nöd ändå,
 Om man fick hwad man wille skrifwa:
 Nog ämnen kunde man wäl få,
 Och nössam skulle skriften blifwa.
 Det aldranwårsta är likwäl,
 Att om man pinte sig ihjäl,
 Så skulle man dock icke råka
 På något sådant Bröllops-glam,
 Som icke någon förr haft fram,
 Ehuru man än wille språka.

* * * * *
 Går man til Biblen, så är där
 Hwårt språk om gistas wida siktadt.
 Sak samma äfwenledes är
 Med det som hedna männer diktat.
 Och när som tiden warit knapp,
 Har lögn och sanning lupit kapp
 I de utkomna Bröllops-Skrifter.
 I synnerhet och framsör alt
 De fläste Skalder hafwa talt
 Om Venus och des Sons bedrifter.

* * * * *
 Kanske, jag tror at de gjordt rått;
 Jag wil dem ej för orätt skylla.

Det sägs at pennan löper lätt,
 När man med lögn får arket fylla.
 Sin om jag skickar Naso båd,
 Som har på sikt et godt förråd;
 Han tör mig några fabler låna,
 Här äro de! Jag är tilreds,
 Och öfvermåttan wäl tilfreds,
 At jag mig får af dem betiena.

* * * * *

O! hvilken lång och wördig rad
 Af hedna Gudar! En med dunder
 Och blixt i hand far där åstad,
 Och wil med sina ålskogs funder
 Bedraga mängen wacker mö:
 Där far Neptunus ur sin siö,
 Och slår med gaffeln sina hästar,
 At han må komma fram med hast,
 Och få sin Amphitrite fast:
 Grannt ses det at han giör sit bästa.

* * * * *

Märk huru swafwel-lågan blå
 Glår up ur Plutos mun och näsa;
 Sin Proserpin' han lurar på.
 Se huru många gnistror fråsa
 Omkring Vulcani Smedje-ståd!
 Här slår och smider han et nåt,
 Hwari han örnar Mavors knyta.
 Där går Apollo af och an,
 Och sörjer Daphne, hvilken han
 I lagertråd ser sig förbyta.

Ge där ut med en tufwig mo
 Nycks Bacchus med sit åktyg stadna,
 Och fågna den af Theseo
 Platt öfvergifna Ariadna.
 Här far Diana ut på jagt.
 Där somnar Gallus på sin wakt,
 Och glömmar Mars och Venus wåcka.
 Här spelar Mercur up en thon,
 Och narrar därmed sig til kon,
 Sen Argus sådt sit förwett släcka.

Där bårta sitter Hercules
 Hos Omphala wid väck och spinner.
 Här suckar Zephyrus til des
 Han sent omsider Flora finner.
 Där kommer Perseus til häst;
 Här är hans spiut i draken fäst,
 Som Andromeda wille swälja.
 Där står = = = ja stå man länge nog!
 Jag wil nu på en annan bog,
 Och har ej nödigt länge wälja.

Det skulle låta alt för torrt,
 Ut tala mer om denna bråten.
 Ach gaeft därjore Naso bårt:
 Jag ger dig och dit pack på båten.
 En ren enfaldighet är bäst,
 Så sade nyss vår Sederpräst.

ERL. FR. HJÄRNE.

Om Gråskrifster.

En gammal plågsed är, at uppå grifster rista
 Et låford för den siäl, hwars yta där, är gömd;

På det för wandringsmän upmuntring ej må brista
 Til dygde, wandel ren, som icke blifwer glömd.
 Berömligt är det bruk, så länge det sig fotar
 På sannings fasta grund, och falska dichter motar.

Men när för ödmjukhet en stälter Haman prisas,
 Och Potiphars gemål afmålas kysk och ren:
 I gismildhet til prof och mönster Nabal wisas,
 Då lider sådant bruk af wanryckt största mehn:
 Man sätter föga tro til prantade bedrifter,
 Och lika värde gör af graf- och lögne skrifter.

Slit misbruk bör dock ej det rätta bruket håfwa;
 Den redlig wandel fört, förtienar sit beröm,
 Och sanning ganska lätt kan fåsångt smicker jäfwa,
 Som hwar förnuftig wet urskilja samt från dröm.
 En ren ofskrymtad dygd sin boning härligt pryder,
 Och lasters färgad' smink til asgrundis källan lyder.

En lefwer tadel wäl, som ofskuld söker swärta;
 En bister afwund kan än nyttia skarper tand:
 Och falskhet wäcker up et wälment sinnes smärta:
 En winner mörker sten af lius uti wårt land;
 Men dygden kan dock trygt i liusa dagen bringa
 Des foster, som med kraft all wanart nedertvinga.

CARL ELDH.

Swär samma ämne.

Naturen plantar in i dödlighetens folk
 En åtrå, et begär, at efter döden wara;
 Ty sker, at mången af de lärda wil förswara
 Det sådan åtrå är odödlighetens tolf,
 Som gier et klart bewis om lifwet efter döden:
 Naturen intet gör, som icke är af nöden.

Hwem

Hvem wore något mån om dygdens äre-stod,
 Där med en menskelig kropp tillika själ och anda
 Sig skulle uti stoft och första ämnet blanda,
 Och slutas rått så snart, som rörslen i ens blod?
 Det wor en fåfång ting, at bli om dem påminne,
 Som woro swundne bårt uti sit förra inte.

Sy är det tagit an utaf en Christlig sed,
 At liksom råttta in odödlighetens tempel,
 I det man föredrar dem lefwandom exempel,
 När en som lefwat wäl i jorden sättes ned:
 At andra åswen må om dygden sig beslita,
 När wi de godas luf i åreminne rita.

M. L. **Ingen ört hielper emot döden.**

När sjukdom kroppen griper an,
 At han sig nåplig röra kan,
 Man läkarn då har högst af nöden:
 At han för hwarje handa sot
 Skal gie recept och sådan bot,
 Som kan en frälssa ifrån döden.
 Fast det et gammalt ordspråk är,
 Som sant med orden i sig bär,
 At man mot döden ej kan finna
 En ört, om än på hwarje ång,
 Där Flora giordt sin blomster-sång,
 Man skulle dagligt söka hinna;
 Sy det blir sant, som lärde mån
 För regel hast, och hafwa än:
 In hortis non est medicamen
 Emot ell' contra mortis vim;
 Mot vim mig fattas tienligt rim,
 Så sant är, som i kyrkan Amen.

AND. WAHLSTRÖM.

Sfwer Byten.

Sji byta ofta så, som tokar byta plåga:
 För godt och skakadt mått wi taga strukit mål,
 Då sena ångren blir en bitter bytes skål:
 An då wi byta bärt det som wi intet åga?
 För fructtsamt Capital wi ta förgyllda träcken:
 Wi byta til of alt hward skadligt år och ledt;
 Wi slumra obetänkt, wi byta oförledt;
 Wi handla ofwist hopp; wi köpa gris i säcken.
 Ut byta är nog wahnt; men åfwen ganska farligt:
 Af byte blir man wis; men intet alltid rik.
 Mångt byte har ock smidt lif = listans första spik;
 Ty är det bästa råd, at wandla, byta warligt.

A. M. S. Sfwer Rårleks ostadighet.

Til Cloris.

Dit tåcka, ögnepar
 En glants och fågring har
 Som stierne = droppen:
 Af deras lius jag så
 Mig fågnar som at få
 Den största lotten.

* *

* *

Som stiernors Drottning plår
 Sit sken ombyta, när
 Des sol ej råckes:
 Så är dit hiertas lopp,
 Des lius knapt tåndes opp,
 För än det släckes.

* *

* *

Är du ej stadig wån,
 Tag ögonen igen,

Och.

Och tack för låne.
 Jag wil ej ha en slif,
 I ögon solen lif,
 I hiertat måne.

T. R.

Sfwer en Tulipan.

Caliste mig en Tulipan hae gifwit,
 Som namn af Drottning för all blomster bär,
 Hålst denna, som i purpur kläder blifwit,
 Och wid min wackras kind at liknas är;
 Men ach! den fågring är i hast försvunnen,
 Hwaraf jag länglig fågnad åga tänkt;
 Dock, fast än gåfwan mer ej warder funnen,
 Kan aldrig glömmas den mig henne skänkt.

SAM. TRIEVALD.

**Sfwer den sig smuktande
 Lidia**

Så ser du Lidia, at tiden ändelig wår,
 När nu din släta hy i skrynkor sig förbyter,
 Och på din hals och bröst al snö och silwer tryter,
 Som flyttat därifrån och wiskas i dit hår.
 En liuslig ros i dag, en lilja har i går
 Sit prål, sin fågring mist; när tiden sig förbyter,
 Samt åldren tager til, som alt förstör och bryter,
 Förwåndt i kulen höst din förra tåcka wår.
 När med din ungdom nu din skönhet tappad är,
 Så finner jag igen min frihet och mit hierta:
 Du har din frihet mist, och jag min förra smärtas
 Förgåfs af konst och smink du någon hielp begår.
 Min hug wil ej af lögn och lånter prydnad weta:
 Din syn bör målad graf at döden kärlek heta.

Hiel.

J. J. TORFADIUS.

Hieltars åra.

At hålla löften likt med wäder,
 At för et intet börja kif,
 At akta folks som flugors lif,
 At öda land och kråka städer,
 At tvätta händern uti blod,
 Och på en enda dag förstöra
 Hwad hundra år ej bättre göra:
 Det kallas tappert hielte-mod.

Ho listigt lärde at sanning dölja
 Med kånstig åtbörd, fina ord,
 At säga wånskap, mena mord,
 Sin rås med fårekappan hölja;
 Han främst i rang bland Stats-mån står;
 Til höga wärf fins ingen större:
 Han som en hielte med den förre
 Af werlden ärestoder får.

Den som med strängt men ödmuikt sinne
 Glår egna lustars wålde kull,
 Som älskar dygd för dygdens skul,
 Som har sin plickt i ständigt minne,
 Som ej af hopp om winst och nåd,
 Men blott af nit för åran brinner,
 Som hiertan fler än fästen winner,
 Med redlighet i tjenst och råd.

Den olycks stormen ej försvårer,
 Den wåld med saktmod möta wet,
 Men faran med försigtighet
 Som järnet glas i stycken brårer:

Til nödwårn nyttiar kraft och mod,
 Til dygdens främjan, wett och snille,
 Det är en hielte, som jag wille
 Allena ge sin äre-stod.

Öfwer Penning-sjukan wid Gifte-wal.

När som enfaldigheten drögde
 I wåra systrars liuswa tålt,
 Och ingen toker ännu plögde
 Det salta Neptuns wattu = sålt:
 När wi ej kände främmand dygd,
 Då bodde dygden i wår bygd.

Men ach! hon nu af wantryd sjuknar,
 Wår åtrå ej til bota blir:
 Det hårda stål mot guldet miuknar,
 Alt gullet all ting spiran ger:
 En gyllend' penning råda skal,
 Och gifwa lag för werlden all.

De röda werldens gnistror låcka,
 Fast ån det kårstar törst och swålt:
 Om Philis råkar ha guld-flocka,
 Straxt ringes samman friar' snållt:
 Fast hon om dygd så litet hördt,
 Som jag har Påswens möja fördt.

Guld-nycklar låsa dörrar alla,
 Och demant-murar genomfar:
 Alt måste thy til sota falla,
 Alt hward som lif och anda har.
 Det röda guld från Peru land
 Är mäcktigt sätta alt i band.

Ty ratar Astrild nu sin båga,
 Des pilas äro alt för tung:
 Hans förra wagn intet daga,
 En guld-wigt och Ducate-pung
 Gör alt; et äple utan rödt,
 Men innan rutit, surt och dödt.

Ty skal ej guld mig sidwerts draga,
 Da jag en gång skal gilla gå:
 Et ädelt sinn' skal mer behaga
 Och ärbart nöje råda få:
 Ur jag dock ej som Croesus rik,
 Sa gör mig nöjet rikom lik.

Jag är wäl ej så yr i pannan,
 Jag rikedom förskjuta wil:
 Jag älskar guld så wäl som annan,
 Och önskar det mig fölle til:
 Jag älskar guld; men dygden bör
 Besitta rummet frammanför.

En wacker och upriktig flicka,
 Ur den jag högst wärdera må;
 Som wet sig wäl och dygdigt flicka
 Emot alt folk, sin man också:
 Had' jag man bröd och sådan wän,
 Jag gästwe gullet den och den.

S. E. BRÄNNER.

Om Friare-affikter.

Det händer än ibland hward fordom Paris hände;
 Guld, dejlighet och dygd stå mången än til bände,
 Som i sit frieri försiktig wara lats,
 Men tiden wisar ut, at han dem orätt kände.

Hur

Hur många eftertrår en så fullkomlig lycka
 Uti sitt giftermål, som wäre nog för tre;
 Och där det icke kan så fördelaktigt ske,
 Där kan han intet stort om bara dygden tycka.

Isr. HOLMSTRÖM:

Om Werlden.

¶ Werlden är ej det hon synes wåra;
 Hvem henne rätt beser, han lär och det erfara,
 Att denna werlden är en alt för elak wård:
 Där gästen alltid måst med lifwet sit betala;
 Et torg, på hwilket man har falska waror fahla,
 Et magasin, upfyldt med lappri och med flård:
 En falsker spegel, som en prägtig gullram pryder,
 Et hwåfadt Sauls swård, som mot sin Herre strider;
 En sminkad stygga, som behaglig wåra wil,
 En Skåde-plats, där man Tragedier uti spelar,
 En moder, som alt ondt bland sina baren delar,
 En rätt Sirene-sång, en gråtand krokodil,
 En löser grund, på den ej någon flok plå bygga,
 En falsker wån, wid den sig ingen rätt kan tryggå,
 En wädertupp, som går med alla wäder kring;
 Et Kånteri, där som man falska pengar wanka,
 Et wackert Hospital, där siuka alltid stanka,
 En falsker ögne-lust, et prägtigt ingen ting;
 Där sielsbedrägeri förgift för och förgyller,
 Där et inbilladt godt wår önskans mål upfyller,
 Där aldrig någon ting sin rätta färga bår;
 Där afund, obestånd, sit grymma wälde föra,
 Där som et ögnablick kan alt til intet giöra,
 Där alltid pust med lust tillsammans häftad är.

J. J. TORPADIUS.

Lyckönskan til N. N.

Sm wett och moget snille
 Af werlden heder fått,
 Hvem är som icke wille
 Tilbyta sig Er lätt?
 Om lyckan kan föröka
 Det wärde dygden gier,
 Må I ej henne söka,
 Ty hon skal söka Er.

Bild af et behageligt Fruentimmer.

Sromhet och förstånd tillika;
 Höflig utan hufwudbry:
 Ögon utaf mildhet rifa,
 Wacker wårt och liflig hy:
 Wurmfritt hufwud, frisker maga,
 Örbarhet i tal och gång:
 Artigt sätt at folk behaga,
 Men naturligt utan twång.

Nöjsam lefnad.

Den som wil wårt sinne weta
 Och wår sällhet efterleta,
 Kan ju bli
 Så god som wi,
 Ej af sorg, ej af frögder
 Nånfin bögder:
 Alltid nögder,
 Aldrig siuk af rang och hederstråmpa:
 Afunds låga,
 Hat och plåga
 Kan han i sit sinne dämpa.

* * * * *
 Solamod med glada tankar,
 I vårt lilla rike wankar;
 Möda, slit
 Och redlig nit;
 Trohets eld, som ingen bränner;
 Goda wänner,
 Dem man känner;
 Lagom pengar, at man slipper låna:
 Ingen långtan,
 Men doch trångtan
 Ut alt årligt folk få tiena,

* * * * *
 Alla sina tråtor glömma,
 Näpplig om sin owån drömma:
 Ej intrig,
 Ej hemligt krig,
 Aldrig hugga sår som blöda;
 Fly all möda
 Til at föda
 Det som kan en annans ro förstöra:
 Aldrig qwida,
 Siga, lida,
 När man dickt om sig får höra.

* * * * *
 Ingen skræck af olycks tierna,
 Inga wårmar i sin hierna:
 Ej process,
 Ej hierte = prås:
 Sa wår tid som han kan wara:
 Mot des fara
 Sig förswara.

Den som steds kan beska nöjen smaka,
 Glad och modig,
 Frikt och frodig
 Fagnar han sig med sin maka.

O. KOLMODIN. **Beskrifning af mörksens rike
 och lasters ursprung.**

J jordens mörka buk, i svarta nattens länder,
 Dit Himlens nåde-sol ej någon stråle sänder,
 Där lyser blott et sten, ohyggligt skumt och styggt,
 Af svartblå lågor blöf och elde-brandars flygt.
 I röktigt gråbergs slätt all odngds Konung sitter,
 På beksvart flinte-thron. Kring honom far och spritter
 En mygg- och fluge-hår, som gnistrar til och frä,
 Med månglett elde-sten, träl-andar, store, små.
 Kring thronen går en ström, där de sig stundom doppa,
 Och mennisko-själur ned i swafwel-lågor stoppa;
 Där höres skrån och gråt, där liuder jämrans gny,
 Där kännes gruslig stank af synda-träcf och dy.
 Sielf alla lasters Prins, som styrer mörka landen,
 Et fastligt tiäre-blåf, för spira, bår i handen;
 Hans ögon lysa rödt, som två karbunkel-bårg,
 Hans ansigt bistert är, af svartblek life-fårg.
 Han talar med en röst, hwarwid Tartaren darrar,
 När den som äfkestvall ur wida strupan skar ar:
 Ur halsen lågar eld, hans näsa smyser ut
 Et tiockt förgiftigt dam, som brinner såsom frut.
 I famn han synden har, som slitigt daggår döden,
 Med långa draka-bröst, och menskors olycks-öden:
 Dem slufar han alt fort, men är alt lika snål,
 Och dråper tusend lif uti hwart enda mål.

Wid thronen närmast stå de mörksens Förstar lede;
 Lög, högfärd, wällust, list, lösaktighet och wrede,
 Flåd, afund, girughet, wäld, grymhet, tyranni,
 Olydna, sielfswäld, trug, sorg, swordom, raseri.
 Omkring och längre frä, där swärwar midt i röken
 Otalig myckenhet af ålswor, gastar, spöken,
 Siw = skogs = och bärge = träll, tomtgubbar, neckar, vär,
 Och alt hwad mera slift i satans lydna står.
 Omkring det fula slätt, wid swafwelflodens strander,
 Stå wårkestäder tätt, där mörksens rienste-andar,
 För tusend konstnårs Hall, arbeta natt och dag,
 Och wårka förråd til af alla lasters slag.
 Där fikes utan ro, där bullras, gnyr och slamras,
 Där spinnes, wåfwe, sys, där swar swas, filas, hamras,
 Där skapas odhygd til på tusendhanda sätt,
 Alt giöras liufig, tåck, begärlig, wig och lätt.
 Där slem, öwenlighet i lustans dammar twålas,
 Där gamla synda-brük med nya färgor målas;
 Där blifwer twäck förgyld, där skanf med ambra smord
 Och all wanfkaplighet med smink behaglig giord.
 Där bindas gröfre nät, där spinnas fina ränker,
 Där wrides illbragds grey, där smides starke länker,
 Alt såsom mörksens Kung wet menfko-sinnens art,
 Af hwarjehanda ting, sig låter fånga snart.
 Med detta stygga gods han slitig handel drifwer:
 Så fort hans synda-krän i mörket färdigt blifwer,
 Så stiekar han det af til öfra werldens fält,
 Och ställer marknad an, som går för honom snällt.

O. BROMS.

Menniskan wet ej sit bästa.

Hwad Himlen giör är wäl, han jämlikt ger och tar:
 Hans wilja för en winst, för lif och lycka skattas:

Han gier, men ej för nog; han tar, men ej at fattas:
Och säll! som i des wäl sig altid funnit har.

A. M. S.

Om Underwärf.

Alt hwad som kommer för wårt öga
I werlden är wår undran wärdt:
Det märks i all ting, små och höga,
Af en som wäl betrakta lärdt.
Men hos den största delen händer,
Att man nog snart at undra återwänder.
Hwad är för siuka eller fel,
Som wäller sådant tanke-spel?

* * * * *

Wår lust at gifwa aktning släckes
För hwad man jämt och ofta ser.
Ewärt om, wårt sinne liksom wäckes,
Af det som nytt och owant fter.
Man märker ej hur solen glimmar,
Man räknar ut en sällsynt stiernas timmar:
Här ser man många stälta diur,
Men undrar på en matfs natur.

* * * * *

Jag ser min Cloris, men ej röner
Den minsta känning af des prækt:
Jag såg en Iris mera sköner;
En tid jag kände hennes magt.
Clarice, du, som man berömmar,
Låt se om jag ock lika om dig dömmar.
Men skal min undran blifwa lång,
Så wis. dig blott en enda gång.

S. TRIEVALD.

Sfwer affides lefnad.

Håll den, som långt från stad'n en liten boning
 ärfwat,

Hwarpå ej håstar skuld, den orätt ej förwårfwat;
 Där med sin Gud förnögd och som en ärlig man,
 I dyrbar samwets ro han så och plöja kan!
 Den uti hålsam swett och med en tålig möda,
 Ur markens milda sköt wet samla torftig föda:
 Den åkren görer fet, som öde låg och bar,
 Och frukten niuta får af tråd han plantat har.
 Den, när wålsignelsen plå på des ågor wåra,
 Så låter tiena det sig til en nyttig lära,
 Alt alt hwad ögat ser, mun smakar, örat hör,
 Det honom från sig sielf til stora Skapar'n för.
 Hur nögd och menlöst kan han ej sin tid förnöta?
 Snart med försiktig knif plår han sin trågård sköta:
 Snart fäster'n mången fisk, som ränner i sin död,
 Med en bedräglig krof förnöjsamt wid sit spö.
 Med bly, som ögat fölgt, och träffat när det småller,
 Han slug = tiufaktig råi, ell' skugggrädd hare fäller.
 Snart söker'n foglar up, som fallt och läcker käft.
 I donor med sin hals för dyrt betala måst.
 När genom rörelse mat lusten så upwäckes,
 Et snygat och renligt bord af sedig maka täckes;
 Hwarpå ej konstlad rätt ell' annat sättet ner,
 Un hwad des örtegård, des sump och fåhus gier.
 Des ro om natte-tid kan ingen ting förstöra;
 Ej skräll, det häst och wagn, ell' fulla sällar giöra;
 Ej fruktan at en tiuf obrukta skatten stial,
 Ell' en med capital och ranta tar farwål.
 Ej honom flockors liud, ej eld, ej trumma skräcker;
 Af ångst för skepp och gods, ej stormen honom wäcker;

Ej oron at god wint han ej af Herren spordt,
 Och at bakdanteri des ofskuld swårta tordt.
 Slik förmån har wäl ej mig ödet welat unna,
 Doct skull jag utan den mit lif ej frälja kunna?
 Nej, nej, så wist des slut, så mildt det jemwäl är,
 Den ej förgår i nöd, som därpå lita plär.
 Ty wil med egen hand jag göra sielf min lycka,
 Smedan arm och kropp ej kräfwer stöd af krycka:
 Den blott arbeta wil än aldrig swalt ihjäl.
 Så faren Stad och Haf med stärd och högmöd wäl!
 Mit öga skådar Er med styggelse och fasa,
 Liksom en tiöcker skog där grymma lejon rasa.
 Jag til en sådan ort min trygga tilflugt tar,
 Där jag i fred och ro får wara ärlig karl.

Huru kärleken bör wisa sig.

Til Eloris.

Min Nymph, du wet min redlighet,
 Ero därför hwad jag säger:
 Ju större hopp jag äger,
 Ju mindre häftighet.
 När måst min kärlek lysar,
 Jag minsta elden hysar:
 Jag brinner, men finner
 En ledsna wid så ständig fred.
 Til döden jag dig wörda lär,
 Men wis dig ömsom blid och twär,
 Så blir jag får.

Swär til Damon.

Haf tacks för din upriktighet,
 Dit råd jag låstwar följa,

Och wil ej heller dölja
 En kånst den du ej wet.
 När jag är obenågen,
 Så wis dig ej förlågen;
 Men öfwa och pröfwa
 Min spottskhet med kallsinlighet.
 Ty när jag om dig omis är,
 Jag mig då måst bemöda lär,
 Att få dig kär.

A. M. S.

En Gåta.

Jag sätter Kungar til, jag sätter Kungar af:
 Jag för en ur sit lugn ut på det wilda haf.
 En fånge blifwer fri; en Herre stås i bojor,
 Min nåd och onåd går så til palats som fojor;
 Jag giör at mången ler, och mången fäller tår,
 En mister alt sit gods, en annan pengar får.
 Jag skånker skönhets pragt åt hwem som mig behagar,
 En annan blifwer ful och på min grymhet klågar:
 En usling klådes up i gylдне pragt och präal,
 Och stålthet klådes af så naken som en nå!
 Hwärt wil du resa hån? dit skal du genast lända;
 Du önskar Herrars gunst: det skal ock säkert hända:
 Du söker någon tiensst; bårt mutor, lopp och spring!
 Här har du fullmakt fädt och det för ingen ting.
 An wil jag döda folk, an wil jag döda wäcka;
 Jag för i faror in, men kan sielf hielpen räcka;
 Mång sällsam underting har jag i mit förwar;
 Den ena giör jag lust, den andra plågor har.
 Så öfwar jag min makt och leker hålst i skisten,
 Men måst har jag min ro i kärlekswärf och giften.

Jag såg med ömkan nyss hur Damon gick och gret,
 Herdinnans hårdhet war, som honom giordt förtret:
 Då hade jag min lust at honom nögdert gråta,
 Och låt herdinnan fram för herdens ögon föra:
 Han tyckte at han nu sin kärstas hierta wantt.
 Ach! skrek han, är det dröm, ell' är det wist och sannt?

J. J. TORPABIUS.

Ungdoms och ålderdoms kärlek.

Såt ungdom sina nöjen niuta,
 Och lefwa fritt et glättugt lif,
 Låt åldren sina dagar sluta
 Uti de twåra tidsfördrif.
 Den ena sig ej blanda bör
 I hwad som til den andra hör.
 Så fiälligt det låter,
 Att ungdom är twår:
 Så dårlig är åter
 En gammal och kär.

Om yrhet och alfwarsamhet.

Du rasar fram, jag går helt sakta,
 Och roar mig i stilla mak:
 Herr Yrkopp må mig wål föra'tta,
 Man wet, at hwar en har sin smak.
 Du ler åt mig, det må du fritt,
 Jag ler åt dig, så är det qwitt.

J. K.

Ötålighet öfwer fåfångt hopp.

San ber mig hoppas godt, så skal sig alt wål finna,
 Jag hoppas därpå löst, och tror mig guldberg
 winna:

J hopp jag redan är en mäcka myndig man,
 J hoppet är jag rik och hwad man wara kan.
 Så går min tid i hopp, dock utan längre komma.
 Men bör mot hoppet nu ej swara någon fromma?
 Ell' skal jag hoppas blott, at jag än hoppas får?
 Är det den hela skatt som hoppet förestår?
 Kan hoppet göra säll? Tänk hwad mig senast hånde:
 Jag drömde at jag i et ymnigt wisthus wände,
 Och åt där magen full af mycken fräslighet.
 Men säg mig, käre, blef jag där af mera fet?

O tempora! O mores!

O tider! O seder!

Du klagar öfwer swåra tider,
 Och werlden är så onder nu.
 Du är en narr, som tokugt qwider;
 De onde äro: jag och du.

C. ELDR.

Menniskans lefnad.

Är tiden åker fort igenom dag och natt,
 Han ändtlig hinner fram ej utan mycken möda,
 Dit åldren plågar sig med stödior undanstöda,
 Och hos de goda är en owärderlig skatt.
 Sen enas bägge två och följas til den orten,
 Där wågen wises dem igenom mörka porten.
 Då bytes åldren om och blir å nyo ung,
 Men tiden adlad blir med namn af ewigheten:
 Wil du i detta mål ej tryggas wid Poeten,
 Så tro den Helga Skrift, en alla skrifers Kung)
 Wår tid han åker fram, och det på twenne hiul,
 Det ena solen är, det andra kallas måna,

Det

Det senre kräften får utaf det förra låna;
 Til des wi göma oss i grafwens mörka skul;
 Men först, där man ej blir til inav en död försälder;
 Man följer tiden åt och hålsar uppå ålder.
 Sen lider tiden fram de ålderstigne år
 Til den af mycken mull så nämde mörka porten:
 Gäll den förbudit gods ej för til denna orten!
 Han ester billig tull en ynnig winning får;
 Han hwilar til sin kropp: men J, o siälur! wänter,
 Af nåde, mycket mer än tusende proCenten.

O. WEXIONIUS.

En Dikt om Venus och Cupido.

Det här e ohgefär då Solen sidwärts gäste,
 D' skred nu makl'n fort ur Wattumannens
 näste:

Ut Venus åfwen från sit salta fosterland,
 Begaf sig med en hast til Nählers sköna strand.
 Dit skull' ej mer än tre af hennes Damer följa;
 Hon swang sig öfwer bärg, skog, dällder, swall och bölja,
 Och som hon sig nu å den ädla orten fann,
 Böd hon där spänna ut sit trötta swane-spann.
 Sen slog hon up et tält, hwars wårde at betala
 Det Ganges fattig år: det kring belägna hala
 Gaf likt et spegelglas mot des berömda skants,
 Å alla fanter en fördubblad återglants.
 Här inne satt hon sielf i härlig skrud och bona':
 Des höga hwirswel war besirad med en krona,
 Til hwilkens dyra prackt så Japan utan mått,
 Som Indien ha giordt sit rika sammansfatt.
 Som all fullkomiighet war spänd wid detta bälte,
 Så fann sig något lell' som slika stat förståtte,

O det Fru Venus war ej nu, som wanligt, satt;
 Men å sin thron båd' mod och målbestulen satt:
 Och det så mycket mer alt folk i undran sänkte,
 Som ingen wiste hwad deß förstand' sinnen kränkte.
 Sidst understod sig en af hennes tårnor tre,
 Om kundskap höruti som underdånigst be.
 Hon sade: Stora Fru, all wänlighets Gudinna,
 Hwål at det wäsend wi dock så bekymradt finna,
 Som sorglösheten sielf til tjenst och lydna har?
 Ut of dock slikt et moln wår glädje-sol förtar.
 Hr möjligt at en sats den alla hiertan wörda,
 Kan så af Himlens hand med ångslan bli bebörda,
 Som det af ringa lätt, af nedrigt tycke är?
 Gudinnan gaf til swars: Min börda, mit beswår
 Går Er wått litet an; lell' at förtä all willa,
 Allt wrångsint misförstånd, så är den böfwen lilla,
 Mia son, som endast = = = och min son war näpli'n
 Då kom den stålte pilt, likt en man hade stämt, (nåmdt,
 I fullan flygt, och sank för Fröjas sagra fötter;
 Ja wardt i stället för at plötsli'n bli förstörter,
 Som ämnet lät sig se, med frögd och glädje stor,
 Med kärligt wälkom kyst och fågnad af sin Mor;
 Som tog den rese-man begärli'n i sit sköte,
 Och kund ej prisa nog deß hurtiga gemöte,
 Då hon förstod hur' han med winning hade gäst
 Den runda werldens krets i öster, syd och wäst.
 Lell' sade hon: Min son, hur står det til i Norden?
 Förmår din söta brand den snö-betäckta jorden
 Ej wärma up? och skal den kalla werldens trakt
 Bespätta dig och mig, samt bägges wåra makt?
 Det står of intet an at lida eller tåla,
 Min Fru Mor, swara han, at Nordens folk det håla,

Så ömψfintligt är, och intet älska wil,
 Det kan man hwarfen mig ell' henne räkna til.
 Dock skal, för Venus fort, du än en wandring wåga:
 Befinner jag af din förslagna kålf och låga.
 Det wara giordt, som jag så länge eftersatt,
 Så blir du mig alt fort min gamman, lust och skatt.
 Ach! sucka han, och fick en tusenfällig ånger,
 Den syblan äfwen är som mig så mången gånger
 Har fruktlös lupit af; kan Morfar minnas sidst,
 När jag båd' koger, bloß, samt båge hade mist,
 Och kom så faller hem: då för jag jemwål neder
 Alt stifta samma wärf, dock rätt med påflig heder.
 Man hölt mig för en dwärg och nämde Astrilds skätt
 Et barnsligt gycfelwärf, ja dref med spe och spätt
 Mig mina färde: = = = Ej! föll Venus in, du selar
 Och ser ej at häri en tide-wärel spelar:
 Då sag det ut som skull' all werlden gå i wraf,
 Och sielfwa Norden gaf et blodigt wapnebrak;
 Ty kund' ej annars än din möda bli förlora;
 Men åter nu igen sen Carolus den stora,
 Den store Nordens Prins, näst Gud i desse land,
 Med wåldig iswer och sin segersälla hand,
 Har ändrat strid i frid: så lår båd' du och Fröja
 Bli bättre hysta; doch här är ej tid at dröja,
 Tag desse pilar två, de föra lika stål,
 Och tänk min son uppå det årefulla mål!
 Cupido swingar sig ur Mor sins sata händer,
 Hans arm war fullt beredd, hans buga färdig spänder,
 Med swurnan ed at alt skal riktigt bli bestält:
 Och såleds lembar han det sköna Fröjas tält:
 En liuflig Zephir straxt deß snälla wingar lyfte.
 När han så swunnen war ur allas ögnasyfte,

Göd Venus spänna an, och reste åter fort,
Som hon war kommen, til sin wäta födse-ort.

.. L.

Sfwer Lyckan.

S O N N E T.

Den Lyckan kallat Fru, och skapat til en qwinna,
I stället för des kropp han knappt fädt skuggan
fatt;

Sy wor hon qwinna lif, man som en säker skatt,
Kund henne ömsom twär och ömsom wänlig finna.
Hwad? har jag ej försökt, at därtill kunna hinna,
Jag wägat lif och blod, jag hälsan estersfatt,
Hast mången trålsam dag och mången somnlös natt,
Blott för den minsta skymt at af des mildhet winna.
Jag tagit andra steg, mit hierta til beswär
Jag bugat mig för Pål, jag krummat mig för Pär:
Jag firat hennes Präst, och smickrat hennes drängar:
Jag sökt hos hwar des träl at giöra mig bekant;
Men alltid henne jag ändå så trumpen fannt,
Som Midæ upsyn är när man wil låna pengar.

O. CELSIUS, G.

**Werldsligas Tankar om
döden.**

Dödd! din hugkomst of försträcker,
Wi fasa för dit blotta namn:
Wårt fartyg styr din dunkla hamn,
Och styr til hafs så långt det råcker.
Den plår ju annars rosas wißt,
Som först til hamnen gitter hinna;
Men här den tror sig prisen winna
Och segla bäst, som kommer sidst.

Du

Du måle grafvæn som dig lyster;
 Det år dock i des mørke rum,
 Där denna kropp skal ligga stum,
 Där denna mun måst blifwa tyster!
 Och där min siäl ej mera får,
 Som förr med sina tankar spela,
 Ja, med min kropp de nöjen dela,
 Af hwilka nu mit lif består.

Jag rådes då jag twungen blifwer,
 Alt i et åldrigt anlet se,
 Hur som med mit lär en gång se
 Om döden länge rådrum gifwer.
 Hwar bli då mina tidsfördrif,
 När mig på kraft och styrka brister,
 Och när til slut jag ändtlig mister
 Båd rörelse, ande, tanke, lif?

Skal denna byggning så förfalla,
 Som vittnar så naturens kånst?
 Skal så det wårket bli ömsönst,
 Som man et underwårk må kalla?
 Sku deka syfton, stål och kropp,
 Ej så tillsammans ewigt leka?
 O hårda lag! låt dig beweka,
 Och lös den stränga domen opp.

Så tänke wi, ehur wi tala.
 Se wi hos döden något godt,
 Så skal den twungna frösten blott
 Mot hans nödwändighet hugswala.

Wi falckas med wår strånga gäst,
 Och gör, med honom som med andra;
 Wi kalle wänner dem wi klandra,
 Och smicke dem wi hate måst.

OL. RUDBECK. 3.

Hielstars Krigs-åra.

Den sig wil hugsa om och se på alla tider,
 Så skal han finna nog, at alt med tiden lider:
 Det rike, som här för har warit stort och stadt,
 Har efter någon tid gådt full och ända fädt.
 En Konung stiger up, en annan åter neder:
 När Saul på swärdet föll, steg David up til heder.
 Så har det warit för; så går det än i dag.
 Wål den sig skicka wet i alt til Guds behag.
 Nog säga Sagor of, at många Kongar söka
 Igenom krig och blod sit land och wälde öka,
 Samt mena denna wåg det enda medel är
 Til stort och ewigt namn; när många dödas här,
 Då heter liusligt dö, at dö för sina säder,
 Och hemma ej som de på sänge-halm och kläder.
 Men lefwa för sit folk och tiena det i fred,
 Det hålles för gement, för last och lättja led.
 Där af har kommit, at man den allena prisar,
 Som ligger jämt i fält, sig altid tapper wisar,
 Ej någon fara skyr; men här et hielta-mod,
 Som bryter berg, och twär sig tätt i manna-blod.
 Den hemma dö, om den man intet mera talar,
 An blott: Han dog; när man de förjande hugswalar:
 Så är med honom giordt. Methusalem han dog
 Snart gammal tusend år. Kärt Grafskrift! då alt nog,
 Men öftes efter hand. En Nimrod börjad jaga,
 Och sina händer först i blod af willdjur twaga:

En wåldig jägare för Herren Nimrod wardt:
 Si sådan runa stålt har strax en annan art.
 En David högre gief: han hölts för sielswa busen,
 När Saul man tusen slog, slog David tio tusen,
 En Goliath lång dårhos, siels liten, spåd och fien:
 Sin större pris och lof uppå des rune-sten.
 Sen spiste stenar ej, ej pergament på kastor,
 I längden rulladt up; ej stora måsingstastor;
 Sin måtte man nu sa, det bråka, bruka wål
 Til blodig skierta åt en tapper örlogs-trål.
 Och sedan uppå det wål stampadt, blödt och limadt,
 Allt teqna up hwad som den hielten håndt och timadt:
 Då man med undran sådt se under samma ting,
 Bedrifvers stora last i werlden föras fring.
 Ej nämnes detta som et ting det nu bör lastas;
 Där wårjan wore ej, et folk snart skulle kastas
 Här öfwer ånda nog. Hwad ene grannen har,
 Den andre måste ock sig hafwa til förswar.

C. ELDH.

Werldsig wisshet.

San delar wisshet af i twenne lika delar:
 Den ena är at rätt sin lefnad föra an;
 Den andra är at rätt förbättra hwad som felar,
 När hälsan någon bræck af sjukor lida kan.
 Det första fallar man en riktig Sede-låra,
 Det andra et förstånd om riktig Låfedom:
 Det första grundar sig på årbarhet och ära,
 Och fram för annat allt i dygd at wara from.
 Det andra rättar hwad som kroppen är til fara,
 Och låker sådant fel med en naturlig bot.
 Men bägge böra wål hos en förwente wara,
 Och låka sinnets fel, så wål som kroppens sot.

Til

E. V. Q.

Til Lisette.

Lisette, lät mig dagen sluta
 Med en så nöjsam afstonsfund,
 Att J mig gier och unnar niuta
 En kyß utaf Er täcka mun.
 Men om J Er ej wil beweka
 Til sådan gunst emot Er träl,
 Så lär J då ej kunna neka,
 Att jag par kyßar af Er stäl.

H. E. R.

Tankar öfwer döden.

Swad är det ögat skada wil,
 Som mer än döden kan försträcka,
 Och samwetet til sorg upwäcka,
 När ewigheten lägges til?

* * * * *

Förståndet blifwer siukt och mått,
 Min hydda af förtwiflan skälfwer,
 Och bloden öfwer hiertat hwälfwer,
 För en så lång och mörker natt.

* * * * *

Ach! höga himmel rädda mig,
 Lät din förstands och wisdoms Ande
 Mig lysa genom dödsens lande
 In på din sällhets liusa stig.

* * * * *

Jag följer döden då som wän,
 Mit samwet blott en warning gifwer :

I ewigheten glädje blifwer,
När jag i döden söker den.

* * *
* * *

Fäll död min arma synda-kropp,
Tag alt som kan förgångligt wara,
Min bräcklighet och synda-skara;
Men, store Gud, tag själen opp.

O. KOLMODIN.

Förnöjsamhet med Guds Försyn.

Tag wördar din Försyn,
Du Allmägt i det höga,
Som med dit Gudoms öga
Beser hwart minsta grynn,
Båd' öfwr' och under skyn.
Du styrer alt och lagar
Allt såsom dig behagar;
Och mig, som i din hand
Är litet stoft och grand,
Du likwål ej förgäter;
Men lyckan åt mig måter
I mer och mindre mått,
Som du det finner godt.

* * *
* * *

Jag har ej något skäl,
Att öfwer lyckan klaga,
När Gud wil omsorg draga,
Hur alt må lyckas wäl
För mig til kropp och själ.

Fast än i några delar
 För sinnens åtrå felar,
 Så bör jag ej ha mer,
 In mig min Fader ger.
 Det skal mig ej förtryta,
 Ut agnar öfwerst flyta.
 Som Herren stämplen slår,
 Så myntet gälla får.

* * * *

Bårt afwund, knot och knarr!
 Jag wil min åtrå styra,
 Och såsom liten myra
 Gå gläder wid mit barr.
 Men den är wist en narr,
 Som på försynen tråter,
 Och sig med ångslan fråter,
 När han ej blifwer full
 Af wällust, åra, gull.
 Den alltid mer wil hafwa,
 Måst under böjer slafwa.
 Med litet wara nögd,
 Er Kunga-högd och frögd.

O. RUDBECK.

Bot för alla sjukdomar.

Recipe. Tag et pund af alt fullkomligt nöje,
 Tolf marker lust och frögd, sex quintin lek och
 löje;

Det koka wäl ihop med bästa slag man wet
 Af win och godt Swenskt öl bland jällkäys rolighet.
 Bårtwisa all förtret och afwunds arga sinne,
 Fransöfka krus och krams, söt ord, hämdgirugt lymne.

Din mat gif up på fat af gammal redlighet,
 Och strö def bråddar fring med Swenssk förtrolighet.
 Pryd alt hwad hållt du har med roligt tidsfördrif,
 Och ibland lustigt snack god tid dig stundom gif:
 Det ökar rolig sömn, upfriskar blod och hierta,
 Förqwåfwer miåltens twång, betager magens smårta,
 Afböjer ofelbart all sorg för morgonda'n,
 När man wid denna cur blir mer och mera wan.

HAG. SPEGEL.

Afsked ifrån Helicon.

Jag har från långlig tid haft håg och lust at klifwa,
 Uppå Parnassi härg och låta mig inskriswa
 Uti Apollos Hof, til all de lärdas möda,
 Som gifwer wål beröm, men söga bröd och föda.
 Där hade jag ock tänkt de nio Muser tiena,
 Och at min ädla tid dem til behag förlåna:
 Jag låt mig natt och dag hel oförtruten sinna,
 Och mente med all slit de Jungfrurs ynnest winna.
 Men si! de gosswo mig för mycket at bestålla,
 Och tänkte litet på slikt tjenst at wedergålla.
 Jag hafwer Pegasus med mycken omsorg ryktat,
 Och när jag trodde, det mit arbet wål war lyktadt,
 Hans fötter ansade, hans wingar snålla twådde,
 Så gafs mig nya wärf, och mer än jag förmådde:
 Snart skulle jag en stund för Clio fårgor riswa,
 Och måla efter kånst; snart ålskogs-wisor skrifwa
 För Polyhymnia: nu hafwer jag måst stamma
 Euterpes luta: nu Eratos läckar kånma:
 När jag nu dagen med Thalia hade språkat,
 Och genom mycken slit def diupa gåtor råkat;
 Då bød Urania mig stå på wakt och höra,
 Hwart Hesperus med sig Dictynna wille föra.

Så har de Zungfrur tåckts sin många bud förändra,
 Den ena bød mig stå, den andra bød mig wandra;
 Des mellan måste jag så mycket watten dricka
 Af Cyrrhæ sura brunn, at jag tidt wille spricka;
 Hållst efter jag ej fick om natten roligt sofwa
 På Cloris blomstermark, som de dock månde låfwa.
 Ty säger jag nu up min dienst hos Er, Gudinnor,
 Där man wål söker lust, men bara trældom finner.

Om
POËTER och Serfer
 i gemen,
 och om
Denna Samlingen
 i synnerhet.

I. Cap.

Om Poësen och främmande Poëter.

S. 1. **D**en frågan, om man bör läsa Poëtiska arbeten endast för ro skull, lär hos hwar förständig vara afgjord, när man förut sätter, at nöje endast bör sökas i det som tillika är nyttigt. Således ankommer det i Poeters läsning på en urskilning, at wälja dem som äro goda, det är sådana, som gagna jemte det de förlustä. Det är lik som af sig sielf utgiordt, at wisa wettenskaper aldrig kunna komma under Poeters händer; men det gagn Poeter gemensamt med andra Auctorer kunna åstadkomma, medgifwes allmänt bestå i Moraliska och Politiska Lärdomar och Anmärkningar, som tjena til påminnelse och rättelse i det allmänna lesnernet. Utter på hwad sätt Poeters arbeten, i serfkillt affeende på Poësen, kunna vara nyttige at
 läs

läsa, blifwer närmare afgjordt i sielfwa undersökningen om deras bestaffenhet.

S. 2. Förr än man skrider härtil, torde wara tienligt at tilse, huruvida Poëter kunna wara skadlige eller åtminstone onyttige. Somlige tycka om dem så litet som drängen hos Horatius, hwilken sade om sin Herre, när han war något olustig: *Ancingen är han galen eller gör han verser.* Andre kunna wäl ej neka dem sit wärde och beröm, men hålla dem aldeles för onyttige, och wilja kröna dem med kransar, endast på det man med heder måtte kunna töra dem ur landet. Sådant folk äro af den meningen, at bäst wore om aldrig någon Poët wore til. Ut förtiga huru litet desse känna och smaka hwad som är wackert och behagligt, så finner man falskheten af deras förnufts slut, när man ser på sielfwa naturen af saken och skalde-känstens ursprung. En berömd lärde man gifwer oss här om „en grundlig underrättelse: Naturen, som låter människorna födas til at förena sig i samhådde, leder dem äfwen at meddela andra sina nöjen. De hysa en naturlig säfånglighet, som bringar dem at söka wittnen til sin sålhet; och tro sig wara berättigade at häri lemna sig frihet, när de märka at andre där af röras til behag och bifall. En wana, som ifrån första barndomen allt mer och mer sig inrotar, gör at de icke utan helt ofulksomligen kunna röa sig ensamme: Hwarföre de ock älska at tala med andra om hwad som är orsak och ämne til deras nöjen. Nu ester som i alt det som behagligt är, man alltid finner något, som synnerligen rörer

„och behagar mer än det andra, så håller man sig
 „gärna därvid stilla, man wil gärna repa up det
 „samma; och det är förmodligen en af de första or-
 „saker som framfödt skalde-konsten. Och til detta,
 „at gå åter til hwad man sagt, och repa up det sam-
 „ma, hafwa de nyare för liudets skull lagt Rim, hwar-
 „af ock så deras Poësie hufwudsakeligen igenkännes.
 „Man kan här af skäligen sluta, at Poëter alstras af
 „sielfwa naturen, och at deras ursprung är lika gam-
 „malt med mennisko-slågtets ålder. De som wilja ut-
 „sluta dem ur samhåldet, tyckas altså neka sin na-
 „tur at wara menniskor.

§. 3. På annat ställe har jag sedt en sådan be-
 „skrifning af en Poët: „Det är en liugare, som wil
 „hålla oss up med spökerier, eller åtminstone med så
 „fördärswade sanningar, at man har swårighet skil-
 „ja det sanna ifrån det falska. De ståtliga ord-
 „sätt, hwaraf han betienar sig, duga ofta til icke an-
 „nat, än at fånga vårt förnuft; och den ljufliga lä-
 „sten af orden icke til annat, än at kittla våra öron;
 „på det han må bringa oss at med förundran tycka
 „om des ämne, och gifwa oss en hög tanka om sig
 „sielf. Sedan talar samma Auctor om Poeters
 „läsning och säger: Poeterna äro fulle med falska
 „tankar, hwarigenom man antingen bedrages, eller
 „ock oförmårkt mistar en god smak och den rättbe-
 „sten i snille, som äro de wackraste prydnader för
 „menniskans natur. Om man för ofta läser dessa
 „slags böcker, icke allenast med öfwerstylning af fel,
 „utan med förundran för skrifartens behaglighet skull,
 „så wänjer man sig, utan at märka det, at tänka

„på samma sätt, och tycka det är riktigt, som är
 „aldeles falskt. Hos dem som för mycket uphetta
 „sin hiärna med Poeters läsning, gäller en Rhetorisk
 „Figur för godt skäl, allenast den är uttryckt i
 „wackra ord och låter wäl. Äfwen som man i en
 „Opera öfwer ser tusende ömfligheter blott för Musi-
 „quen skul; så gör det behagliga liudet af orden och
 „de wackra talesätten, at man lika snart öfwer ser
 „med Poeterna, och på slutet med sig sielf. Om
 „man tager sig före at härma Poeternas falska tans-
 „kar, igenom det man läser dem för mycket, skäm-
 „mer man ännu mera bårt sin skrifart, besynnerli-
 „gen då man är ung. Swad som icke är för myc-
 „ket upbläst i vers, är ändå odrågligt i prosa: och
 „emedlertid när man är wan wid Poeternas hög-
 „trafwande ord, tycker man sig krypa och tala för
 „lågt, när det sker på et naturligt wis, och de måst
 „huga talesätt i prosa synas kalle. Således när
 „man biuder til at författa en hög prosa, faller man
 „in i et Poetiskt swafande, som är förkastadt af alla
 „måstare i Känsten. Och här i består den skada som
 „Poeternas läsning kan förorsaka hos dem, som icke
 „läsa dem med nog förstånd och omdöme.

Efter denna beskrifningen skulle Poeterna blif-
 wa skadelige personer i de lärdas rike, och jag wille
 då hielpa Plato at wrida fransar för dem. Men
 när man undantager sådana, som wärkligen hand-
 tera skadliga eller åtminstone onyttiga lärdomar, än-
 skönt de dem på et qwicke och fulkomligen Poetiskt
 sätt framställa: jämwäl en hop ömkelige Nymare,
 som öda papper och hwarcken gagna eller förlusta;
 torde skulden til den skada eller misshag man hämtar
 af

af Poeter, stadna hos läsarena, som icke äga nog förstånd och omdöme; hwilket äfwen af den anförde Auctoren på slutet medgifwes. Alt nu någon wetenskap eller Konst hos et folkslag icke värderas eller aldeles förkastas, kommer där af, när almånheten saknar tillgång på grundliga underrättelser, huru den samma bör handteras, at hon må blifwa både nyttig och nöjsam. Och detta är äfwen orsaken, at folket i sin ofunnighet bruka en sådan wetenskap eller Konst sig til skada och misnöje. Slutet blifwer altså detta, at i de länder, där man aldeles icke tal Poeter, eller allmänheten af hwad som heter studeradt och uplyst folk, icke läser Poetiska arbeten utan skada eller misshag, där härskar ännu en grofhet och ofunnighet, som jag skyller på folket, men icke på Poeterna.

S. 4. Wi hafwe talt om, huru Poeters läsning ibland dumt och ofunnigt folk kan wara skadlig eller onyttig, och skulle nu komma at tilse, huru den kunde wara nyttig och behaglig; men förut faller mig in en anmärkning, som tienar åt Poësiens föracktare. De se mena, at de böra syfselfätta sig med högre saker, som wärdeligen gagna i borgerliga sammanlesnaden. Ja wäl, Herr Astronomus, jag misunnar Er intet er möda, at kika på stjernornas lopp, och tager min del af nyttan i er trålsamma uppafning. Jag tycker om, at Herr Mathematicus brukar sina konstgrepp och uträkningar at afmätta min skog och mark; at han lär handtwärkare bygga fästningar, hus och skepp, och andra wärk och anläggningar i watten och wäder; ty jag har där af nyttan, men han beswäret. Jag wil icke heller by-

byta mig til det samme, når jag eljest i min fallelse biuder til at göra min skyldighet, och för öfrigt roar mig med Poëter. Jag lemnar gerna åt Philosophen des digra arbete at utgrunda sanningar, som varit och ännu äro twistige, och hwaröfwer han på slutet sielf tör stadna i öwisshet. Jag tackar Herr Physicus och Oeconomus för alt hwad de kunna utröna och lära mig, och är Herr Medicus mycket förbunden, om han kan hielpa mig när jag är siuk. Det är alt för wäl, at folk gifwes i landet, som lägga sig med flit på dessa wetenskaper; men när wi andra eljest göra våra syflor, så må man ju icke förhåswa sig öfwer oss, om wi låna våra lediga stunder åt Poëtien. Nog gifwes det och Poëter, som yfwas öfwer sit snille, skryta med sin kånst och förackta andra studier; men i det fallet är den ena Pedanten så god som den andra. Skulle en Jurist icke tycka om Poëtien, har hon den händen, at alt fromt och ärligt folk hata ännu mera hans wetenskap. Det löjeligaste slaget af Poëtiens föracktare äro de, som eljest kunna ingen ting, men tycka at Poëtien är intet ämne för deras diupsinniga förstånd. De andras enfaldighet är jag benägen at öfwerškyla, som tycka lika om wackra och fula Verser, och lida ej kånsten, blott för det myckna klåperi som deri öfwas; ty de höra til den ofkunniga hopen, och torde få andra tankar, om de bleswo bättre underrättade. Det står dårhån, om de förre blygas för sin diupsinnighet, om man påminner dem, at många af de wittraste och störste ibland de lärde, så älskat Poëtien, at de antingen sielfwe giordt verser, som Cicero, Grotius, And. Cel-

Celsius och flere; eller ock skrifwit om Skalde-känsten, som Aristoteles, Horatius, Despreaux, Vossius och Scaliger; eller åtminstone brukat och användt poetiska infall och hela verser i sina arbeten, hvaraf exempel äro oräkneliga. Jag wet intet heller, om icke flere skaffat sig odödligt namn och äreminne af Poësin, än af någon annan wetenskap.

Man må då lemna dessa i sin mörka diupsynighet; men deras förmåtenhet kan jag icke förlåta, som förakta Poësin endast derföre, at måstadelen af de bästa Skalder varit ringa personer och af torstiga wilkor. De sela först i det, at de icke värdera künsten hwar den ock må finnas; och därtill med förnedra sig sielfwa och blanda sig hop med pöbeln, som ej förstår sig på slika saker. Ly Skalde-künsten har varit älskad och hedrad af de förnämsta i alla länder, och så högt, at äfwen sielfwa Regenterna giordt där af sit nöje. David har varit en förträffelig Poët, efter den beskrifning wi hördt, at den aldraäldsta Poësin bestod i pauser och uprepningar; hwartil denne Konungen lade music och sang. Samma sätt at uphöja Poësin med spel och sång, brukade Orpheus för Grekerna, när han spelte på sin lyra, at stockar och stenar rördes; det är, efter en lärdomans anmärkning, at han med sina lärdomar af et groft och obändig, gjorde et sedigt och wettigt folk. Homeri skrifter kallas Rapsodier, som betecknar at de blifwit sungne. Och då Pindarus ej kunde hinna honom i versslaget, beaynte han ur en annan ton, hwilket sätt sedan alla Lyriske Poeter hos Greker och Romare efterfölgt.

Att åter komma til det wi omtalte, så är be-
 kant huru Konung Alexander älskade Homeri skrif-
 ter; men om denne Krigshelten tyckte mera om dem
 för det de handlade om krig och krigs-bedrifter, än
 för det de woro på vers, kan jag icke säga. Afwen
 så påtager jag mig icke at afgjöra, om wåre äldste
 Nordiske Konungar älskat och hedrat sina Skalder
 för Poësin skull, eller blott af ärelystnad at höra
 sina bedrifter af dem berömmas och uphöjas. Men
 det är nog för wåra äredryga Poet-föraktare, at
 här af finna, huru Poeter och deras arbeten blifwit
 älskade och hedrade af desse Konungar. De skola
 ännu, om de behaga, så sölia of til de gamla Romer-
 ske Keiserlige Hafsven, och med förtret se huru Poe-
 ter där blifwit ärade. I hwad anseende Virgilius
 war hos Keisar Augustus, påminna of ännu i dag
 wåra lärdoms gynnare, som bära namn af Mæce-
 nas, Virgili Patron och Augusti gunstling. Man
 behöfwer ej nämna Horatius, Martialis och de fle-
 re Latiniske Poeter, som hwar i sin tid städt wäl wid
 Keiserlige Hafsven; ty saken är bekant, och man
 finner där af sporr allestädes i deras skrifter, så wäl
 som hos andra Stribenter. Deras wackra Poeti-
 ska stycken och gwickla infall har wäl först giordt dem
 behagelige; men om de sedan ställt sig mera in hos
 Keisarena med krus och smicker, och derföre blifwit
 hedrade och afhåline, det är en omständighet, som
 har intet sammanhang med deras ringa stånd och
 wilker. Man må skolla sådant på sielfwa beskaf-
 fenheten af en despotisk regering, och finner där af
 mångaldiga nyare bewis i andra länder. I
 Frankrike wet man huru högt Poeter blifwit ättade
 wid

wid Häfswet, och wi behöfwa ej gå så långt bårt till at se, huru Romungar hålla Poeter wårda sin synnerliga ynnest och wålwilja. När det så förhåller sig, må det ej stort bry dem, om de blifwa af samsre folk föraktade: Man kan ock med skäl säga, at det måtte wara underliga hiärnor, som förakta hwad i alla tider af de elokaste och förnämsta menniskor blifwit hållit i wårde.

S. 5. Wi gå till wårt ämne om nyttan af Poeters läsning, så förekommer genast den skillnaden, emellan dem som skrifwit på wårt eget, och dem som skrifwit på främmande språk. Om de förra komma wi i synnerhet at tala i Anmärkningarna öfwer denna Bersamlingen; och är defutan till dem lämpeligt, hwad om Poeter i gemen läres. Ibland de främmande blifwer ännu en annan skillnad at giöra emellan de gamla och nyare: då ibland de gamla Homerus och Virgilius ställa sig fram, såsom af alla tiders lärda erkände för måstare i kånsten. Det hörer icke hit at undersöka, om desse twenne berömde män haft affeende med sina dikter at drifwa någon huswud-lära: såsom at Homerus i sin Ilias welat yrka de olyckor och olägenheter, som komma af twister och oenighet emellan Befälhåwande i en Kropp; och i Odyssea, hwad förders och oreda härflyter igenom en Regents frånwäro ifrån sit Rike. Men skulle jag säga min mening, så håller jag med en witter man: at ingen sådan affikt i någondera kan utletas. Ty hwad det förra angår, så ser man å Grekernas sida seger och framgång, ånskönt de woro wenige, och twårt om olycka och under

undergång hos Trojanerna, där största enighet re-
 gerade. Och om Odyssea skulle haft den lärdoms
 affikten, skulle Poeten hafwa diktat sin hielte från-
 warande af efterlåtenhet eller något förmåtit och en-
 wist företagande, och icke af olyckor och motgång,
 som det hände Ulysses. Desutan kunde på detta
 sättet flera lärdoms affikter för dessa dikter upptäckas;
 som bewiser at Auctoren lærer icke haft någöndera:
 och därtill med skulle en Allegorie, som kunde an-
 taga så mångfaldig uttydning, icke wara en Allego-
 rie, utan en gåta. Äfwen så är det med Virgiliij
 Æneis, där Poeten efter hielstens caractere skulle
 yrka lindrighet och mildhet hos en Regent, men lå-
 ter dock hielten begå åtskilliga hårda och grufweliga
 gierningar: och wille man truga fram den affikten,
 at wisa huru all ting styres af förshnen, hwilken
 tanke lyser i hela denna dikten; så fullstötes den me-
 ningen igenom det man wet at Virgilius war en E-
 picurist. När man altså af dessa tvenne yppersta
 Poeters skrifter icke kan utleta deras hufwudaffik-
 ter, är äfwen såfångt och onödigt at grannsynt ut-
 forska hwad andre Poeter med sina dikter haft för
 ändamål. Det är nog, om man i dem finner hwar-
 behanda sinnrika och nyttiga lärdomar, och at man
 anseende til deras Poetiska inwättning och qwicka
 anfall har nöje af deras läsning. Men huru all-
 mänheten skal blifwa i stånd at giöra en sådan be-
 öröfning, och wända Poeters läsning sig til nytta
 och nöje, är en sak som hörer til en särskilt afhand-
 ling. Om man här saknar annu hos oss en rätt
 omsigt och smak, må man tillskrifwa det en brist på
 bleckelig och grundelig underrättelse, hwilken lik-
 wäl

wäl af de bästa Auctorer sammanhåmtad, framdeles torde allmänheten meddelas. Igenom en sådan undervisning blifwa för dem, som wilja skrifwa vers, eller blott läsa Poeter, de olägenheter undanrögda, som wi förut hört talas om; och i gemen är en nödig påminnelse, at hwar förständig åttar sig at härma Poeternas tänkesätt och skrifsart när man wil skrifwa profa.

S. 6. En hufvudsakelig egenskap hos en Poet är at behaga; Icke med smicker och beröm för särskilda personer, då en utom hof och lag uphöjer någons dygder och förmåner, eller, som wårre är, smickar och rosar fel och odygder. En sådan nedrighet har man anmärkt hos en del gamla Latiniska Poeter, såsom då Virgilius, Ovidius, Horatius, upständt sina smickrande rökoffer för Augustus och dess gunstlingar; Statius och Martialis för den ohyggeliga Domitianus; Lucanus för Nero; och flere, som onödigt är at upräkna. Icke heller med det, at i Comedier, Satirer, Epigrammer och dylika stycken, med sticfande jinfall och bitande skämt, utmärka och utskämma wisa personer, hwarmed Poeter behaga den gemena hopen, eller somliga förnåma som äro gement sinnade. Hos Catullus, Horatius, Perseus, Juvenalis och Martialis märker man undertiden denna slags behag-sjukan; och en grannsynt läsare torde åfwen hos några af de nyare tidens Poeter finna teki af denna, så wäl som af smicker-sjukdomen. Det behag wi fordra af en Poet är helt annat, och et af de yppersta medel at lära andra något; ty menniskornas sinne är så fatt, at

at det swåriligen fördrager dens öfswertwett, som wil underrätta en om något: hwarföre nödigt är, at undervisnings sättet beledsagas med mycken behagelighet, til at betaga den förtret man känner där af at låna sit lius af andra. Wi lämne altså hos de nämnda och andra gamla Poeter det förra slaget för deras råkning, och uppsöke detta; hwarmed de i wisa ämnen framställt sina lärdomar på et högt, angenämt eller fint sätt; och hwarigenom deras läsning hos oss kan förorsaka en wårkelig nytta och nöje. Jag sätter förut som afgjördt, at här icke menas et annat slags behag, som ungt och lustigt folk känner af några Poeters qwickheter, som låta wål i öronen och kittla deras böjelser; hwarföre man ock icke bör sätta wisa Poeter ungdomen i händer til läsning. Men däremot är jag å andra sidan icke af den strånga meningen, at ingen menniska bör läsa dem; ty et stadigt och fullmogit sinne, sådant som S. Evremonts, kan läsa ända til sielfwa Petronius för ro skull.

S. 17. Det sadet i början, huru man icke bör läsa Poeter endast för ro skull, utan söka sådana; hwaraf man tillika har någon nytta; men när jag tänker efter menniskans natur, och huru mycket i wårt wäsende och gärningar förelöper, som ligger ingen mækt på, och som hwarcken skadar eller gagnar, kommer jag lätt på den tankan, at man ock kan läsa Poetiska arbeten endast för sit nöje. „Det hån-
„der ofta menniskorna, säger en diupsinnig skribent, at de talas wid i intet annat uppsåt än at
„roa hwarandra. När man ser på war naturs
S 2 oful

„ofullkomlighet, och huru vårt förnufts swaghet icke
 „förmår utan uppehör hålla sig i allvarsamhet
 „och högre saker, kan man icke skäligen neka, at wi
 „ju behöfwa slika upmuntringar, som blifwa i detta
 „afseende tillätelige och laglige. Ofta är det då
 „som man talar, icke at fästa sin acktsamhet på nå-
 „gon wigtig sanning; man sätter sig endast före at
 „behaga och roa, och alt hwad man i den affikten
 „säger, tages för wacker, wäl utfördt och wäl tänkt,
 „när man därmed winner hwad man söker. Det
 „är så fatt med den gåsuan at tala, som med den
 „at gå: man går egentligen för til at flytta sig på
 „det stället, där man har något göra; men ofta spats-
 „serar man blott för ro skul, man hoppas äfwen, och
 „man dansar, när man wil göra sig mera lustig, el-
 „ler förnöja andra och wisa sin skicklighet. Äfwen
 „så talar man, antingen til at underrisa andra och
 „bibringa dem någon nyttig kundskap, eller endast
 „til at behaga dem, eller ock ändtligen at uttrycka
 „sin fågnad och lemna andra del af hwad en för-
 „nöjer. Håri ligger nu en ursäckt för dem af wår
 „ra Poeter, som skrifwa i intet annat ändamål än at
 „förlusta; och här innehålles äfwen de Läsares för-
 „swar, som allenast för sit nöje skul läsa sådana skrif-
 „ter. Jag tror mig icke mycket fela om sanningen,
 „om jag säger, at de måst berömde Episke dikter af
 „äldre och nyare Poeter i denna affikten blifwit för-
 „fattade: äfwen så wisa Oden, Epigrammer och
 „dylika små stycken, som synas endast gjorde för Läs-
 „sarens nöje; åtminstone kan jag för min del fritt ut-
 „bekänna, at det är det enda som jag i dem söker
 „och finner.

S. 8. I de nyare utländska Poeters läsning finner man icke mindre nytta och nöje, än hos de gamla. De som förstå Engelska och Italienska, uphöja mycket de Poetiska arbeten, som på de språken utkommit; men emedan alt för få ibland oss grundligen förstå dem, så läse wi dem måst i öfversättningar. Wi måge altså lemna dem med alt sit behag i originalerne, och i det ställe tala något om de Franska; hwilket språk nu mera så hos oss kommit i gång, at almånheten* kan syhelsätta sig med Franska Poeters läsning. För någon tid tillbaka upkom i Frankrike en synnerlig tråta om företräde emellan de gamla och nyare Skribenter och i synnerhet Poeterna, som hade å båda sidor sina anhängare och försvarare. Men tråtan lyckades med åtlöje, när man kom fram med Allegoriska beskrifningar på krig och fältslag dem emellan, och hwar förständig undrade huru eljest uplyste och kloke män kunde komma at så häftigt twista om en sak utan alt åndamål. Alt hålla oss allenast wid Poeterna, så finner jag ingen orsak, hwarföre det som är wackert, wäl tänkt och utfördt hos Homerus, skal mera behaga mig, för det han är gammal, än det som är likadant hos Milton eller Voltaire, för det de äro yngre. Icke heller kan nyheten af deras förträffliga dikter betaga mig det nöje at smaka förträffligheten af gamla Virgilius; utan jag hämtar med lika begär ur båggen

H 3

* Med Almånheten förstås hela wägen den delen af wårt folk af båggen könen, som igenom studier blifwit lärde, eller åtminstone igenom upfostran och undervisning, satte öfwer gemena man, så at man of dem kan wänta funda omdömen.

gen hwad för mig är nyttigt och nöjsamt. Alt gå utom Epopoen, så finner man äfwen i andra slags Poësier en ogemen styrka i snille, en höghet och finhet i tankar, en liuslighet och fågring i ord och talesätt hos de nyare Franska Poäter. Corneille, Despreaux, Racine, De la Fontaine, Molliere, de Fontenelle, Voltaire, hafwa lemnat oss en hop nyttiga och roliga stycken at läsa. Och fast man skulle säga at dese härmat de gamla, så gör jag icke mera wäsende af Pindarus, Ovidius med flera Greker och Romare, för det de lefwat och skrifwit något förut, som dese nyare äfwen kunnat uptänka, om de lefwat den tiden; än jag gör af dessa sednare, för det de tillagt behagligheter efter vår tid och smak, som de gamle äfwen kunnat upfinna och nyttia, om de lefwat i vår tid.

S. 9. Alt något nämna om dem som skrifwa på annat språk än sit modersmål, så tror jag at sådant sällan eller aldrig lyckas. Man wet huru Poesien är beskaffad, och huru Poeterna är efterlätit at bruka allehanda prydligheter och uphöja sina ämnen med de iiffigaste färgor. Men hwar och en Poet måste då likwäl i sit språk kännas wid de beswärligheter som Poesien har med sig. Poeterna kunna icke altid säga alt hwad de wilja eller på det sättet de önska, efter som det gifwes många ganska wackra och betydande ord, som icke gå in i versslaget, i synnerhet i det Heroiska. Således är man ofta nödgad at lemna wackra tankar som komma en i sinnet, emedan orden, som man skulle bruka at dem uttrycka, icke gå in i versen; eller om ändtligen enwis
 sas,

sas, råkar man på ord, som äro twungne och öf-
 werflödige, eller olämplige, som fullstå meningen til
 at fylla versen. Och hwad kan wara beswärli-
 gare, säger en witter Auctor, än när man icke fin-
 ner hwarmed man må sluta en wäl begynt vers,
 man då nödsakas sluta honom illa? Denna
 olägenheten är anmärkt hos de flästa och största Poe-
 ter, så wäl gamla som nyare; och synes mycket likt,
 at Virgilius icke lemnat några verser ofulkomnade
 i sin Æneis, utan blott därför, at han icke genast
 fann sig i stånd at dem fylla. När detta hånde Vir-
 gilius, som skref på sit modersmål, hwad må man
 då wänta af andra, som i wår tid skrifwa på latin
 och Grefiska, som de låra ur glofsböcker? det sam-
 ma som om en Swenssk tog sig före at skrifwa vers
 på Ungelska; hwilka hos det sluga folket torde icke
 för gode erkännas. Nog kan man härma efter de
 utländskas intall och talesätt; men at det blifwer så-
 dant som i Original skrifter, därpå lærer den fast
 mycket twifla, som förstår hwad möda, swårighet
 och granlagenhet möter allenast i öfwersättningur ifrån
 främmande språk. Därföre gifwer ock en lärd
 Skribent det rådet, at hwar och en som har snil-
 legåswan, må hålst skrifwa vers på sit egit språk.
 Han är då icke hindrad och lif som qwasd af en hop
 främmande tanke-bilder och ord; utan blifwer sielf
 et originaligenom de talesätt och meningur, som han
 fulkomligen innehafwer. Så kunna dese Poeter
 göra sina Landsmän samma gagn och heder, som
 utländningar giordt och ännu göra, hwar i sin ort
 och hos sit folk.

2. Cap.

Om Swenska Poësin och denna
Vers-Samlingen.

S. 1. **F** de äldsta tiderna har Poësin eller Skalde-känsten varit mycket i bruk här i Sverige; hwilket, som förut är omtalt, kom måst deraf, at Poeter gymnades och underhöllos af Regenterne. Den war enfaldig och bestod i wisa hwilo-skeden efter ordens fallande och ljud, eller i uprepningar af talesätt och ibland af hela meningar: och kom deri öfwerens med hwad förut om Poësiens ursprung är anmärkt. På hwad sätt den sedermera igenom Konungarnas syhelsättande och bekommer med inwärtas buller och öenighet, eller af andra orsaker, kommit at afstadna, hörer icke til vår afhandling. Men i våra gamla handlingar finnas sedan, utom Messenii och andra Rim-arbeten, intet sporr af Skalde-känst, intil des Scholar och Gymnasier kommo i gång, och man begynte här som annorstädes, at wilja wara lerd med det at kunna Grekiska och Latin. Då kan tro man begynte smida verser, som tycktes wara alt lardare, ju mera de innehöllo af de gamlas Mythologier, och ju mindre de förstodos af allmänheten. Den siukan har sedermera här varit gängse nästan in til vår tid, då man först begynte qwäda några enfaldiga och ömkeliga wisor på Swenska. Där på kom Stiernhielm, som bröt denna lärda Poetskrämpan och begynte skrifwa verser på modersmålet; Men war ännu af latinska Profodien så intagen, at han tog sig före wilja tvinga vårt språk efter den sam-

Samma. Så fick man höra en Heroisk Dist på Swenska, som klingade alt för wäl i de latinska öronen. Hvem war som icke wille följa *Hercules*? Jag har sedt huru som då, och ännu någon tid der efter, liksom en farsot lopp ibland våra Poetiska Snillen: alla Skalde-stycken gingo i fullt frysprång, och man qwad ur samma ton både wid brud-stolen och grafwen.

§. 2. Det är en skiljaaktighet ibland våra lärda, huruvida vårt språk må wara lämpligt til Heroisk vers. Icke påtager jag mig at afgjöra den samma; men skulle jag säga min mening, så håller jag före, at det icke med god framgång låter sig gjöra. Sielwä språkets art twckes strida däremot, och man ser huru brydd Stiernhielm måtte hafwa warit med latinska reglorna, i synnerhet med consonanternas ställning, som han ibland kunnat akta, men oftare måst låta fara, och hwarigenom versen då blifwit lam och twungen. En intet mindre sårighet låter mött wid de Dactyliska fötterna, som äro mycket sällsynte i vårt språk, och han derföre nödgats skapa, ibland af en lång, en stackug och åter en lång, och ibland af två långa och en stackug stafwelse; hwilket gör et obehageligt stufande och brytning i orden, och märkes besynnerligen i Participii Verborum; til exempel kommande, gångande, hoppande, traswande, springande. De försök, som nyligare häri blifwit gjorde, at igenom bokstäfwers utelemnande och stafwellers afhuggning gjöra språket lämpeligt til latinska Prosodien, lemna jag under allmänhetens omdöme. Tagas de e-

mot med behag och bifall, så wille jag icke heller wara den sidste som är skiljaktig. Men nu förut tillstår jag gärna, at om man emellan et ämne handterat af en Orator och en Poet, satt samma skilnad, som emellan en sammankomst af hwardags klädt folk, och samma personer sammankomne i högtidskläder wid någon Fäst; så kan jag intet annat än tvärt emot nu lifna en prosa wid det snygga och granna högtids folket, men Poësen, inrättad efter denna Prosodien, wid en sammankomst af folk klädde i olämpeliga, twungna och sönderrisna kläder.

S. 3. Sedan kom den alfwarsamma Spegel med sakta gång och stadiga steg, och begynte röra på en annan sträng. Hans öppna och tillsturna Paradis wittna nog om, at han war född Poet: och om han en eller annan gång lånt något af Milton, har han klädt det i Swenska kläder, at det faller på lika ljust och behagligt, som hans egit. Af andra hans Poetiska arbeten, har jag i denna Samlingen infördt så många jag kunnat öfversomma och til mit ändamål warit lämpelige: til hwilkas behag jag tror mig ej igenom mit förespråk kunna något tillägga.

Dahlstierna qwad wid samma tid sin Kungas Skald, och förrådde därmed et det lyckligaste Poetiska snille. Hans Prosoppoeer, hans Apostropher, hans Beskrifningar, äro så lifagtige, at de prisa måstaren som han härmat. Men om han isbland flugit för högt, eller ibland krupit för lågt, kommer an på bewis och en grundlig utredning: hwarom en annan wid tilfalle lärer meddela allmän-

månheten sina anmärkningar. I medlertid fick han, som han förtient, både beröm och ära för sina verser; af hvilka äfwen några hedra min Samling. Om hans öfversättning af Pastor Fido, lemna wi dem at döma, som wäl förstå Italienska Språket.

Wexionius, *Lagerlöf* och *Columbus* framkommo nästan wid samma tid, af hvilka den första war en qwick och snäll Poet. Man behöfwer ej därtill annat bewis, än at läsa des verser, som äro fattade i en liten Samling kallad *Sinneasfwel*. Och efter denna är ganska sällwnt, har jag trodt mig giöra allmänheten en tjenst med det, at jag några utdrag deraf i min *Bers-Samling* infördt; hvilka jag hoppas låra behaga, allenast jag får ursäktta honom för några ord han brukat, och at han här och där icke warit så granlaga i Rimen. *Lagerlöfs* Poësier äro mycket berömde, och deras wärde kan äfwen kännas af de få Stycken jag öfverkommit och infördt. *Columbus* åstades också med at giöra wisor och verser; men ur en tämligt tiwcl Volum af des sammanhämtade arbeten, har jag, utom et par små Rim, icke funnit något enda stycke, hwarmed jag kunnat förnöja läsaren. Samma olycka har händt mig wid igenomgående af *Lucidors* eller *Lasse Johansons* *Skaldewärk*, ehuru gerna jag önskat kunna få pläcka några af *Helicons* Blomster och sätta i min Samling. Men jag lårer behöfwa et längre företal til min ursäkt, för det jag inga roror hämtat ur *Runii Duldaim*. Ursäkten blifwer dock kært, och jag måste rent ut bekänna, at jag ej tyckt mig kunna roa läsaren med Personalier öfwer *Brudfolk* och *Lif*, som

är nästan det endesta, hwar på han sin Snillegåfwa utöfwat. Ibland hans Poetiska arbeten har jag icke funnit några särskilda myttiga eller roliga ämnen afhandlade, utom några som äro mera löjlige än eljest artige och nöjsamme; eller några andeliga som icke höra til wårt ändamål. Huruledes honom lifwål någon gång en wacker och behaglig tanke fallit in, lårer på annat ställe anmärkas.

§. 4. Ibland de äldre Swenska Poeter tager *Rudéen* in sit hedersrum; och hwem kan ledsna at höra honom sjunga? Jag är en wån förbunden, af hwilkens lyckliga Skaldegåswo afwen finnas märken i min Samling; som sielf kânt wärdet af *Rudéens* verser, men haft den godheten at lämna mig där af del; och gör jag mig ej ringa förtienst där af, at gifwa en så wacker skänk åt det almånna. Jag tror at hwar Läsare wäntar något synnerligen lustigt och behagligt af det namnet, och är därjemte öfwertrygad, at ingen i sin wäntan blifwer bedragen. *Holmström* söng också wid denna tid, och kunde stamma sin luta både til frögd och sorg, at det let lika wäl. De små stycken jag af honom här i Samlingen infördt, låta nog märka hans skickliga Skaldegåswo, så at jag ej behöfwer därom widare nämna.

§. 5. När wi komme til nyare tider, så wi afwen höra något nytt i Sverige: Et lärdt fruentimmer, som kunde skrifwa vers. Man hade då, efter det war sällsynt, kunnat nöja sig med medelmåtliga; men hon gjorde det strax så godt, at ingen gjorde det bättre. Om Fru *Sophia Brenner* är död,
så

så lesiwer dock hennes namn i en kär och äre-full
 äminnelse; och jag har med största begär hämtat nå-
 gra stycken ur hennes Poëtiska wärk, til at därmed
 uphöja wärdet af min Vers-Samling. Hon war al-
 lena om priset ibland våra fruentimmer, in til des
 en Herdinna i Norden började spela sina Qwinli-
 ga Tanke=spel. Fru Nordensflycht är nu mera
 ibland oss bekant; och jag hoppas hon ej mistycker,
 om jag lånt några af hennes skaldestycken, som jag
 i Samlingen infördt, på det där ej heller måtte sak-
 nas något af hennes behagligheter.

S. 6. Broms och Frese äro nog kände, och de-
 ras Poëtiska arbeten berömma sig sielfwa. Men
 jag undrar at man så litet talar om Eldhs Myrten
 och Cypreser. Det kommer twiswelsutan däraf,
 at hans witra och sinrika tankar warit begrafne i
 Bröllops=och Graf=skrifter. Här i Samlingen får
 man igen de bästa, och jag lås war mig Läsarens gunst,
 för det jag spart honom mödan, at sielf leta däref-
 ter. Afwen så tror jag mig winna Poësiens äls-
 skares behag med de stycken jag af Geisler och Trie-
 wald ihopletat, och i min Vers=Samling infördt.
 De woro bägge lärde och skicklige män, och jag
 har sågnat mig högligen, at igenom deras Poëtiska
 namn få lifsom uplifwa en wärdig äminnelse af de-
 ras personer.

S. 7. Prosten Doctor Lohmans och sal. Prob-
 sten Kolmodins benågenhet at understödia mit upsåt,
 bör jag här offentligen årkänna och däröföre min tack-
 samhet betyga. Af deras Skaldegäfwor har jag i
 Vers

Vers-Samlingen sådt en wacker tilföknig; och hwad den förra angår, så wore mit beröm långt under des förtienst. Det han nu ej torde fördraga, spares åt någon skicklig tunga, at efter des dödliga afgang uttala: Då åtankan af des wårda namn kan förenas med den ärefulla åminnelse, som wår nu nyligen bårtgångne Kolmodin efter sig lemnat. Af denna har jag åtskilliga särskildta arbeten infördt: och efter som jag i Orwinno-Speglen fann åtskilliga wackra och nöjsamma ämnen ihopa med Bibliska Historien blandade, har jag dem utploctat at därmed rikta min Samling. Affikten har warit, dels at lindra beswäret för dem som äga boken, at sådana ställen uppsöka; eller at de i en wigare handbok kunde på resor och spatseringar få roa sig med något artigt ur Orwinno-Spegeln; dels för dem, som icke äga boken, at de därför ej måtte gå miste om det nöje, at läsa så wackra stycken.

Ibland dessa hedersmän bör jag nämna Ryzskoberden Doctör *Hallman*, hwars listiga och qwicka verser utmärka hans lyckliga Snillegåfwor, och öfwergå hwad medelmåttigt til hans läsford kunde sägas. Somlige sinnelag äro ock så fatte, at de ej lida at höra talas om sit beröm: och det är orsaken, hwarföre jag til almånhetens eget behag och beröm öfwerlemnar de stycken, som jag af *O. Celsius*, *Torpadius* och *Amnell* ihopsamlat, hwilka ännu leswa, och böra wånta sit sanskyldiga pris af efterwerlden. Men om mit beröm kunde uphöja någons förtienst, så wille jag prisa sal. *Werswing* och *Leenberg* på deras döda mull; dock må jag åtroen håldre låta deras Poetiska arbeten tala för sig sielfwa, emedan de
nog

nog utmärka hwad greickhet i snille och styrka i förstånd hos dem bodde. Af den förra års måstadelen, som jag tror, redan igenom trycket almänne; åtminstone har jag ej kunnat komma öfwer flera. Och af den sednare års de stycken här införde, som jag til en del sielf ihopletat, til en del igenom en des anhörig fått om händer.

S. 8. Jag wördar för öfrigt de höga namn, hwaras min Bersamling blänker, och biuder ej til at rosa de personer, som dem burit. Deras wett och förtienster påbiuda mig snarare en tynnad, efter de af högre folk böra kännas och pröfwas, och af en wärdigare hand och pennä uphöjas.

Alla andra Poetiska Stycken i Samlingen, wittna nog om sina författares skickelighet; och at dem upnämna, wore at tillägga et nytt Register. De som allenast med Begynnelse-bokstäfwer af namnen warit utmärkte, har jag sådana meddelat: och hwad dem utan namn angår, har jag til en del aldrig sådt weta Auctoren; til en del icke welat råta mig efter gifning; och til en del icke utsatta namnen, fast jag dem wetat, när Auctorerne sielfwe wid sina skrifter dem förteगत.

S. 9. Men at allmänheten icke längre må undra, hwarföre Cancellie-Rådet Dalins namn icke är i min Bersamling synligt; och likwål är i första delen pag. 121, et litet Skalde-stycke til Iris, 2c. af hans arbeten utan namn infördt; så bör jag derom lemna följande underrättelse: Hwad som skedt med det nämnda stycket, är et mistagande, och det

det har icke mera än alla andra varit ärnadt at införas. Orsaken är, at man igenom en annans berömliga flit och omsorg wäntar at se här af en särskild Samling framkomma. Om allmänhetens längtan kunde skynda på detta företagande, så finge wi snart det nöjet, at liksom ur en Skattkammare hämta hwad högt, behagligt och sinnrikt fa et Poetiskt snille kunnat uptänkas. Jag twiflar ock icke, at ju Samlaren lärre oss konna wärdet af denna Samlingen; hwarföre jag låter blifwa at här näst sagt säga, som på sin ställe torde lämpligare och bättre sägas.

S. 10. Nu återstår, at göra allmänheten reda för upsåret och methoden wid min Samling af Verser på Swenska. För några år sedan utgaf Lagmannen Wälborne Herr Carleson sina Skalde=Stoekar, under namn af Förstöt til Swenska Skalde=Känstens uphiel=ande; och blifwer de föresatta ändamål af sielfwa inskriften fulleligen utmärkt. Där finna Poeter förträffeliga och wackra mönster til offentliga Frögde= och Sorge=sånger wid högtideliga tilfällen, så wäl som wid enskilda persons Bröllops= och Jorde=sårder; hwarföre de ock til hela sin widd blifwit införde: hwilka jämte andra smärre stycken ej kunna annat än högeligen behaga Poësiens älskare. Jag har äfwen sökt detta sednare; men om mit ändamål tillika varit at samla och meddela prof til Swenska Skalde=Känstens uphielpande, så skulle min Samling wuxit til en ofantelig widd, och man skulle då icke här saknat åtskilliga berömda Poeter, som jag i synnerhet med

höga

Högaktning nämner Rudbeckska namnet, utom många andra, som wid allmänna högtids tillfällen wisat sit snilles eld och styrka. Ehuru jag nu icke twiflar, med mindre de måsta Stycken i min Samling kunna i annat affeende tjena til eftersyn för dem som wilja skrifwa vers; har dock min hufwud-föresats och egentliga ändamål warit, at i en handbok ihopsamla och allmänheten meddela hwarjehanda nyttiga och nöjsamma ämnen, som här och där warit fringspridda, hwarmed man på resor, spatseringar eller eljest wid lediga stunder kunde sig roa. Därföre har jag ock ur större och smärre Skrifter utelemnat alt som haft affeende på wisa tider, rum eller personer, och endast nyttiat de särskilda ämnen, som wid sådana tillfälliga händelser blifwit afhandlade; som förut är nämt, då wi talte om Kolmodins Dwinno-Spegel. Huru Brud- och Graffskrifter blifwa allmänt ansedde och äftade, är bekant: och jag tilstår man har orsak at icke läsa såka rapper; ty måstadelen äro eländigt fattade eller innehålla o smakligt beröm för wisa personer. De bästa Poeter hafwa likwäl för sed, at i sådana skrifter taga sig wisa ämnen före at afhandla: och ehuru desse kunde och borde giöra oss behag och nöje, få de dock med största hopen kännas wid enahanda öde, och man kastar å sida och wårdar icke läsa en Skrift, så snart man ser den angår Brudwigning eller Likbegrafning. Jag menar mig derföre hafwa giordt allmänheten en synnerlig behaglig tjenst därmed, at jag igenomgådt en oändlig hop af sådana Poetiska arbeten, och at jag ur de ganska få, där jag funnit något wackert betraktelse-ämne, det samma

dragit liksom ur mörkret, och lagt det för allmänhetens ögon. Om nu et eller annat af desse Stycken faller läsaren stympadt, och liksom afbuggit, där Poeten skulle komma at giöra tillämpningen til personerne eller tillfället, har sådant icke kunnat hielpas: men jag har imedlertid icke tyckt mig kunna göma eller förkasta de wackra tankar som gådt förut, och hwilka likafullt kunna roa läsaren.

§. II. När jag således giordt reda för mit ändamål, tror jag ingen skäligen kan förebrå mig någon wårdslöshet eller ofunnighet i det, om man i något Stycke torde råka på en tanke, som icke har så aldeles sin riktighet eller fulla behag; ty ehuru en sådan af Criticus kunde ogillas, följer icke där af at hela Stycket just därför bordt förkastas, när det eljest är wäl skrifwit och innehåller något behagligt ämne; aldräminst när wår allmänhet blifwer i stånd at pröfwa och utmönstra slika tankar, men tillika märka och förnöja sig at det som är wackert. Geffe heller må jag skollas för det, om någon Auctor skulle finna sit arbete på annat sätt stympadt än jag förut omtalt, eller om något funnes ändradt och omskapat; ty alla har jag meddelst sådana, som jag dem om händer fådt: undantagandes några gamla, eller några anonymiska stycken, där en förwänd eller obehaglig mening iaenom liten ändring i orden kunnat rättas. Af redogörandet för mit ändamål och brukade method, läser äfwen Läsaren kunna taga en benågen enskyllan, hwarföre i min Bersamling ingen wis ordning i anseende til tideräkningen, eller emellan dem som skrifwit, blifwit i akt tagen: hwilken

ken grannlagenhet egenteligen dem tillkommer, som arbeta i Historia Literaria, åsven som at uppsöka och författa Skribenternes lefwernes beskrifningar.

S. 12. Jag är ännu skyldig allmänheten en ursäckt för det, at man här i Samlingen igenfinner åtskilliga Sångstycken och wisor, som äro så allmänt bekante, at de nästan siungas på gatorna. Men detta betog icke förträffligheten af Homeri verser, och det som är wackerert i tankar, råttar sig icke efter mode, som håller den wackraste sak för gemen, så snart hon är allmän. Det allmänna tycket är snarare et teckn af deras wärde; och jag har spardt mången den mödan at dem afskrifwa, i synnerhet til fyllnad i våra Fruentimmers Wisböcker. Det skal ock litet bekymra mig, om man kallar min Samling en Wisbok, allenast hon behagar. Deputan hör jag mycket förståndigt folk siunga Slagdängor och illa gjorde Sångstycken, som där af ej blifwa deß bättre. Åsven som wackra Wisor och Sångstycken icke blifwa sämre af det de siungas af gement folk.

Det wal jag giordt af Poetiska arbeten, må icke heller räknas mig til last. Smaken och tycken äro mångahanda, där man icke är öfwerens om grunderna til rätt smak och tycke; ty den ena uphöjer hwad en annan förnedrar, och twärt om; så at det är omöjeligt göra alla til lags. Om jag altså håri fölgt min egen smak och tycke, hoppas jag snart hos hwar owäldug winna förlåtelse.

Nu gå dese samlade verser i almånhetens händer, och skulle jag få låf at ännu tala et ord för

dem; så wille jag bedia wårt almånna, at ej wårds-
lösa dem, blott för det de äro Swenska. Kanste
om man ser til, torde man finna samma nöje i dem,
som i Samlingar på Fransöfka språket; åtminstone
kan jag swara för det, at våra syftelösa af bägge
könen ej förlora mera tid i läsning af dessa än af
några andra.

S. 13. Mången torde ännu i götro hafwa åts-
killiga wackra skaldestycken, och undra hwarföre de
ej i Samlingen blifwit synlige. Men han skulle
mindre undra, om han wiste huru angelägen jag wa-
rit at uppsöka alt hwad wackert wore af Poetiska ar-
beten, och med hwad möda jag de här införda sam-
manpläckt. Hwarföre ock, om några finnas utes-
lutne, stadnar skulden endast på dem, som ej beha-
gat lemna mig därpå del. Den som wet eller ersa-
rit, hwad liten heder och upmuntran sådana arbeten
medföljer, lärer snarare undra at jag därmed
gådt så wida, än at jag nu härmed sluter min
Vers = Samling.

Non sunt quod lites { Carmina } nostra, nec Auctor
Epigrammata }

Quod sub caussidico vociferante Cliens.

Nemo potest versus, (nec tanta potentia Regum)

Vel servare malos, vel jugulare bonos.

Ovenus.

Register.

	Pag.
F. G. Hallman. Om Poësier och Poëter. = 3	
- - - - - Om utvärtens anseende. = 69	
- - - - - Onnda och goda menniskor = 51	
- - - - - Om Ewedrägt. = = 26	
- - - - - Fabel om Wargen och Lambet. = = 27	
- - - - - Om åra och afwund. = 28	
- - - - - Fabel om Lejonet och flugan. 42	
- - - - - Dito, om Döden och Astrild. = = 44	
- - - - - Om upkomst til åra. = 45	
G. P. Ombyttighet : beröm och tadel. = 5	
- - - - - Små sår och fattiga fränder. = 70	
S. E. Brenner. Lifwets elände. = = 6	
- - - - - Om friare = affickter = = 80	
O. Bröms. Gräffkrift öfwer en dygdig. = 7	
- - - - - Om rätt och orätt = = 20	
- - - - - Menniskans bästa. = = 85	
J. H. Mörck. Öfwer en ynglings dödsfall. 7	
A. E. Fors. Dito. En annan. = = Ibid.	
T. Rudéen. Menniskans fästa lifstid. = Ibid.	
- - - - - Råd för friare. = = 22	
A. Wahlström. Tid och Ötid. = = 9	
- - - - - Öfwer Byten. = = 76	
O. Flybach. Frågen winner. = = 9	
C. G. Öfwer Comedien Sprätthöken. = 48	

Register.

O. Kolmodin. Tycka i Giftermål.	56
- - - - Om Hofleswernet.	63
- - - - Mörkssens Rike och lasters ursprung	84
- - - - Förnöjsamhet med Guds försyn.	100
J. Frese. Warning til Psyche.	11
- - - - Känst har gyldne botn.	23
- - - - Om de fyra Elementer.	46
- - - - Om Nycktet.	53
P. Lagerlöf. Himnellske Tankar om Jorden.	15
T. R. Uctensskapets nöje.	54
- - Astrilds frig.	64
- - Sfwer en Tulipan	77
U. Rudenschöld. Olikhet i kärlek.	57
- - - - - Til Ungdomen.	62
- - - - - En dikt om dygderna.	66
- - - - - Om Enckan.	16
H. C. Nordenflycht. Om samma ämne.	19
Lejonhufvud. Dito.	59
- - - - - Annu om samma ämne.	95
C. F. M. Om Lårdom.	20
G. P. Sfwer samma ämne.	21
H. F. Wisshet estersjökes.	62
J. Holmström. Om werlden.	81
C. F. Lobman. Obeständighet.	31
C. Eldb. Samma ämne.	32
C. F. Lobman. Om Tycket.	37
- - - - - Om Adelskap.	60
C. Eldb. Werldslig wisshet.	98
- - - - Sfwer Tidens bruk.	47
- - - - Menniskans lesnad.	91
O. Celsius. Om samma ämne.	33
E. E. M. Om samma ämne.	22

Register.

S. Trievald.	Öfwer Licias smink.	=	=	77
- - -	Uffides Refnad.	=	=	87
A. M. S.	En gäta.	=	=	89
- - -	Om tider och seder.	=	=	91
- - -	Öfwer Konungens Bröfbild.	=	=	14
- - -	Et lustigt sinne.	=	=	17
- - -	Kärleks ostadighet.	=	=	76
- - -	Om underwark.	=	=	86
C. H.	En Fiscals Giftermål.	=	=	17
Elsa Alfvarsam.	Fabel, om Tuppen.	=	=	24
C. G. C.	Gamla ärligheten.	=	=	61
H. A. L.	Lärdoms beröim.	=	=	62
F. v. Q.	El Lisette.	=	=	99
J. L.	Ekestubbe. Verldenes åldrår.	=	=	25
J. K.	Om fofångt hopp.	=	=	90
A. Rydelius.	Verlds bekymmer.	=	=	23
J. Hiortzberg.	En trogen dagakarl.	=	=	40
S. J.	Wise och misnöje.	=	=	65
Laur Hallman.	Sorg och glädje-tid.	=	=	29
O. Wexionius.	Endikt om Venus och Cupido.	=	=	92
J. Malmborg.	Tidfördrif wid lediga stunder.	=	=	34
E. Brander.	Sweriges förmåner.	=	=	41
J. E.	Öfwer en flådning.	=	=	47
O. Celsius.	Verldsligas tankar om döden.	=	=	95
H. E. R.	Tankar öfwer döden.	=	=	99
J. J. Torpadius.	Hieltars ära.	=	=	78
- - -	Om Tiden och Lyckan.	=	=	35
- - -	Lyckönskan til N. N.	=	=	82
- - -	Ungdoms och ålderdoms Kärlek.	=	=	90
J. F.	Om kärleken.	=	=	10

Register.

H. C. Nordenflycht. Om samma ämne.	52
C. G. E. Dito.	53
A. D. Leenberg. Om förtal.	58
- - - - Om Bröllopskrifter.	71
O. Rudbeck. Hieltars Krigsåra.	97
- - - - Bot för alla sjukdomar.	101
S. Columbus. Man och Hustru.	66
- - - - Qwinnan af sido-reswet.	ibid.
E. F. Hiärne. Om Grafskrifter.	73
C. Eldh. Samma ämne.	74
M. L. Ingen ört emot döden.	75
H. Spegel. Afsked från Helicon.	102
Anonymus. Om Kärleken.	10
- - - Kärlek orimlig.	11
- - - Öfwer otidigt bekymmer.	25
- - - Werlden en Glädeplats.	32
- - - Herde-lefnad.	38
- - - Beskrifning af et Skeppsbrott.	40
- - - Om afwund.	57
- - - Herda-lefnad.	59
- - - Penninge-sjukan wid Gifte-wahl.	79
- - - Fruentimmers bild.	82
- - - Mössam lefnad.	ibid.
- - - Huru kärleken bör wisa sig.	88
- - - Yrhet och alswarsamhet.	90
Tankar om Poëter och Verser.	105

Alphabetiskt Register

Öfwer Sångstycken och Wisor i hela denna
Bers = Samlingen.

NB. Första zifran betyder Delen, den andra betyder Sidan.

A.

Ach nöjsamma ähr	1.	77.
Ädla Mynt = Gudinna	1.	81.
Är doch fåsångt alt	2.	74.
Alla ha wi plågor här	1.	83.
Alla narrars narr är den	4.	25.
Att leka giftas för gofvar	2.	103.

D.

Då natten aldramörkast är	3.	41.
Den som wil vårt sinne weta	4.	82.
Dierswa tanke håll dit lopp	1.	35.
Du hala lycka, hwad är åt	4.	16.

E.

Eder dygd och ädla wett	2.	120.
En som til sjös har aldrig farit	2.	112.
Et folk går bårt	1.	21.
Et lugn jag ändtlig finner	1.	6.
Et sinne som mot låf och påf	2.	31.
Et stycke från Stockholm	1.	66.

F.

Först i vårens spåda grönne	=	=	4.	11.
Frihet min frögd, du min	=	=	2.	114.

H.

Hålt up min ömma själ,	=	=	1.	49.
Hiertat ber mig kärlek värda	=	=	4.	10.
Hwi är du ädla tid så snar	=	=	1.	5.
Hwi sker at fångslad Nächtergal	=	=	1.	13.
Hwilken är som trädet faller	=	=	3.	40.

J.

Jag mattas af	=	=	3.	112.
Jag ser hammen dit jag hastar	=	=	1.	52.
Jag värdar din försyn	=	=	4.	100.

K.

Kärlek hos de flygtigt sinnte	=	=	4.	57.
Kärlek i mit bröst	=	=	2.	117.
Kom min Cloris lilla	=	=	4.	59.
Kom tysta enslighet	=	=	1.	13.

L.

Lit ej på glas	=	=	4.	28.
----------------	---	---	----	-----

M.

Min Cloris klaga ej	=	=	3.	41.
Min Iris när du wil til swar	=	=	2.	30.
Min Nymph, du wet min	=	=	4.	88.

N.

När lyckan flycktigt swärfwar	=	=	4.	38.
När wil min glädje-sol uprinna	=	=	1.	108.

O.

Oftare är wädret stilla	=	=	2.	67.
O liufwa ort farwål	=	=	3.	30.

S.

Sanning, sanning, dina strålar	=	=	2.	119.
Så följas guld och slaga	=	=	4.	57.
Säg mit hierta, hwad har wål	=	=	2.	135.
Sälla tider, glada dagar	=	=	1.	123.
Säll den uti sin wår	=	=	4.	62.
Sidst när jag Iris oblid såg	=	=	2.	119.
Skal jag ej snart få solen se	=	=	1.	133.
Sorger gifs här tusendfall	=	=	1.	22.

T.

Tåg tåcka Cloris	=	=	2.	127.
Timantes pass man på at fråga	=	=	2.	72.

W.

War alltid lika nögd	=	=	2.	33.
Wäre fäder gingo på	=	=	2.	90.

** **

Nät

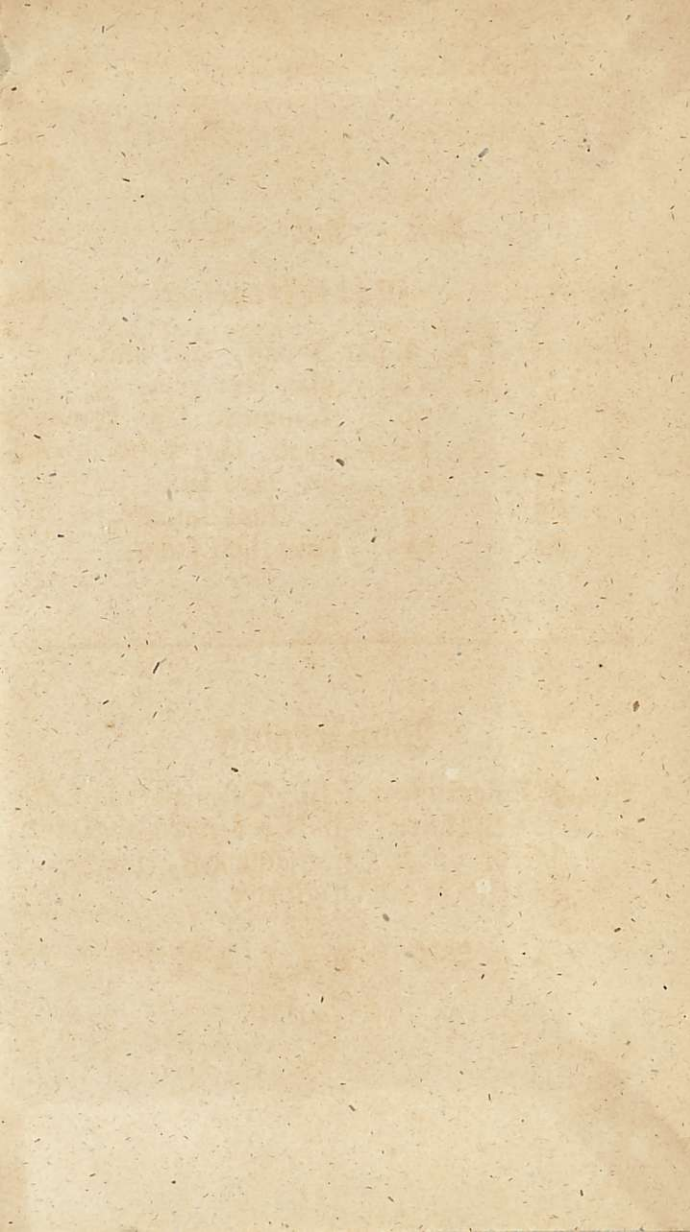
Rättelser.

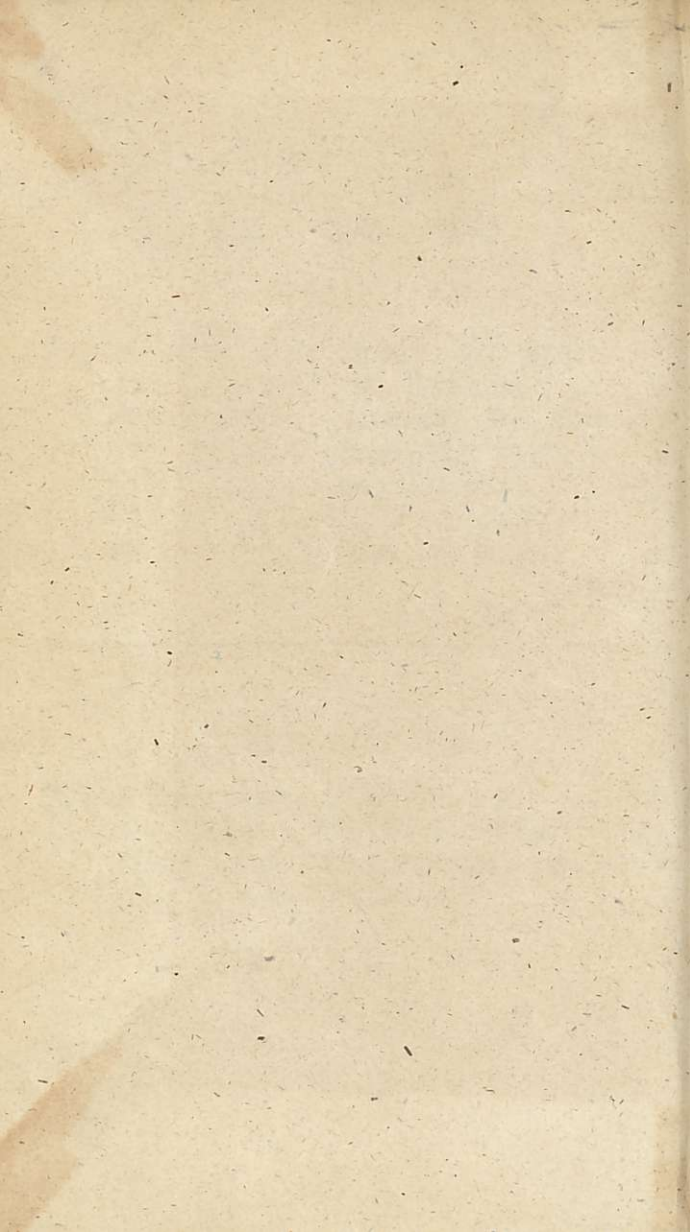
Pag. 30	lin. 1	står Andan, läs: lindan.
41	18	yfa, läs: ryfa.
47	26	Kommen, läs: Kommer.
56	13	dygd, läs: bygd.
65	23	an, läs: ån.
68	1	läs: taland°.
74	14	samt, läs: sannt.

Anmärkning.

Ibland Epigrammer i III. Delen pag. 129. äro
N. 7 Läkaren, och N. 8 Öfwer Swistning,
införde såsom Öfversättningar, hwilket är
galit; ty de äro Originaler.

321. VII. 19.

